MGL
Ivan Viripajev
neznosno
dolgi
objemi

Mestno gledališče ljubljansko, Čopova 14, 1000 Ljubljana, Slovenija
Hišna centrala +386 (0)1 4258 222
Tajništvo +386 (0)1 4257 148, faks +386 (0)1 2517 044
Blagajna +386 (0)1 2510 852, odprto vsak delavnik od 12. do 18. ure in uro pred predstavo, e-naslov blagajna@mgl.si
E-naslov info@mgl.si
Spletno mesto www.mgl.si

Barbara Hieng Samobor direktorica in umetniška vodja
Petra Bizjak direktoričina pomočnica – poslovna vodja
Janez Koleša direktoričin pomočnik za tehnične zadeve

Alenka Klabus Vesel dramaturginja in arhivarka
Eva Mahkovic dramaturginja in vodja mednarodnega oddelka
Petra Pogorevc dramaturginja in urednica Knjižnice MGL
Ira Ratej dramaturginja in vodja izobraževalnega programa
Maja Cerar, Martin Vrtačnik lektorja

Simona Belle vodja službe za odnose z javnostmi in trženja
tel. +386 (0)1 4255 000
Branka Lepšina koordinatorka in planerka programa
tel. +386 (0)1 2514 167
Katarina Koprivnikar koordinatorka trženja
tel. +386 (0)1 4258 222
Petra Setničar koordinatorka obiska
tel. +386 (0)1 4258 222
Zdenka Kristan in Marina Ristić blagajničarki in informatorki
tel. +386 (0)1 2510 852

Javni zavod Mestno gledališče ljubljansko, ustanoviteljica Mestna občina Ljubljana
Program gledališča financirata Ministrstvo za kulturo (iz proračuna Republike Slovenije) in MOL.

Svet Mestnega gledališča ljubljanskega
mag. Mojca Jan Zoran (predsednica), Ira Ratej (namestnica predsednice), Saša Hren Koritnik, Mojca Slovenc, Aleš Kardelj

Strokovni svet Mestnega gledališča ljubljanskega
Eva Mahkovic (predsednica), Alen Jelen, Tone Peršak, izr. prof. dr. Katarina Podbevšek, Matej Puc, Nina Valič

Ustanoviteljica

Mestna občina Ljubljana

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

Ivan Viripajev

Neznosno dolgi objemi

Невыносимо долгие объятия, 2015
Drama
Prva slovenska uprizoritev
Interna premiera 20. novembra 2020

Prevajalka Tatjana Stanič
Režiser in scenograf Dorian Šilec Petek
Dramaturginja Eva Mahkovic
Kostumografka Tina Bonča
Avtorja glasbe Laren Polič Zdravič in Luka Ipavec
Lektor Martin Vrtačnik
Oblikovalec svetlobe Boštjan Kos
Oblikovalec zvoka Sašo Dragaš
Asistentka lektorja Lara Jerkovič

Vodja predstave, šepetalka in rekviziterka **Lejla Žorž**
Tehnični vodja **Janez Koleša**
Vodja scenske izvedbe **Matej Sinjur**
Vodja tehnične ekipe **Boris Britovšek**
Tonski in videotehniki **Sašo Dragaš, Gašper Zidanič** in **Matija Zajc**
Osvetljevalca **Andrej Koležnik** in **Aljoša Vizlar**
Frizerki **Jelka Leben** in **Anja Blagonja**
Garderoberki **Sara Kozan** in **Dijana Đogić**

Sceno so izdelali pod vodstvom mojstra **Vlada Janca** in kostume pod vodstvom mojstric **Irene Tomažin** in **Branke Spruk** v delavnicah MGL.

Igrajo
Charlie Jernej Gašperin
Monika Nina Rakovec
Kristof Matic Lukšič
Amy Klara Kuk

1985. 1988. 1988. 1986. 1987. 1988. 1987.

Teh trideset let nerazložljivega trpljenja.

*(tekst je z minimalnim editingom nastal na mediju Facebook Messenger med septembrom in novembrom 2020. vmes so nas v teatru in širše večkrat in vsakič bolj kruto zaprli, zgodile so se ameriške volitve, propadli sta kucha in soteska, zrasla je depresija, razširilo se je samotno propadanje, predvsem urbanih pripadnikov generacije, kakršni smo sodelovali pri nastanku tega teksta. vsi omenjeni dogodki so zelo vplivali na spodnje besedilo, zato sem 30. novembra 2020, ko ga zaključujem, še toliko bolj vesela, da sem se odločila za izrazito osebno pisanje. slovnica je med avtorji minimalno poenotena, izhaja pa iz navad medija, na katerem je tekst nastal.)

Uvod in pozdrav:

helou vsi, z večino sem o tem že govorila oziroma predstavila svoj plan za mini kolektivno umetnost. za prihajajoči gledališki list, ki ga delam, za ivan viripajev: *neznosno dolgi objemi*, bi rada sfurala koncept, da je v njem en sam tekst, ki pa ima več avtorjev, ti so sami milenijci in (brezsramno od mene) tud moji frendi. viripajeva delam že tretjič in je ta tip avtorja, ki omogoča (in predvideva, aj guess) avtorski statement, in for once bi to rada naredila tud v gledališkem listu. zakaj? viripajev je sicer pripadnik generacije x, piše pa (sicer leta 2014) o ljudeh, ki so stari dobrih trideset (kot mi zdaj), ampak konkretno ta tekst ima poleg vseh drugih tud širšo generacijsko dimenzijo. zato je zame izhodišče za naše razmišljanje naslednje: kolk se zdi štirim thirty-something-letnikom (ne)vredno preživet v boomerskem svetu in kolk jim ta boomer svet preživetje sploh omogoča – oziroma na kakšen način, za kakšno ceno. predstavljam si odprto in kolažirano formo. mogoče je forma chata dobra osnova. ne vem. ful bi bilo carsko, če ste za ❤

In gremo.

Prvo branje:

- Viripayeah!
- @E, jz sem fenica tega teksta. težko srce + omamljanje + žvaljenje + metafizični delfin
- Fak @E, tale drama je pa samo zadnji žebelj v krsto enega že tko dost u pizdi dneva
- za zdaj sem #teamAmy, je pa res, da nisem še daleč
- ravno začel brat, že na prvi strani abortus, we are in for a nice little treat
- abortus vodi v razsvetljenje
- artish ruske pizdarije so too much, ampak bistveno je pa top, hudi liki
- zemeljski deli zelo relatable, škoda le, da nimam nobenega občutka za metafiziko.

  sicer sem Amy.

sem pa tudi malo Charlie, se mi zdi, a še vedno predvsem Amy.

- ampak amy je najbolj metafizika!

  jaz sem sicer tud amy.

  ker je svetnica.

  (razmišljam pa sicer tud o tem, da bi na koncu namesto smrti raje rodili otroke)

- Blazno so mi všeč te univerzalne ruske rešitve

  Vse je u pizdi – kaj pomaga?: **droga in pravoslavje**

- se mi zdi, da je na neki ravni, ki ni najbolj izpostavljena (al pa je najbolj!), to tekst o milenijski tesnobi v svetu boomerjev, ki so a) zdravniki, ki ti naredijo splav ali te zašijejo skupaj, če ti kdo razbije glavo b) poljski starši z denarjem c) pravoslavni starši, ki so zajebali otroke z ideologijo – v resnici pa si z njimi ne moreš pomagat

- TBH (to be honest): od teh boomerjev nikoli nič ni

  samo tam so, ne znajo pa odpret google docs, v resnici niti ne sestavit možganov

- zato so tam, da dajo denar in flet

- **enim seveda niti to ne**

O formi in bisere svinjam:

- **fak, viripayeah se ga je samo nabliskal, gledal ikone in izbruhal art**

- men je zelo dobr, kako je viripayeah v tem tekstu opustil svojo priljubljeno sintagmo in figuro »gospod bog« in ga nadomestil z izrazom **delfin**

- sicer pa mi je s stališča forme najboljš, da ljudje v trenutkih največje stiske o sebi govorijo, kot da bi opisovali sceno iz socialne drame. kot: ne znam opisat svojega lajfa drugače kot s tujo formo. **tenks izobrazba, tenks popkultura.** oblikovali ste me za zmer in mimo vaju ne znam o sebi in o svojih občutkih do sveta povedati NIČ.

- Ej a tekst že v ta topic pišemo?

- Obviously ja

- Jaz sem mislila, da bomo mal chatali in potem bo prišel **delfin** in naredil art.

- A je vse, kar zdaj govorimo, že **there there** ali čakamo na razsvetljenje?

- Impulz za quote: »Zamenjam razsvetljenje za dober vibrator« (Savina Atai)

- moj delfin je lahko vibrator

- also jaz sem delfin, ki bo nizal bisere skupaj

  tako da: samo mečite mi

  bisere svinjam

- ja, super je, zdej vidim, kaj misliš s tem kolažem

- še en quote: »Biseri pomenijo solze« (Emilia Galotti)

- mi smo solze

- seveda pa lahko odprem tud google docs al pa sprejemam prispevke v wordu in v mejlu

- GOOGLEDOCS ZA VEDNO ZAKLENJENA KODA ZA BOOMERE

- Vrata postave

- Tole je že zdej mojstrovina.

- **Mislim, da je to treba samo še naprintat, da bojo boomeri loh prebrali in povedali, da to ni ART.**

Umret v berlo:

- **ljudje umirajo v berlinu**
- Meni se zdi »ljudje umirajo v Berlinu« ena od bolj točnih metafor generacije. Bili smo tukaj, a ni bilo znosno, zato smo šli v Berlin, z vero v poslednjo utopijo Evrope (večkulturnost, poceni stanovanja, dosegljivi in okej plačani jobi), dobili pa smo večno začasnost, čakalnico, v jantar ujeto mladost, ki se blešči v soncu, a se v njej ne da dihati. Ljudje, ki so šli v Berlin, tam večinoma niso ostali zato, ker bi bilo tako dobro, ampak ker se ni nikamor zares mogoče vrniti.

  Čeprav vse to vem, me ima, da bi šla jutri tja in se nikoli več vrnila.

  Also »stara sem trideset let, pa nič ne vem, dobesedno popolnoma nič« je nekaj, o čemer se precej sprašujem.
  A življenje po tridesetem postane toliko bolj nedoumljivo ali smo se končno dovolj sprostili, da se lahko zazremo v **brezno**? Ali je to spet povezano s tem, da so nas urili v življenju, kakršno ne obstaja več, in smo se zdaj prvič znašli povsem clueless in nihče nam ne more ničesar povedati, ker boomerji dobesedno ne znajo niti odpreti googledocsov, kaj šele razumeti, kakšna **praznina je pred nami?** Ampak zakaj se mi zavedamo, kako malo nam je jasno, njim je pa še vedno **jasno VSE?**

Najprej kapitalizem:

- jaz sem, navdahnjena s tem, da sem začela ta tekst brat v zdravniški čakalnici v ZDA, skoz razmišljala, kako se temu tekstu pozna, da je nastal izven zahoda, ki ga opisuje, in je zato ČIST PREMAL o kapitalizmu. Tj., skoz sem razmišljala o tem, da Monika in Charlie ne moreta kar tko mal dvigovat keša z bankomata in kupovat letalskih kart, KER: KDO BO FAKING PLAČAL RAČUN ZA URGENCO????

  (Hudo mi je, da mi je chat besedo *pozna* spremenil v *Poznan*)
- odličen point, ki ga sploh nisem opazila
- Kdo je moniki plačal splav?
- - koliko stane splav v obljubljeni deželi?
- Odvisno, po mojem
- - od jutri bom bolj pozorna na finančno plat tega teksta. kdo plača splav in urgenco od amy in bivanje v bolnici in psihologa in zakaj imata monika in charlie velik flet in kaj dela krištof v berlinu.
- Res je, da z vidika smrti denar nima veze.

  Ampak to je spet ta čudovita ruska mistika.
- - razen če rabiš denar za smrt?

  (re: nemške medicinske sestre)

  (3000 dolarjev dovolj za smrt)
- Ja, samo ta denar pride od Boga
- - pride od boomerjev
- Boomerjev v preobleki poljskih staršev
- - ikzekli!

  valda noben nima dnarja, ker noben nič ne dela, in tud če bi delal, GA NE BI IMEL
- Ti liki so sami razlaščenci
- - tako je, še dediščina iz juge je šla v kurac
- Zato za nikogar ni rešitve onkraj groba

  Ker na Zemlji je kraljestvo lastnine

  Lastnina pa je nekaj za boomerje?
- - ja. rešitev je v vesoljskem objemu delfina

  to je pa nekaj za **nas**.
- Ne razumem pa, zakaj razsvetljenje pride dvakrat: enkrat za življenje in enkrat za smrt?

(Ampak najbrž ne razumem zato, ker je to na področju vere, ne razumevanja.)

- - sej pravo razsvetljenje se zgodi samo enkrat

  (ampak do tja pa vodi križev pot – iz NY v Berlo)

- A ni tko, da vsi najprej »zaživijo«?

  Zato da se pol lahko ubijejo?

- - po mojem monika od splava (kjer jo nekako že sreča bog/delfin) to izkušnjo samo išče naprej. zato gre najprej na hors, potem pa v berlin, potem pa ne ve več, kam, razen kupit nove delfinje droge od nemške medicinske sestre.

  charlie pa itak ne ve, kam gre in kam hoče, zato ga je treba za roko peljat.

  amy ima pa samo odloženo smrt, da se bo najprej z njo šele v resnici pomirila, vmes se ji zares osmisli. ker prej je samo verjela v pravoslavna nebesa.

  potem pa je v resnici nabliskana z delfinom kot janez v razodetjih.

- Ja, samo zakaj morajo vsi najprej preživet? (razen Krištofa)

  A ne bi bilo ceneje, če bi umrli ob prvi priliki?

  A ni fore, če ni svobodne volje?

- - ne vem, mogoče je krištof najbolj učljiv, ker mu je takoj jasno. Ali pa najbolj vodljiv.

- Na sploh je to moto spolne razlike v tem tekstu: **modeli nič ne znajo sami, še umret ne.**

- - ja, to je nekaj, kar me najbolj moti mogoče.

  sam hkrati je verjetno.

- **Bedno je, ker je hkrati res in hkrati čist neprevprašano.**

- - po mojem se ta tip odnosa med spoloma viripajevu zdi sam navaden. a lahko pride ena kurba/svetnica, ki mi bo pretočila sinjo svetlobo v prsi? veganski štrudelj check, analni seks check, zdaj pa sam pridi pa me reši te črne kače plis, max tenks.

  (sicer pa: jz se bom naslednji mesec pobarvala na roza.)

  (ne vem, zakaj sem zdaj delila to.)

- Jaz sem pa privarčevala 5000 dolarjev, ker sem se odločila, da ne bom šla na CT trebuha, upam, da ne bom zaradi tega mlada umrla.

  Čeprav je smrt očitno kar ok opcija, cf. ta drama

  Potem sem si namesto CT raje naročila nove doc martenske

En girly petkov večer:

- Jaz sem vmes, ko sta se pogovarjali, pokurila 200 kalorij na orbitreku, pardon. Najprej ritka, pol pa mistika

- - Iskrene čestitke!

- A propos, črna kača: to pomojem v jeziku mistika pomeni **dead inside.**

  In Krištof je **ultimativni fuckboi**. Oba fanta sta, no.

  (Samo Charlie mi gre manj na rac.)

- - meni gresta oba kar, TBH

- Meni je najbolj carsko, kako je Charlie skoz najbolj bogi, medtem ko bejbe izkrvavevajo.

  (Tudi dobesedno.)

  Krištof je pa formalno bolj dosadan, ker je en tak Švejk.

  En tak HAVEL.

Samo problem s Charliejem pa je, da na koncu hodiš z njim.

- @L je medtem spisal komunistični manifest št. 2.

  Me mal čvekamo, fant pa misli.

- Hojla, se opravičujem, ker razbijam odlično formo chata, ampak sem vmes v notes pisal poskus odgovora @K ♥

- **REVOLUCIJA ZDAJ, PROSIM LEPO**

Revolucija zdaj:

2014. Konec utopij. Capitalism, Alone. Charlie po 32 letih prvič zapusti *»trebuh svoje matere z imenom New York, trebuh svoje matere z imenom ›cel teden garam za to, da bi se čez vikend sprostil‹ in se ga nažgal s frendi, kot se šika«*, da bi ugotovil, da je v Berlinu vse isto, razen tega da so nebotičniki nižji in ljudje na ulicah malo drugačni. V 21. stoletju trebuhu svoje matere z imenom kapitalizem ne moreš več ubežati.

Več, več, več. Kamorkoli greš, se nikamor ne premakneš, a vendar se nekam moraš. A ker *»nimam nobenega stališča, nobene vere /.../ nagnjenja /.../ jedra /.../ ciljev«*, mi ostane le, da *»nekako živim, jem, pijem, seksam«*, čeprav *»globoko v sebi vem, da vse to ni to, da je vse umetno, da nič ni resnično, da je vse to ene vrste ponaredek, ene vrste kopija, kot da so me zbasali v plastično embalažo in se ne morem več izmotati iz nje«*.

Vsi se zdijo oviti v celofan, ker je tudi vse blago, ustvarjeno za tvoj užitek, pakirano v celofan. In ker so v svetu celofana tudi odnosi med ljudmi odnosi med stvarmi, lahko do ljudi lahko sežeš le s pomočjo impulza iz onostranstva. Brez impulza, delfina, metafizike se iz celofana ne izmotaš. *»Občutek imam, da sem za nekakšnim steklom.«*

Da bi se nehal dušiti v celofanu, da bi segel prek stekla do »resnične resničnosti«, obstaja samo še ena pot – smrt. Ki je poslednja utopija. Če je bilo v 19. stoletju treba ubiti boga, da bi lahko zgradili raj na zemlji, ga Viripajev dvesto let kasneje kliče nazaj, da bi nam nekaj upanja ostalo vsaj po smrti. *»Kdaj bo tvoje srce popolnoma zadovoljno? – Bi rekel, da šele takrat, ko se bo njegovo utripanje ustavilo.«* **Ko pride delfin.**

- - Zdaj pa še @M neki od Hegla, prosim

Andie:

- Ravno sem hotela rečt, da viripajevu nič ne zamerim da »ni dovolj od kapitalizma«, ker ni materialist, ampak mistik, in ni treba, da smo vsi materialisti, ampak hvala, @L, da si me spomnil na CELOFAN

  Skoz, ko sem to brala, sem razmišljala o Andie MacDowell v *Sex, Lies and Videotape*

  Kako ne more prebolet ALL THE TRASH

  Oz. kako se vse, kar je narobe z njenim lajfom, sedimentira v to, da se bo cel svet zadušil v smeteh – kar je objektivno in res in ful večji problem od njenega lajfa

  Ne vem, kaj točno ima to s to dramo, but I feel them like vibez

- - To je prvi odrasel film, ki sem ga na skrivaj gledala na poptv, ko so bili starši zunaj, in mela pol slabo vest, ker sem gledala film o seksu

- V resnici pa je film o reciklaži

  (Zdaj ko sem se spomnila: na Andie MacDowell sem se spomnila tudi, kako mi je kot deklici morilo, da je postala obraz L'Oréal barve za starostnice)

- So pa moški smeti

- - Enivejs, od kapitalizma in od odnosov so me *Objemi* naučili, da se nečesa ne da zaobjet naravnost: denar in lastnina sta irelevantna, če si razlaščenec, ki lahko živi samo na račun svojih (ali tujih) staršev, med ljudmi pa se ne da ničesar reči naravnost, zato sta irelevantna tudi pogovor in seks. Vse ima lahko vrednost šele izven sebe, v Delfinu **(tukaj se prikaže pravoslavna ikona z delfinom namesto Kristusa Pantokratorja)**

  Pomojem mi zato ta drama mori

  Ker hočem **izpolnitev** na tem svetu

  Ne pa kot Bogomila, ki Čast ljubljanskih nun postane

- **- ampak ali ni vse res?**

- Ja, je ja. Sej nisem rekla, da mi **»res« kaj manj mori lol**

  (Randomness verzov, ki si jih človek zapomni v lajfu, bi tudi lahko enkrat umetniško raziskale, ker gre za kolektivno in osebno)

Dvom:

- sori, ajm lejt, šel še enkrat prebrat, da nisem česa sfalil, ker ste bili vsi tolk navdušeni, meni je bila malo mnjah po prvem branju.

  ... namreč ok »vse je safr« drama, sam ta safr deluje dost umetno ustvarjen.

  ... ni jasno, kaj točno jim je bed na začetku, oz. če že, zakaj so se tu znašli (monika)

  ok, amy ima predzgodbo, ampak mal over the top

  C / K sta itak smešna lika

- **- Let me girlsplain:** M in C sta nesrečna v zvezi, K je dolgčas na vzhodu, A je hotla več od lojfa

  To je pa IMO (in my opinion) dost to, kar človek rabi za nesrečo

- - A ni osrednji agent boomerstva v tej drami ta vesoljni glasek?

  »resnično živet«, »čutit impulz«, »očistit možgane«, »odstranit kačo« ipd., to so kar boomerske zadeve

- da se vključim, meni se zdi ključno, da ti liki NE ZNAJO GOVORIT. tako da bi izpostavila še problem jezika. zato tud uporabljajo grozne cringe new age besede. ampak so pač zasilne besede, ker ne znajo boljš. jaz mam sicer zmeraj simpatijo do del, v katerih preberem frustracijo zaradi nezadostnega jezika, zato, ker se s temi frustrami ful poistovetim.

- - ja sam na tak način lahko rešiš tud res bedne drame!

- Meni se pa zdi, da je forma (meni se sicer ta post-sovjetski magični socrealizem kar dopade) tko narejena, da skoz veš, da je vse skoz na robu vica

- - ja ok, lahko tudi tako – samo še vedno, razlog za hejtanje, če hočeš imet od drame neko insightful reprezentacijo notranjega življenja milenijcev

- **- Aja ok, jaz sem malo manj set on, da je to reprezentacija milenijcev**

  Jaz sem si jih predstavljala kot starejše od sebe, ampak po mojem predvsem zaradi jezika. a je tukaj jezik mišljen kot parodija?

  - ne vem, če je to, na kar merim, samo problem jezika. **glas vesolja = drajv avtentičnosti**, pa če obstajajo bolj sofisticirani načini, kako ga izreči ali ne. no, moja generacijska socrealistična kritika bi bila: **a nismo te prisile avtentičnosti mi že zdavnaj preboleli?**

(ne pa nekaj, kar te od nekod zadene sredi tridesetih)

proper milenijska drama bi bila bolj o tem, kako se sploh ni simpl zavit v plastiko.

- - mislim, da tud to, da tle s poskusom po avtentičnosti startajo v tridesetih, deluje isto, al pa še bolj ganljivo

Apropriacija naše praznine:

V bistvu je res ta nadzemeljski (millennials) glas gen-x/boomerski, najbrž skozenj govori sam Viripajev. Liki so namreč generacijsko first millenials (leta 2014 stari 30–35 let), on pa je cca desetletje starejši. Cela scena me malo spominja na afero Doris Stanković na Hrvaškem. Če niste zasledili: Stanković je neka zoomer influenser pipa, ki je šla v Cotton Club, premium prženi kalamari konobo v Poreču, in rekla, da jim lahko naredi reklamo na svojem TikToku/Insta v zameno za zastonj večerjo. There-is-no-such-thing-as-a-free-lunch lastniku se je valda ftrgalo, ozmerjal jo je s »sirotinjo« in »gosko« ter dodal, da kaj takega lahko zahtevajo »Madonna, Serena Williams, Will Smith«, ona pa lahko nakaže v dobrodelne namene in to objavi na svoj insta.

Temu je sledil pogrom hrvatskih boomerjev in gen-x. Dalibor Matanić je javnost pa v imenu delavskega razreda pozval, naj nihče od teh »odvratnežev« ne dobi ničesar več zastonj, in dodal: »Mogoče sem naci, ampak mislim, da je ›sirotinja‹ primerna za katran, perje in izgon iz mesta.« Podobno se je snelo predsednici sindikata hrvaških novinarjev Maji Sever, ki je folk pozvala, naj nauči otroke, da je »v življenju enostavno treba pošteno delati. Včasih za blagajno, včasih v rudniku, včasih za računalnikom.« In dodala: »Mislim, da nisem stara, če sem proti temu, da se otroke uči, da je normalno, da je njihovo življenje plačani oglas.«

Spor je bil torej o »limits of the market«. V svetu Matanića, Sever in Viripajeva, zadnjih otrok povojnih *trentes glorieuses*, obstaja delo – pošteno delo, kjer prodajamo stvari, ne pa samih sebe – in obstaja prosti čas, kamor trg ne vdira. Imamo trg, a nismo ves čas na trgu. Prodajamo (se), a ne po 15h. Zato jim je odvratno, ko vidijo, da so milenijci in zoomerji do tega povsem frivolni. Da jim je normalno »da je njihovo življenje plačani oglas«. Da so njihovi otroci bolj otroci kapitalizma kot njihovi.

Sumim, da to pajtla tudi Viripajeva. Da je za milenijce vse »plastika«, da nimajo jedra, ciljev, smisla. Da ne zmorejo več imeti »avtentičnih« odnosov, ker so skoz na trgu. Krištof *»nekako živi, je, pije, seksa, ampak globoko v sebi dobro ve, da /.../ je vse umetno«*, Monika hoče *»kar naprej doživljati užitek«* in pravi, da si *»moraš dopustit vse, kar si želiš in kar zatiraš v sebi«*, da se moraš »preprosto osvobodit«. Zato Viripajev ufura ta nadzemeljski glasek (tokrat v podobi Žane iz Rusije, kjer se obvs še živi tako, kot je treba), ki pravi *»Monika, ne smemo si dopustit absolutno vsega«. Zakaj? »Ker nam Bog tega ne dovoli.«*

Viripajev obvs sluti, da smo prišli do točke (po B. Milanoviću), kjer smo kapitalizem tako ponotranjili, da tudi če bi čez noč izginila kapitalizem in svetovno gospodarstvo, delfin pa bi nam rekel »zdaj ste preprosto svobodni«, bi vsi po defaultu nadaljevali s trgovanjem med sabo.

- Also: Dramo posveti svojemu otroku. Kar je malo moralka, v smislu, le glej, Gena, da tvoje življenje ne bo tako prazno. Ali pa: glej, tako bi lahko končal tvoj očka, **pa je namesto tega naredil tebe in našel Smisel.**

  Imet otroka je xarski koncept, milenijci pa splavijo in umrejo.

  To me je v bistvu ful jezilo v tem tekstu.

Kot me vedno jezi, ko moški na nek *določen* način pišejo o splavu

- **Apropriacija naše praznine**

Čas, da smo odrasli:

- Ziher sem, da ima tudi Viripayeah rad *Friendse*, ker kdo jih pa nima, a ne, 20 something folk se išče v New Yorku, vse živo se jim dogaja, Ross ma froca in je odd one out, potem pa serija teče dalje in postanejo 30 something in **tema je samo še družina in froci,** vsi cilji in sanje se preobrazijo v to, če si sanjal, da boš astronavt, je zdej tista cevka za kisik popkovina. S tem si prestopil ciljno črto in zdaj z glavo med koleni sopeš na cilju, kva, do smrti? Noben ni hotel bit Ross, potem pa vsi postanejo on. Ko si star, spet rataš zanimiv za popkulturo, ljubki starčki, ki na novo odkrivajo ljubezen, quirky babice, ki preklinjajo, simpa dedki, ki si kupijo kabriolet. Nora dvajseta, quirky starost, vmes pa vsi iste sanje in isti cilj. Najdaljše obdobje lajfa, o katerem ne zna noben nič povedat, razen to, da je »čas, da si odrasel«. In noben mi ne bo rekel, da to ni res, ker osebno občutim, kako postajam med mojimi »normalnimi« frendi nek outsider, pa daleč od tega, da je moj lifestyle nenavaden. Samo ko jim rečem, da bi se rajši ustrelil v glavo kot delal 9–5 in mel poroko, ki mi jo fotkata Andrej in Nataša, visibly razburim njihove partnerice (ena od njih mi je enkrat od dveh mimoz popolnoma wasted priznala, da »te ne upam priporočit mojim frendicam, ker si tko čuden«.) Šit, ampak jaz bi mel otroke in tud poročil bi se, zakaj pa ne, samo kaj, ko me bo to dalo v vaš klub. Se da drugače? Ja, ziher se da. Imam top frende, ki so poročeni, s froci in jih imam rad in imajo radi mene, ampak tudi oni me ne jemljejo kot enakovrednega, ampak kot nekoga, »ki ni še tam«. Nisem še tam. In vse te smrti na koncu v tekstu – jaz sem jih bral kot **»nočem bit tam«**. Ne grem po tej poti. In seveda v real lifu za to ni treba umret, se pa zgodi, **da te drugi pokopljejo, živega.** Pa to ni rant proti družini. Tudi tekst ni direktno o tem. Strinjam se, da ima whiff gen x v sebi, **ker še vedno v nekaj verjame.** Milenijci ne verjamemo niti sami sebi, niti lastnim odločitvam, niti lastnim občutkom. Fak, star sem petintrideset let in svet se mi vsako DESETLETJE popolnoma spremeni, boomerji se pa niso sposobni naučit fotke na ipadu povečat, mi naj pa furamo ta lajf dalje? Šli smo od »študiraj, da boš delal nekaj dobrega in mel dobro plačo« do »vsako delo je dobro, ne pritožuj se«, od »zakaj si študiral tisto, kar te zanima in maš zdaj zato težave?« pa do »vsi smo živeli skozi težka obdobja zgodovine, potrpi s to masko, glavno, da si živ«. Yeah right, jazbinškovi pionirčki, cry me a Drava. Počutim se popolnoma izdan in prevaran od starejše generacije in hkrati še bolj prevaran od dela lastne, ki še vedno sledi sanjam, ki jih izklesali boomerji ZA NJIH v SVOJEM svetu, se po tej poti konkretno posrali, zdaj so pa užaljeni, ker NAM superge smrdijo. In te smrti so briljantne še zaradi nečesa, čeprav v tekstu tega ni. **Edino, da starejši generaciji odvzameš sebe, jih še nekako kaznuješ.** Sebično zahtevajo, da živiš v njihovem svetu – za njih. Ker te imajo kao radi. Ti junaki pa se odstranijo iz sveta, ki je že zdavnaj odstranil vse, za kar je blo vredno živet. Hkrati pa vem, da samo nekaj jamram, da dokler imam streho nad glavo in hrano na krožniku … a ne? Streho najemam, sicer … Mogoče moram počas odrast, a ne? Al pa umret. Kar pride prej.
- odličen entry ❤

  jz mam to čist isti filing

  živet zato, da bo vam lažje, jezus tenks

Generacija:

Recimo, da Viripajeva lahko beremo z generacijsko noto. Konec koncev se dogaja ljudem s približno določenimi letnicami rojstva, na določenem kraju in času v razmeroma nedavni zgodovini, tako rekoč zdaj (na pomemben način sicer tudi ne tako zelo *zdaj*).

Naletimo torej na štiri mlade ljudi v New York v zgodnjih 2010-ih, ki jim gre razmeroma slabo v življenju. V razdobju naslednjih dveh dni precej razmišljajo o tem, kako in zakaj jim gre slabo, do neke mere to poskušajo spremeniti, večina se jih v tem projektu odpravi v Berlin, ne uspejo spremeniti, umrejo. *Fin*.

Jaz tu opazim določeno disproporcionalnost. Večina zapleta se zgodi v prvih par prizorih: disfunkcionalen svež zakon, nezvestoba, unilateralen splav; dovolj pereče in obenem dovolj vsakdanje. Dovolj vsakdanje, da tisto, kar sledi, celoten dolg razplet z mnogo gledanja v sinje pike in pogovarjanja z metafizičnim delfinom, ne deluje kot ravno neizogiben razvoj stanja stvari – ljudje so takšne situacije že znali razrešiti (ali pač ne razrešiti) drugače.

Ne vem čisto, ali so liki ravno objektivno staromodni za svojo generacijo – recimo, da jih že lahko štejemo za milenijce – in morda ne bi hotel reči, da milenijska generacija v resnici bolje hendla partnerske zveze, bi pa rekel, da vsaj bolje hendla nehendlanje partnerskih vez. Meni so ob branju liki prej kot sočutje vzbujali nestrpno nejevoljo, da naj se zaboga naučijo živeti s svojimi odločitvami.

Quote:

- Ker imam rada umetnost: poezija, sem se zdajle spomnila na tole umetnino SBO, ki tudi govori o milenijski plastiki, kar kopiram verze

  Ulica je polna mraka / dva modela – en morakvar / zdrava jetra – to smo čakal / srce dela tika-taka / vikend bahat, manka mi zraka / mi manka, vlečem, sankam, / duše zaugam – spaka, / lajf je kardinalna napaka / dobra glasba / za slabe dni / oblaki dima / solzne oči / nedokončane povedi / žvaljim cupi / polni klubi / prazne prsi / skos sam plastika med prsti / mrzim rave / ampak ne mrzim žgat jih

  to je basically ta tekst imo

Še en najbolj gaden dan v svetu odraslosti:

se opravičujem, da sem tako odsotna. sem preživela dan s pogovori s tajnico, ki trdi, da me lahko odpustijo, ker mam premalo ur za mesec september, in jaz sem govorila »ne bom ostajala na džobu dlje samo zato, da si nabijam ure. ko opravim delo, hočem domov.« (kar sem naredila parkrat v septembru.) njej se zdi, da sem nezrela in da si kopljem luknjo. potem so me še policaji popisali (ker K ni bil na povodcu v popolnoma osamelem delu tivolija). ko je policaj prebral njegov čip (ki je bosanski), je šel preverit, ali imam papirje zanj. (pa to z bosanskim čipom je bilo sik, ker me prej ni nič spraševal o cepljenjih, potem pa kar naenkrat: »a imate pri sebi potrdilo o cepljenju proti steklini?!?!«). to je vse trajalo zelo dolg časa. potem mi je milostno rekel, naj bom hvaležna, da nisem plačala 100 evrov in potem sem hotela rečt »naslednjič Z VESELJEM plačam sto evrov, če se mi ne bo treba pogovarjat«, ampak sem se ustrašila. **tko zdej grem pa napisat neki o metafiziki:**

RIP IN LOL:

Zaenkrat samo mini komentar na generacijskost. Velik ste že povedali, to je samo mal daljša opomba. // Zame je medgeneracijski drajv drame v tem, da so elementi, kot so nesrečna poroka, nezvestoba, splav, orgazem od seksa, prikazani kot rip. Viripajev reče poglejte te like, RIP! Daje jim v kontekstu teh rip elementov željo po utehi, ki vsakič spodleti in se vrne v rip – medtem ko naletava sneg za zatohlimi zidovi bolnišnic. Gre pa za to, da za našo generacijo ti elementi niso ultimativen rip in da je že v tem uteha: **kar je bila legit tragedija za eno generacijo, lahko za drugo nekaj neosrednjega, nebistvenega, al pa farsičnega.** RIP pomeni nekaj drugega za generacijo memov kot za generacijo grunga. In tukaj se mi zdi, da tekst brska za odgovori v odprtih rip-ranah situacij, sam zgreši, ker daje tragičnost likom, kjer je nimamo (govorim »mi«, ker sopostavljam našo in njihovo generacijo). Kaj je med generacijami zamenjalo središče velike zgodbe o (samo)uničenju? Zagotovo nas uničuje, kar je njih hranilo (in obratno?). Ali pa bolj preprosto: ne počutim se zjebano od stvari, pred katerimi so me svarili, ampak čist od nekih drugih. **(Nespremna.)** Ne počutim se, da bi propadla v opisanih dramskih zapletih, čeprav jih doživljam kot bližnje kadre. Moja tesnoba se začne, kjer teksta zmanjka. Tragedije narativno poznamo in jih lahko tud pozunanjimo (**glas je tam zunaj nas**, kot pravi tekst.) Tako da medgeneracijsko bi rekli, prvič kot tragedija (them) in drugič kot farsa (us), ampak mogoče je bolj natančno tkole: prvič kot (klasični) rip in drugič kot **rip, ki prehaja v LOL**. (Kar, again, seveda poskušajo izražat **memeji, sodobne klasike literature**). **Ker sta rip in lol za nas že zdavnaj prešla drug v drugega.** Ta drama zato zdej ni o eni generaciji ali o drugi, ampak o gibanju med njima in o vsem, kar odtava iz skupne množice. (Večkrat omenjeno) **neizrekljivo** je v kontekstu te drame tisto, kar uhaja preseku – neizrekljivo je to, da si je nemogoče predstavljati, zakaj mi lahko živimo skozi kao tragične situacije, ampak v njih najdemo memeje. **(Ki nas bolj spravijo s seboj kot neironično obračanje k ruskim klasikom)**. Neizrekljivo za »them« je to, zakaj smo z nekaterimi stvarmi pomirjeni, čeprav so vse generacije pred nami lahko to isto problematizirale, se bale. Predstavljam si sebe v teh dramskih zapletih in se počutim, da mi kot nekomu iz te generacije (ker me sestavljajo lastnosti teh likov) pripisujejo, kako se bom odzvala ne nekatere te elemente. In ja, bom čutila brezup, ampak bom vedno lahko rešila en delček (preostanek?) sebe, ne bom mogla vzet nase velike zgodbe o tem, kaj naj bi bil katerikoli (preverjeni) zaključek, zadnje dejanje. Kaj pa, če je zame resnična tragedija tega teksta to, da Monika (nosilka družbenih pravil ter konsekventne slabe vesti) nima nobene prijateljice, ki bi šla z njo na splav? (Če bi jo imela, tekst pade že na prvi strani. Lol.) Ženski liki imajo recimo v romantičnih odnosih temelj v tem, da njihovi težki dnevi ne obetajo ničesar razen občutka nemoči ob krhkosti trajanja pozornosti fantov, ki jim ni nikoli dovolj patnje. **Fantov, ki bodo nahajpali trenutek samo zato, da se potem lahko obotavljajo pri vratih.** Tukaj recimo se rip in lol ne spogledata, kaj šele objameta, ampak gresta drug mimo drugega. In to pol nismo mi. (Že če sam preskrolam vse vaše lucidne eseje zgoraj.)

- »Fantov, ki bodo nahajpali trenutek samo zato, da se potem lahko obotavljajo pri vratih.« ❤ OMG

Moj delfin:

Mislim, da je zdaj čas za zgodbo o mojem delfinu: enkrat smo šle jaz in še par pip na izlet v Zagreb z vlakom. Ker je bila nedelja in smo imele rade trash, smo šle tudi na bolšjaka, z busom. Malo smo probavale smrdljive jla plašče in kupovale kasete od Tajči itd., nakar sem nenadoma zagledala

LJUBEZEN SVOJEGA ŽIVLJENJA. **Bil je kakšen meter in pol visok plastičen delfin, ki je jezdil na valu.** Prodajalec je rekel, da je iz serije, ki je bila proizvedena za sladoledarje v Dalmaciji, ampak ta ni šel v prodajo, ker je bil defekten. Takrat se je zdelo, da bo z mojim življenjem VSE ZA VEČNO NAROBE, če ga ne bom kupila, zato sem ga – čeprav je bil velik in zelo težek in malo tudi drag, čeprav se ne spomnim, koliko kun točno (ampak jaz sem bila na filofaksu in broke in DRAGO je bila konstantna kategorija). Potem je bilo tega delfina treba zvleči najprej na bus in na železniško postajo, kjer je v omarici za prtljago počakal do večernega vlaka. To je bilo fizično verjetno najtežje breme, kar sem jih kdaj nosila. Ko sem se zvečer vrnila ponj in ga naložila na vlak, se je v drobnem trenutku, v katerem sta se staknili plastika delfina in kovina vagona, ODLOMIL z vala, na katerem je stal. V tistem trenutku je bilo to občutiti kot usoda – zdaj je bilo jasno, da bo kljub nemogočim naporom in prizadevanjem slediti svoji želji VSE KLJUB VSEMU ZA VEČNO NAROBE. Šele potem sem opazila, da je bila notranjost ogromnega plastičnega delfina napolnjena s tisočero drobcenimi plastičnimi delfini. Prizor je bil malo mistika, malo Lynch (skratka tudi mistika, ampak perverzna). Takrat do tega nisem čutila prav dosti, ker se nisem mogla znebiti občutka, da je to, koliko truda sem vložila v to vleko in kako klavrno se je vse skupaj končalo, skoraj zagotovo METAFORA ZA CEL MOJ LAJF. Na koncu je prijateljičina mama, ki se ukvarja s keramiko, delfinu zdizajnirala nov val (tukaj nastopi metaforični kolaž na temo *solidarnost*), da se je lahko mirno selil z mano iz fleta v flet, dokler se nisem izselila na Zahod, v moj flet pa se je naselil RK, ki mu je dokončno odbil glavo – iz katere je spet pogledalo tisočero drobcenih plastičnih delfinov. Še vedno ne vem, v katero metaforično lego sodijo, sta me pa ta drama in ta chat pomirila s tem čudnim občutkom, da se človeška vsepreževajoča čustva v odnosu do tega, kako težko je slediti svoji želji, če veš, da za to skoraj zagotovo ne bo nobene druge nagrade razen tega, da bi bilo ne slediti svoji želji še bolj gadno (@M to je bolj Lacanovsko kot new age), včasih zasidrajo na najbolj nepričakovana sidrišča.

Vse zgoraj napisano je 100% based on a true story kot POP TV filmi v torek zvečer.

- jz sem sam nad vsem očarana

Ubistvu sem vesela tudi, da sem se spomnila na Lacana (kot da človek kdaj zares pozabi, hehe), ker mi pomaga razumeti, zakaj si mislim, da to pravzaprav ni new age drama Velikim Besedam Avtentičnosti navkljub. Namreč če bi bilo »resnično živeti« mišljeno v new age kontekstu, bi šli protagonisti na drag tečaj joge etc., tukaj pa pot vodi stran od veganskega zavitka in v smer heroina. Torej, »resnično živeti« pomeni lahko **samo živeti v znamenju smrti**, ne pa čakati na to, da nas bo L. A. zeleni smuti budizem naredil Boljše in Srečnejše. **Kdor hoče biti živ, mora objeti v prvi vrsti svojo smrt.**

Sublime surender, bi rekli mazohisti.

Geografija:

Ko je @K že odprla Pandorino skrinjico teorije (hehe, vsem v pogubo), bi dodala še en teoretski in en praktični uvid.

Prvi je to, da gre za res vzhodnoevropski tekst, lahko rečemo tudi ruski (v smislu ruskega/sovjetskega imperializma), kar se vidi zlasti v odnosu do smrti. Tu pride do žlahtne ruske tradicije protagonistov, ki nočejo živeti: in tega nočejo bistveno drugače od Nemcev ali Američanov ali Angležev. Zahodnjaki imajo ponavadi nek »razlog« za smrt, medtem ko Rusi pa samo nimajo dovolj razlogov za življenje.

Pri naših junakih se to vidi pri Charlieju, ki je edini Američan, zahodnjak, on umre zaradi zunanje intervencije; brez razloga ga prefukajo sredi Berlina. Vsi drugi, naši, da tako rečem,

znajo sami spolzeti v smrt, on pa potrebuje zunanjo intervencijo.

Kar se praktičnega vidika tiče, pa mi je K zgodba o delfinu dala mislit, da se je ista oseba, RK, izkazala kot slab prijatelj in kot morilec Delfina, v čemer bi kdo, ki ni jaz, lahko razbral tudi kaj metafizičnega.

In še: @N entry me je navdal s tesnobo, ker zelo lepo povzame žanr **Boomers Explain Things To Me:** samo še oni lahko mislijo, da hodit v službo pomeni biti 8 ur nekje zaprt in upoštevati pravila, ki dobesedno nimajo nobenega smisla. Samo oni še mislijo, da lahko tako živiš in preživiš.

- Drugače, če smo že ravno pri geografiji teksta – a vemo, zakaj se mora dogajat na Zahodu? A zato, da ima splošna Beda Stvari lahko nadih »ekonomskih migracij«?

Ali samo for the lulz

- - po mojem bolj slednje
- Ker v Moskvi so vsi Odrešeni
- - pa da se viripayeah heca iz milenijcev. pa ker je napisal za nemce
- Mal je flirtanja z NY = obljubljena dežela, ki se izkaže za razočaranje, to sem opazila
- - ja ny in berlin oboje obljubljena dežela
- Subtilna politična kritika hehe

  Cf @M ruski imperializem

  Predvsem kulturni
- Ja, naše čiste duše tam ne preživijo. Bogi Čeh Berlin še lahko zdrži, Amerika ga pa sam spajtla.

- - pol pa tud tam propade pod jelly rojaki
- Tist del je kar rasističen tbh. Also, ne vem, kje je berlin poln popadljivih Čehov
- - po mojem še en primer, kako te zjebe izvor. charlieja prefuka nedefinirana »banda nevarnih tipov« kot v poceni c kategorija krimiču, krištofa pa pač njegovi. mislil si, da boš pobegnil srednji evropi, ampak ne
- Mogoče gredo umret iz New Yorka v Berlin, ker je bil New York obljubljena dežela boomerjev/xarjev, zdaj je pa to Berlin, **odrešitve pa nikjer.**

  (razen v Moskvi.)

- **- v moskvi garage in lip filerji. in Krokodil**
- v moskvi se delno dogaja star komad od viripayeaha, kisik, v katerem obravnava xarje

  ki se pobijajo z lopato in kadijo travo na spomeniku in imajo rdeče pobarvane lase pa jejo pirozke, kuhane v vodki, in kozlajo po snegu. **prime demna gvasalia**

Trump ima korono, dobro jutro:

- Drugi sms na to temo, ki me je zbudil

Med pisanjem scenarija za Shining je Kubrick poklical avtorja predloge Stephena Kinga, zastavil mu je eno samo vprašanje: »Ali niso zgodbe z duhovi optimistične, ker govorijo o tem, da obstaja afterlife?« In King mu je rekel: »Kaj pa pekel, Stanley?« In Stanley je rekel: »Ne verjamem v pekel.« Bolj ko razmišljam o tem tekstu, bolj se mi zdi, da je **izredno pozitiven, optimističen, celo topel, veder tekst.** Tak se mogoče ne zdi na prvi pogled, ampak glejte – notri so liki, ki brez problema jedo v NAJBOLJŠI VEGANSKI RESTAVRACIJI V NEW YORKU. **Jaz sem bil v New Yorku, ma ni šans, da mam dnar za najboljšo vegansko restavracijo tam.** Mogoče once in a lifetime, ne pa, da je to moj hobi, da jem po takih restavracijah. In, pazite to, ta tip v tej restavraciji spozna

lepotico, ki mu isti večer nudi seks pornhub kvalitete, dva fina kinka mu na en mah izpolni, celo večkrat v enem večeru. Boomerji bi rekli, da je to seks, ki prekriva osamljenost. Seks brez pomena, meaningless seks, najhujši od možnih seksov (očitno jih je več). Mogoče res, ampak vseeno, dost bolš kot to, da si sam, grd, reven in **nimaš odličnih stvari na voljo, pa čeprav nimajo smisla.** Bolj ko razmišljam, bolj sem prepričan, da je tem likom po svoje dbest. Imajo dovolj denarja za restavracije, droge, impulzivno pot v Berlin, Amy ima dovolj za odlično bolnišnično oskrbo, vsi pa so očitno dovolj čedni in samozavestni, da precej seksajo in žurajo. In še nekaj je – svet Viripajeva je svet**, kjer lahko umreš, tik preden vstopiš ali izstopiš iz nabito polne diskoteke, kar ni več moj svet.** In je svet, kjer te onkraj počaka čudovit delfin, ki ti ponudi telefonsko tvojega naslednjega spolnega partnerja, ali pa ti razkaže vesolje, kar tudi močno dvomim, da je feature moje eksistence. **Jebiga, trenutno bi bil dosti raje Viripajeva junak kot 2020 spak.**

- Odlično je, da imamo ta chat in iztočnico Viripayev, ki je basically katalizator, da si vsak dan znova povemo, kaj vse je v pizdi.

komaj čakam, da se ga zvečer prizadenem

Tudi tole rimo bi res rada pohvalila: »Jebiga, trenutno bi bil dosti raje Viripajeva junak kot 2020 spak.«

- Vrnite nam »polne klube prazne prsi«

Trump ima še vedno korono:

- Trump bo razglasil korona hoax čez tri dni, komi čakam.
- - Fak, upam, da ne, ker bo preveč bolan, in da je okužil se Bidna in da bosta oba rip TO JE DOBESEDNO ZASTONJ REVOLUCIJA. sori cia xoxoxo ♥♥♥
- Naj oba umreta, res. **korona sam deus ex machina.**
- - Men je Biden tok ogaben, da ne najdem besed
- Name se že tri dni derejo liberali zaradi antivoting storijev, sfukal se mi bo. Biden je faking retard
- **- Sovražim liberale lp**
- Nej si ga nesejo domov, res. Model je zabit, retardiran in primitiven spolni predator.
- - Če še enkrat slišim, da je **a decent man**, bom enga ustrelila, majkemi
- Mene je čist spajtlal, ko sem se spomnila, kako so lepodušni liberali govorili pred pol leta, da rabmo Bidna, ker »Bernie can't win« A ME ZAJEBAVATE STARI
- **- Obož standarde za boomer masculinity**

  Stare želve
- Gotovo sem z vami že delila zgodbo o tem, kako sem med plavanjem naletela na oklep z mrtvo staro ogromno želvo? To je najbolj grozna stvar, ki sem jo vidla v lajfu, also tudi smrdi AF. sam asociacija na ameriške volitve, vse kul.
- - Ameriška demokracija je mrtva in smrdi ♥
- Fak kok sovražim besedo demokracija

V resnici tudi od boomerskih struktur a la država al pa zdravstvo nimamo prov dost:

- Think penzija

  Lol penzija kaj je to

  Neki za boomerje
- - v vegansko restavracijo lahko greš, ker pač kampanjsko zapravljamo svoj keš

tko kot si jz kupim louis vuitton, ker vem, da bom itak prej umrla, kot odplačala kredit,

ker: odplačan kredit je boomer struktura

šparanje boomer koncept

ki je imel nekoč še kej smisla mogoče

- mislim, da rabimo odpret tud vprašanje, zakaj tolk zoomerjev hoče bit boomerjev
- - Jaz še ne vem točno, kaj bo iz zoomerjev – eni so tud ful boljši radikali od mene
- Jaz imam zaenkrat ful rada zoomerje. Punce, dokler še lahko, ufurajte zoomerje, sam to bom rekla.
- - Pa skoz se mi zdi, da so imeli oni ta privilegij, da so že odrasli z vedenjem, da je vse v pizdi

  Ne pa mi pa butasta **unite unite europe devetdeseta**

  Več časa za trening, manj razočaranja
- mogoče eni, eni pa še bolj oldskul

  a se lahko poročim pri 22

  kje je moja služba
- - Samo to so se tudi v naši generaciji, samo niso bili naši frendi
- (Jz prisežem, da sem cela devetdeseta vedla, da je vse v pizdi, sam so bili vsi odrasli tko ne ne, ti sploh ne veš, kok ti je dobr zdej, ko imamo TRŽNI LIBERALIZEM)

  STFU stari žrite zdej ta drek
- **- Mi ga žremo, pardon.**
- »Joj res ne vemo, kako je prišlo do ponovnega vzpona fašizma«. Stari jz pa vem.

  Pa loh bi ti tud v osnovki povedala.

  Mi je pa tud lol, da me zdej čist isto resno jemljejo, kot da sem v osnovki.
- - Živjo, prijatelji, medtem sem poslala odpoved dolgoletnemu delodajalcu, kdaj gremo jahat delfine, lep pozdrav.
- Odraščanje na chatu
- **- Mislili smo, da bo veliki marš skozi institucije, je pa samo črna luknja.**
- drgač komi čakam, da bodo boomer abonenti brali ta tekst pa sam: otroke smo preveč razvadili pa pričakujejo preveč od življenja, same pritožbe skoz.

  mi smo meli otroke pa smo se z njimi zaposlili

  kje pa je kej o tem, kako greš za soncem

  pa o treba je gledati iz srcem
- **- Obvs nismo navajeni delat**
- Jaz, ki imam Moniko kar rada (malo sicer na osnovi lastnosti, ki mi jo včasih oponese @M – to je, da se pogosto počutim, da o likih ali konceptih vem več od njihovih avtorjev), ves čas razmišljam, da je Viripajev – **ker je moški in team orthodox brothers** – zajebal z interpretacijo njene bolečine in da njen problem še zdaleč ni v tem, da je ubila otroka, ampak, kot je rekla @N, za začetek to, da nima nobene prijateljice, ki bi šla z njo na splav ali se znala z njo pogovarjat, in je **zato njen edini odnos dolga samotna monogamija, v kateri ni nobene funkcionalne bližine.** Zato se mi zdi, da je Monikina resnična tragedija v tem, da je hkrati nosilka predstave o tem, da bi te morala zveza (predvsem taka iz ljubezni) scela izpolniti – pa te res ne. Ampak če bi se hoteli resno pogovorit o tem, bi to dramo najbrž morala napisat ženska.

Jaz se počutim odgovorno za dobesedno VSE:

- La condition féminine

  Ful mi je dobr, ker je »odgovorna/kriva za vse« najbolj common socialno pričakovanje za ženske samo za to, da se pol, ko se tko res počutiš, lahko random folk na med.over dere nate ŠE ENA, K HOČE BIT MATI TEREZA

  Ponavad sicer rečejo TEREZIJA tbh

- Šele zdaj vidim, da je to med.over, jz nč več ne razumem, mene je čas povozil kot enega navadnega boomera. tok da veste, če kdaj vprašam, kako se poveča sliko na iphonu

Damien Rice:

Jaz pa sam medklic za @E, da ne pozabim, mislim, da moramo nujno dat entry o glasbeni podlagi drame – Damien Rice, ki predstavlja čustvo generacije. on je še en simptom ujetosti teksta v pogledu druge generacije, ker je letnik 1973, in ravno folk, rojen v 70. letih, si zanj najbolj misli, da je forever young, kul mladim, da je »now«, da šteka globoko žalost, pomešano z alkohol / **deci žalosti, deci vina**. ima tudi komad Prague, če smo že pri mreženju vzhoda in zahoda.

- Fak točno, kaj je ta Damien Rice

Moti me, ker liki ne povejo, kateri album od Ricea poslušajo, kar mi daje vtis, da je vseeno, samo da je Rice, ker gre za koncept njega kot otožnega popavtorja.

Film *Closer*, komad Blower's Daughter.

To poznamo vsi.

- Aja ne, saj vem, kdo je, sam a je on kdaj naredil dent v kakšno generacijo?

Ja, vsi so gledali *Closer.*

Ultimativno xxxanje.

- sam men je tle ta rice bolj joke.

  Mene je tudi spajtlalo to, prav pomislila sem, tu bi moralo pisat Bon Iver.

Dobro jutro, Trump je v bolnišnici:

- nov entry čakamo od @K
- Edina zajahala delfina

  adulting galore

- danes sem tud ugotovila, da je moj najljubši del dneva, ko grem na poti v službo po **stow takeaway flat white z ovsenim mlekom za** 3.40

  postala sem praktično amy z veganskim štrudlom

  (#nobena kurčeva veganka)

  also apaurini so svetlozeleni

- jaz sem mel konec tedna par banalnih-ampak-mildly-stresnih obveznosti in sem se moral tu malo odklopit.

  vmes pa **Zgodovina**

  trump /(sort of) exit

  @M exit (čestitke!)

  @K (sort of) exit (čestitke!)

  pod skalco exit

- **skratka FOMO is real**

Pod Skalco exit:

Danes so nam zaprli Skalco, zadnjo beznico v mestu, edini lokal, ki je bil odprt po eni zjutraj, edini varni prostor za vse, ki si do enih nismo povedali vsega, ki smo bili ob enih samo še bolj žejni, ki smo želeli, da se noč nikoli ne konča, ker bo zjutraj vse samo še težje. Skalca je bila

beznica, ki je delala Ljubljano mesto: v njej smo se srečevali ljudje, ki si sicer nikoli ne bi prekrižali poti, sredi noči, vsi v iskanju istega: odrešitve, le še ene ure zabave, pozabe, pogovora. Skalca je bila grda in umazana in vulgarna; tla so se lepila, zrak je bil zatohel, kozarci so bili plastični, vrata na ženskem wc-ju se niso zaklepala in nikoli ni bilo mila. V svetu, kjer je vse natančno preračunano, je bila Skalca prostor naključja: kraj, kamor nihče ni prišel načrtno, pač pa, ko ni bilo več druge poti. Tam smo se sredi noči srečevali vsi, ki tisti hip nismo spadali nikamor drugam. Skalca je bila možnost, odprta vrata v žrelo noči z nepredvidljivim koncem. Skalca je bila napaka v mestu, kjer vse stremi k popolnosti. V letu 2020, ko so nam v imenu varnosti ukinili vse, kar nas je ohranjalo žive, je seveda padla tudi Skalca. Kdo bi lahko rekel: vsaj nihče več ne bo sredi noči vrtel slabe glasbe, kričal, scal po vratih, ruval rož, se pretepal, opravljal, vlekel kokaina, kadil trave, seksal, jokal in obležal na tleh. **Ja, točno tako: nihče več ne bo živel.**

- **nazaj k *Objemom*:**

Plastika:

Ta življenjska groza, ki obhaja protagoniste, pa ne izvira iz, denimo, obžalovanja, kako so s svojimi ravnanji vplivali na oz. prizadeli druge. Namesto tega hitro eskalira v bolj splošen in nedoločen odpor do sveta: občutek, ki ga najpogosteje zgoščajo pod oznakoplastičnosti – »zajeban plastičen svet, kjer nima nihče resničnih čustev«.

Ampak – če ostanemo pri kriteriju generacijske aktualnosti – ali je res to tipično občutje milenijcev, ki nastopajo odraslost? Plastika pomeni sprejetje naslednje kupčije: dobiš varnost, poceni udobje in zamenljivost za ceno resničnosti. To je pravzaprav boomerski topos. Plastika je morda zavladala svetu vzporedno z boomerji, toda prej kot plastiko samo, so boomerji izumili odpor do nje. »I have one word for you, just one word: plastics,« je neiskan in neželen nasvet, ki ga eden prvih slavnih nezadovoljnih mladih boomerjev dobi v *Diplomirancu* (Mike Nichols, 1967).

Oznake »boomerstva« ne bi smeli razvodeneti v splošni slabšalni izraz za stare ali starajoče se ljudi: boomerji res trenutno zasedajo mesto dominantne generacije konzervativnih starih prdcev, toda **obenem so specifično tista generacija, ki si je sploh izmislila generacijski upor in idejo**, da si generacije zaslužijo svet preoblikovati po svojih idejah – in za njih je ta ideja delovala.

Naši junaki niso boomerji, toda v svojih notranjih instinktih z boomerskim svetom še niso prelomili. Pravzaprav se da tako dramo prebrati na novo, z drugačnim poudarkom. Začetni – kot rečeno, precej vanilla – zaplet lahko razumemo kot zgolj nekakšnem macguffin; resnična tragedija se začne, ko se protagonisti začnejo poskušati reševati. Njihov notranji glas, v katerem jim spregovori vesolje, jim še vedno lahko ponudi le nadvse nekoristne boomerske napotke: rešitev leži v smeri avtentičnosti, resničnega življenja in osvobajanja; občutiti morajo impulz, obnoviti morajo stik z izhodiščem, se osvoboditi vseh notranjih spon, pregnati črno kačo ipd. Drama ima najbolj prav s tem, ko pokaže, da ta dozdevno rešilna smer vodi le do končne samorazpustitve. **Ne ubije jih začetna izgubljenost, temveč poskus izmotanja iz nje.**

Nesreča generacijskega posredovanja v hitro spreminjajočem se svetu je, da človeka vzgoji ob pričakovanju povsem druge sorte življenjske mizernosti, kot mu potem dejansko grozi. Mislili smo, da nas bo pokopalo *petit bourgeois* predmestno udobje, duhamorne stalne službe in zlagana sprijaznjenost z vsakdanom, skratka, plastika. Nič nas ni pripravilo na to, da bo namesto tega **življenje postalo bizarna hektična igra poskusov obvladovanja stikov, projektov, pogodb, mailov, baterij in kablov.**

Dan, ko smo dobili policijsko uro:

- Cf. Jonša, POLICIJSKA URA JE ZLOČIN PROTI ČLOVEŠTVU

  Jaz sem medtem izvedela, da je Trump, preden je zbolel, dvignil ceno prijave za zeleno karto s cca 1500 $ na cca 3500 $ in zdaj bo šel ves keš, ki sem ga dobila za to, da sem se odrekla svobodi samske ženske (#reparacije), za faking emigracijo, ker bom morala najet še imigracijskega odvetnika (tj. enga frenda – na razvitem Zahodu ti tud frendi zaračunajo). Skratka, fak, koliko pritožb čez to, da *Objemi* RES NISO MATERIALISTIČNA DRAMA, IMAM ŠELE ZDEJ. Kako sta Amy in Monika imigrirali? Kok jih je to stalo? Od kje keš? (Ok poljski starši, ampak kaj pa srbski?) **A sta undocumented?** A je funkcija Charlieja tud to, da podeljuje državljanstvo? Skratka, morala te zgodbe je, da če se sprašujemo, zakaj je folku v tej drami tok bed, je na voljo ful materiala – ta folk ma milijon legit worries, jz sam ne štekam, zakaj se ne prebijejo v dramo in se ta folk skoz pogovarja o enih abstraktnih jajcih namest o lajfu. **Mogoče je pa to njihov usodni problem?**
- Mogoče so pa objemi vseeno materialistična drama: liki umrejo, njihova lastnina pa ne
- Ne me jebat, ta Venija je mikrokozmos
- hvala viripayeah, da imam lahko še rada teater
- resno, sej je jasno, da vsi ukrepi delajo predvsem proti temu, da bi se normalni predstavniki naše generacije lahko meli še kdaj fajn
- **v dvajsetih sem delala, in to preveč, v tridesetih se mi je zmešalo**

  in sem postala nerelevantna

A so nam že vse pobrali?!:

- Upanje ostaja, da nas zaprejo v sladkem obdobju po premieri Viripayeaha in skozi borštnika in odprejo v drugi polovici novembra, to bi bil samo dream come true
- KJE SO BOMBE
- Jaz sam upam, da bo premiera in se lahko razbijemo kot ljudje
- Hojla kapitalizem
- I guess da ni rešitve

  I guess I will die
- (UK reklama) Seveda je – rethink, reskill, reboot
- Ne moram nehat bit triggered
- Sej ma prov

  Bife je G-spot življenja
- Jaz sem tolk utrujena od vsega
- jz sem z masko ful grša, pa poudarijo se gube okrog oči
- čas za hijab
- **Vprašalnik: Slovenija COVID-19 in duševno zdravje**
- Izpolnil sem

  Naj vejo, da se mi bo sam sfukal
- Kako ste odgovorili na vprašanja o drogah in alkoholu, prijatelji?

  hehe
- Jaz sem izpolnila in se že sama diagnosticirala kot v pizdi
- jz sem že dvakrat izpolnila skor do konca za najbolj sfukano osebo, pa me je sistem izvrgel

kje so delfini, ko jih rabiš

- **leta 2014 je bilo še možno it v berlin, zdaj pa samo še pod most**
- **pa še to le v lastni občini**
- **čakam nekoga, da obeleži ta apokaliptični dan**
- jz bi rekla, da ta tekst absolutno gledam kot preroški, pa da smo dons čist na koncu berlina
- also šele dons sem opazila, da monika v neposrednem sosledju nima denarja za taksi, pol pa se z neba prikaže 15000 na kartico, ki jih s charliejem porabita za pizdarije (berlin pa hors pa coke), čeprav je za pizdarije, ki edine lahko ponudijo odrešitev, še en dokaz, da je denar v tem tekstu neki, s čimer se nimamo kej ukvarjat, ker ne znamo z njim, kategorija, ki sporoča nekaj lih zato, ker je odvzeta oziroma se uporablja recklessly in nedosledno

  zgubljanje kartic ipd.

  v skladu s to teorijo sem lih v precepu, a nej si grem v boss kupit roza blazer, ki bi mi dons prav prišel za zadnji izhod
- Kupi!

Po mojem se je sistem zlomil od naših lajfov:

Po 65. letu starosti smrt uradno ni več nepričakovana, nenadna, ampak samo še smrt. Tako da od takrat enkrat smo pogrešljivi. Takrat enkrat nehamo delat, začnemo cuzat penzije, gremo v sandalih in štumfih v Benetke, mamo vrt, ne vem. Vsem je jasno, da se končuje. Čeprav se kot družba s tem spopadamo, je misel, da spoštujemo starost in nje tegobe, res smešna. Če si sam poskrbel zase, bo zate poskrbljeno, drugače te bo kak prostovoljec poklical po telefonu, šel boš v dom, če boš imel veliko srečo. Zato mi je res smešno, kako trenutno cel svet stoji zaradi bolezni, ki večinoma pobija mega stare, torej take, ki so že 15 in več let »čez rok«. To bi se mi zdelo čudovito in prav, če ne bi živel v sistemu, imenovanem kapitalizem, ki mu en kurc zaupam. Zdi se mi prav, da se to dogaja, ampak dogaja se na napačen način in z neko računico, ki je ne razumem. Slovenija je za covid krizo zagonila 5 milijard. Pediatrična klinika je stala 100 milijonov. Če bi torej vrgli milijardo, desetkrat več, kot smo dali za super sodobno pediatrično, v neko novo covid bolnico, bi imeli dovolj postelj, aparatov, prostora. Še milijardo bi dali za uslužbence. Recimo. Smo na manj kot polovici zneska. Populaciji natakneš maske, ji umivaš roke, zmanjšaš množične prireditve za recimo tretjino, rizične skupine dodatno zaščitiš. Vsi ostali delamo naprej. Delo mi je pomembnejše od človeških življenj, kričite? Le od kje mi ta ideja? Mogoče od PRVEGA FAKING DNEVA ROJSTVA, ko poslušaš mantro »delaj, pa boš imel«? Revščina je posledica lastne nesposobnosti. Denar leži na cesti, le pobrat ga je treba. Tisti, ki dela ena, bo imel ena. Tisti, ki dela sto, bo imel sto. Pridni pa boste imeli. In zdaj je tu ta debilni virus in vlade pravijo, da ne smemo delat. V sistemu, ki je narejen na izkoriščanju dela. Kaj je alternativa? Ni je. Ne smeš delat, da boš zaščitil populacijo, ki dobiva denar iz našega dela. Whoa. Kaj se to dogaja, folk? Študenti, katerih tastari niso premožni, so na robu preživetja. Delajo kot hostesniki, prodajalci, natakarji. Oziroma ne delajo. Ne delajo ne za svojo prihodnost ne za prihodnost tistih, ki naj bi jih ščitili. Hkrati se pa sprašujem, zakaj me je bolj strah tega, da bom reven, kot tega, da bom bolan. Mislim, da zato, ker smo millennials tisti, ki smo najbolj ponotranjili kapitalizem. Sovražim se, da sem dejansko pomislil »en starček manj za dobrobit ekonomije«. Ampak sem. Naučen, da smo cifre. In ko si cifra nad 65, si pogrešljiv. Zakaj tokrat stari niso pogrešljivi? Zakaj so kar naenkrat essential? Ker smo kot človeštvo zreli? Bullshit. Kje je ekonomska logika, vlada? Lažete mi, ker vse, kar se ekonomsko ne izide, je laž. Ker samo to šteje, ne? Tko sem bil naučen. In potem se čudite, zakaj bi raje pustili, da stari pomrejo, kot bili revni. Ker kdor ni bil nikoli reven, ne ve, da je to huje kot biti mrtev. To smo hoteli, to imamo. Naj nenaravna selekcija naredi

svoje. Ali pa spremenimo sistem do te mere, da ta vprašanja ne bodo potrebna. LOL.

Dan, ko so razglasili epidemijo:

- **še dve minuti do nagovora Vodje**
- **In? A ste potočili solzico?**
- Rekel je, da bo cepivo spomladi

  Mogoče je mislil, da se sadike cepi spomladi

  Če bo cepivo, ga bo pri nas prvi dobil Boris Pahor, častno dozo za nadaljnih dvajset let obstoja in literature

  Ne vem, men se cufa folk, **dejte me raj na ignore**
- Kaj pomeni epidemija?

  A nehamo hodit na jobe?
- NIČ NE RAZUMEM PIZDA

  A ME ZAJEBAVAJO
- »Od 20. oktobra začne veljati omejitev gibanja v nočnem času, in sicer od 21. do 6. ure. Omejitev so sprejeli zaradi poročil o pestrem nočnem dogajanju.«

  hojla
- mi mamo vaje

  sam zdej jih bomo morali prilagodit policijski uri lol
- Policijsko uro je treba takoj dat na ustavno presojo
- @L A SLIŠIŠ

  NARED KEJ FAK
- pogledala airbnb-je po ljubljani s 4 spalnicami, dovolj jih je, tako da mirno lahko organiziramo zabave tam in lepo prespimo, po možnosti na janša bone
- pa meni se ne zdi tako narobe, da bodo po novem žuri do 6.15
- hvala, janša, za novo stabilnost v lajfu
- A kdo med nami uporablja boomer aplikacijo ostani zdrav?
- Jz ne
- Jaz!
- Omg odgovoren

  Sem mislila, da to delajo sam xarji in boomerji
- Belgija ma s petkrat več okuženimi na dan policijsko uro od polnoči do petih

  ZAKAJ OB DEVETIH JANEZ
- **jaz bi se jokal na koncertu Modrijanov od sreče**
- A pa bi lahko kako organiziral nočno shemo postavitve policistov po ljubljani, tko da bi se obveščali, kje so oziroma kako se premikajo, tko da bi se jim izmuznili med nočnimi obiski? Lahko bi imeli walkie-talkije, da nas ne bi izsledil, pa bli strateško razporejeni glede na domove in balkone, s katerih je dober razgled. Jz mam čez Župančičevo ulico, postrojena. Resistance!
- Tooo, sva že dve 💗! Ti maš čez Ilirsko in del Trubarjeve! Mislim, da bi se dal po centru hitr nardit obveščevalno verigo/mrežo.
- Čuvajke bližine v času razdalje 💗
- pa kdo bo sestavil države nazaj, ko bo tega konec?
- **11 minut sem že zaprt, zdej vem, kako se je Janša na Dobu počutil, on je bil tud približno tolk**
- Lihkar prišla domov, na prešercu so bile policijske barikade

  To je bolano

  Men se bo SFUKAL

Kaj pomeni živeti ta tekst?:

Pozabila sem že malo, kaj vse smo že rekli, in bom en (mal bolj naiven) entry še dodala, ki sem ga zadnjič napisala. Zdej sem še enkrat prebrala, mogoče mal zabluzim, mogoče se pa poda k čemu zgoraj že zapisanemu. Kaj pomeni živeti ta tekst? Kaj preostaja od upanja na vesoljske objeme, resnično bližino? »Pogrešam resnično resničnost. Vse je kot v nekakšnih sanjah, kot v nekakšnem plastičnem ovitku. A štekaš?« Liki kot da dokazujejo, da 21. stoletje ovira/onemogoča resničnost – kaj pa, če ji samo podaljša pot do sinje pike? Mogoče je ravno to »naš« preprost impulz, naš odnos do resničnosti. Iščemo/vzpostavljamo razdaljo do organike (resnično resnične bližine) z nečim umetnim. **Lahko je tudi delfin. Ali pa plastično roza srce, nov concealer, roza barva za lase, tudi če samo na ig-filtru. Mogoče fotografija včerajšnjega dne.** Preprost impulz naredi obvoz v svojem gibanju do sinje pike, gre skozi stvari, skozi reference novega sveta (kapitalizem), naredi daljšo pot. Včasih traja zelo dolgo in že malo obupavamo. »Zafukana jebena zima, si misli Monika in vstane, da bi šla.« Ampak potem se zunanji delci najdejo z nekimi drugimi zunanjimi delci in se lahko pretopijo nazaj v občutek, da ni vse izgubljeno. (Kot tiste snežinke na koncu teksta, če sem še malo patetična.) Če bi bilo vse izgubljeno in zaman, zakaj tako očitno iščemo zvečer po sobi nekaj, kar bi spomnilo, da je v življenju že kdaj bilo slabo in je bilo potem spet enkrat dobro? **Preprost impulz. Spiti kozarec vina do konca, pogrešati polne ulice, poslušati najljubši album** (a propos, @E *mirrorball*), še enkrat preskrolati Instagram. In še ponovitev vprašanja, z aktualnim poudarkom: kaj pomeni živeti ta tekst v času epidemije? Karantena, dober čas za interpretacijo viripajeva, je tesnobna iz istega razloga, kot je tesnobno iskati sinjo piko sam s seboj v sebi, si misliti, da bi to moralo biti že kar dovolj za bližino. **Zunanji gibalni delci, iz katerih skače delfin, niso samo sodobni detour do bližine, ampak so (kadar zmanjka boga duhovnosti ljubezni svobode) plastični ovitek resnične resničnosti, tisto, kar jo drži skupaj, da ne rečem, kar zaobjema.**

Prvi dan policijske ure za nami:

- Kako smo?
- V pizdi
- Streznil sem se
- Sanjalo se mi je, da sem bil politični zapornik in da me je zasliševal Janez Janša DOBRO JUTRO EKIPCA
- Meni je noro, kako JJ reče »streznite se«, kot da folk dobi rono, da bi mu nagajal.
- sicer pa ja, seveda vsi dobijo, da bi bili poredni, zato tud noben ukrep ne deluje
- Reče streznite se, kot da folk dobi rono, da se zadane, da bi bil high on 39 degrees, upajoč, da mu slo zdravstvo postreže še s kako lajno Trumpovih steroidov.
- Jameson, antidepresivi, vitamin d
- Oz krajše, DAJ dieta

Krištof:

Pripomba o Krištofu, ki je edini zares in izrecno sodoben lik drame: Charlie in Monika ter do neke mere tudi Amy bi v principu lahko obstajali kadarkoli od 50-ih ali vsaj 60-ih let dalje; Krištof pa je specifično človek našega časa – nemara še preveč.

Liki, kot je Krištof, generični (proto)hipster, niso namenjeni občudovanju, vseeno pa obstaja, ali bi morala obstajati, neka etika zlobnega karikiranja. Najbolj neodpustljiv je površen hejt.

Vse človeške življenjske oblike so nekam komične, dokler jih gledamo površinsko, kot serijo tipičnih atributov in potez: Berlin, New York, potovanja, veganske restavracije in recenzije veganskih restavracij, še in še nezavezujočega užitka, kolikor je sploh mogoče. Toda od nekakšnega proto hipsterja bi pričakovali nekaj več globine, več refleksije, več negativnosti, tudi dokler ostajamo pri karikaturi – ravno v tem je komičnost hipsterstva. Pričakovali bi vsaj kako spodobno notranjo dramico avtentičnosti in ironičnosti. (No, morda se da nekaj malega tega zaslutiti v njegovi zgodbi o očetovi smrti: Krištof je očitno ironično vegan, četudi ima za to avtentičen razlog).

Hipsterstvo je navsezadnje subkultura izogibanja subkulturnosti oz. subkultura izogibanja vsakemu pripadanju, subkultura posplošenega (in neskončno samorefleksivnega) snobizma, lovljenja izmuzljive obskurne edginess oz. natanko prave mere trasha. Biti kot Krištof tako neposredno in iskreno navdušen nad vsem, na kar naleti, je za sodobnega človeka naravnost ponižujoče. Ok, gre za Vzhodnoevropejca na Zahodu, ampak vseeno, kakih 20 let prepozno za tako neskaljeno očarana občutja; 2014 bi bil v utripu zgodovinskih trendov bolj trenutek, ko kak expat newyorški hipster onkraj Berlina odkrije Prago, ne češki onkraj Berlina New York.

S tako zasnovo lika je tudi lok odrešitve za Krištofa zastavljen precej nizko. Zaključi se v naravnost vulgarnem prizoru seksa brez seksa, ko romantičen serijski uživač Krištof, do tedaj mnenja, da analni seks = ljubezen, odkrije, da, neverjetno, obstaja tudi NEŽNOST. V redu, morda tu obstaja možnost za feministično (?) pritrjujoče branje »LOL, moški, itak«, vseeno pa se mi prej zdi, da so s tem postavljeni res nizki standardi, kaj vse velja za karakterni razvoj moškega lika.

»Glavni namen novih ukrepov je v čim večji meri omejiti vse možne stike«:

- Taksiji so bli že pred epidemijo dobesedno kuga, ampak ok, idemo
- Ajdeee, no, pa ne mi reč, da je to vse?!

HOČEM UKREPE

- Policijska ura ob 13.00, kje si
- Danes sem sanjala, da je Kacin umrl od covida. Bila je pretresljiva vest na poročilih. Nimam več notranjega življenja očitno, sam še epidemija in politika.
- Kakšne lepe sanje, jz imam pa same nočne more.
- Šla v Maxi po šampanjec, čez celo pasažo je vrsta

  Is this champagne socialism
- V Maxiju danes ni:

  - spodobnega avokada,

  - spodobnega češnjevca,

  - litrskega Jamesona

  Samo še lakoto naj nam zrihta 2020 za finiš, pa bo leto popolno
- jz grem z veseljem tud po dvakrat na dan v maksi, samo tam je še občutek, da to mesto ni popolnoma opustošeno!
- also, kdaj nam bodo povedal, kok samomorov je blo do zdej v času ukrepov?

- Jz mam priročna strešna okna
- **žal ne smemo km od doma, vsak naj se ubije pri sebi doma. Nice and clean**

Svet:

Z *Neznosno dolgimi objemi* sem se sporadično ukvarjal nekje v ozadju dveh drugih makro projektov. V dobrem mesecu dni, kolikor nisem uspel zaključevati strnjevanja svojih misli o tekstu, se je svet, če se spomnim doživljanja v realnem času, nekajkrat spremenil. Koronavirus je v začetku skoraj zbledel v šum iz ozadja, potem je bil spet zelo tu. Donald Trump je zbolel za virusom, ga zmagoslavno prebolel, za trenutek skoraj zmagal na volitvah, izgubil na volitvah, zanikal poraz na volitvah. Paralelno dinamična igra se je v zvezi z obema temama odvijala na domačem parketu.

Ob tem živahnem ozadju se mi zazdi toliko bolj vpadljivo tole: liki iz *Objemov* se dva dni pogovarjajo samo malo med sabo, v glavnem pa kar z vesoljem. Med tem pa ima normalen sodoben človek verjetno stalno odprt chat (v neki obliki) še vsaj s kakima dvema vmesnima ravnema občosti. Svet je vedno tu. Naši junaki so sicer res napoteni k izhodu, pa vendar, vsaj malo se menda še trudijo: kako torej, da lahko z njimi preživimo dva dneva in skoraj nič ne izvemo o tem, kako se preživljajo?

Tu nemara niti ne gre kriviti Viripajeva; morda gre za to, da je bila prva polovica desetletja res še nek bolj nedolžen čas. Nekje vmes smo prešli v fazo, ko svet izgleda tako krhka, lomeča se zadeva, da nikoli več ne potone v ozadje. To je dejansko nek izziv, ki ga, kolikor mi je znano, avtorji (dramatiki, scenaristi, pisatelji) zaenkrat v glavnem preprosto ignorirajo (opaženo je že bilo, kako nerealistično redki so denimo telefoni v filmih, ki naj bi se dogajali v sodobnosti): da lahko poveš obvladljivo zgodbo, po možnosti blizu klasičnemu idealu enotnosti časa, kraja in dogajanja, moraš pragmatično suspendirati svet, torej zgodbo postaviti v nek svet, ki nudi stabilno in nevpadljivo ozadje dogajanja. **Toda v današnjih vsakdanjih življenjih svet ravno ni več zgolj kontekst.**

Na koncu nekaj od mene o amy (in nezadostnosti):

amy je stara 32 in je arhetipski lik, svetnica in kurba

je pa predvsem tudi punca, ki se je z vsemi močmi reinventala v fantazmo, v najboljši izdelek kapitalizma in patriarhata

beg z balkana na zahod

beg iz družine z vzorci in prepričanji v samotno eksistenco

brez obveznosti

nikoli nič zares

karkoli in vse najbolj zares

analni seks in pristno njujorško fafanje za random hipster prišleka, how full of grace can u get

{svetnica}

*lahko sem, kar hočem

*lahko počnem, kar hočem

*lahko sem tvoja, lahko sem od koga drugega

*lahko mi pride, kadar hočem

njen hookup jo opiše kot najboljšo bejbo v svojem življenju

reinventala se je v vse, v kar se je morala in kar bi moralo bit dovolj, ampak zdaj hoče samo umret

v resnici vse najbolj zares

ker se je vse, v kar se je reinventala, izkazalo za noben glorious absolut, ampak za spet

samo nek random navaden lajf, ki ga nekdo pač živi

za človeški lajf, v katerem poleg tega si še kar naprej zavrnjena

*oprosti, amy, ampak jaz ljubim svojo ženo moniko

{zdaj se je treba samo ustavit in počakat, da bo minilo}

v resnici vse najbolj zares

***nimam jedra**

***sploh ne vem, kdo sem v resnici**

(nisem pa nobena kurčeva veganka)

reinventam se v idealno zunanje, v idealen celofan, v idealen okvir

enivejs

tudi jaz sem big believer v reinventing, v biti boljša

v *v resnici vse najbolj zares.

poleti je taylor s. izdala album folklore, v njem je na šestem mestu komad *mirrorball*, ki sem ga {vsaj jaz} brala bejzikli kot komad o reinventanju o nenehnem reinventanju v idealno in upanju, da bo kdo to videl

komad *mirrorball* je namreč kot miu miu obleka

v njem so sparkles in napor in želja in v njem je wistful sadness, predvsem pa je v njem

the ultimate femininity

z njo ultimativni trud in

z njim

ultimativna amy

*i can change everything about me to fit in

predvsem pa je tukaj seveda spet

ultimativna ranljivost

***they watch my shattered edges glisten**

pokop

ko imaš za miu miu obleko denar, zanjo nimaš več telesa in obraza

{mogoče ne enega ne drugega nikoli nisi imela}

miu miu obleka je ideal in hkrati reminder na punco, kakršna nikoli nisi uspela postati

pokop

to je nostalgija za pričakovanji, nostalgija za sanjami

(the ultimate femininity)

(*all i do is try, try, try)

ki jih nikoli nisi dosegla in ki so zdaj

tudi vsak dan bolj stran.

miu miu obleka je simbol nenehnega truda

komad mirrorball je komad nenehnega truda

amy je trud, ki se je izkazal za zgrešeno premiso

za nateg

za nekaj, kar

na koncu vseeno

ni bilo prav in dovolj.

tako da:

***when i break it will be a million pieces.**

{*v resnici vse najbolj zares.}

amy viripajeva je bila 2014.

zdaj je 2020 in je konec sveta.

***they called off the circus, burned the disco down, they sent home the horses and the rodeo clowns**

2020, zdi se že konec sveta as we know it.

te dni mislim skoraj samo na to, da mi mogoče še nikoli v lajfu ni bilo tako naporno živet.

bilo je seveda že veliko slabih stvari.

bile so seveda že večje akutne bolečine.

in seveda je že milijonkrat bilo, da je bil

***all i do is try, try, try**

trud nezadosten

da je bilo vse, kar sem lahko

{v kar sem se lahko reinventala}

še vedno zdaleč premalo

čeprav

hkrati

skoraj ničesar ne bi naredila drugače

vse prav in hkrati vse narobe

y?

{*v resnici vse najbolj zares.}

zdi se mi, da sem si dovolila napako, pravi amy

in si šele na tej točki dovoli požret eno pest zelenih tabletk

medtem pa jaz

še vedno

miu miu *mirrorball*

*am still a believer but i don't know why

*all i do is try, try, try

*still on that trapeze

*still trying everything

to keep you looking at me

{*v resnici vse najbolj zares.}

but this shit is getting old.

Ko sem bral Viripayaeh, nisem vedel, da berem scenarij za lojf. Tnx, 2020.

Pa lp:

Nejc Gazvoda (1985)
Manca G. Renko (1988)
Martin Hergouth (1988)
Eva Mahkovic (1986)
Luka Mesec (1987)
Katja Perat (1988)
Nadina Štefančič (1987)

Ivan Viripajev

Unbearably Long Embraces

Невыносимо долгие объятия, 2015

Drama

First slovene production

Opening 20th November 2020

Translator Tatjana Stanič
Director and set designer Dorian Šilec Petek
Dramaturginja Eva Mahkovic
Costume designer Tina Bonča
Composers Laren Polič Zdravič and Luka Ipavec
Language consultant Martin Vrtačnik
Sound designer Sašo Dragaš
Lighting designer Boštjan Kos

Stage manager, prompter and property mistress **Lejla Žorž**
Technical director **Janez Koleša**
Stage foreman **Matej Sinjur**
Head of technical coordinators **Boris Britovšek**
Sound and video masters **Sašo Dragaš, Gašper Zidanič** and **Matija Zajc**
Lighting masters **Andrej Koležnik** and **Aljoša Vizlar**
Hairstylists **Jelka Leben** and **Anja Blagonja**
Wardrobe mistresses **Sara Kozan** and **Dijana Đogić**

The set was made under the supervision of master **Vlado Janc** and costumes under the supervision of mistresses **Irena Tomažin** and **Branka Spruk** in the ateliers of Ljubljana City Theatre.

Ivan Vyrypaev, the leading representative of the new, socially critical generation of Russian theatre makers wrote *Unbearably Long Embraces* in six months in 2014. It was commissioned by the Deutsches Theatre in Berlin. A year later, unhappy with the German world premiere, he put the play on stage himself, in Teatr Powszechny in Łódz, Poland.

At first it seems that in *Unbearably Long Embraces* Vyrypaev deals with the themes from his previous plays that have already been staged at the Ljubljana City Theatre (*Oxygen, Illusions* and *The Drunk Ones*): the quest for love and sense, one's attitude towards God, the relation between reality and truth. The shifting relationships between two women (Monika and Amy) and two men (Charlie and Kryštof) move from New York (where the first part of the play is set) to Berlin, where the play comes to an end. Charlie is American, Monika is Polish, Kryštof is Czech and Emmy a Serbian migrant. Life brings them together in various ways, intertwines them and puts them through an ordeal.

Cast
Charlie Jernej Gašperin
Monika Nina Rakovec
Kristof Matic Lukšič
Amy Klara Kuk

Although the feeling of life being coated in plastic and the absence of indirect experience is now already *lieu commun* of younger generations, Vyrypaev does not resort to stage manifestations of such existence, but rather delves into the mind and soul of his characters. Their lines are written in the third person and direct exchanges are scarce. The characters describe their thoughts and actions with a blue dot and line-up encounters and conversations that mostly happen in the area of altered states of consciousness. All four characters enter the state of transcendence in which they feel deep love that shows in unbearably long embraces. The unbearableness is not associated with existential discomfort or the feeling of being torn between Eros and Thanatos, but rather by a complete blending with something that is beyond consciousness and life as such. Or, as Vyrypaev's blue dot says: when you are free to do whatever you want, you only do what you have to do. It is no coincidence that this active love is transmitted by women as it is not a coincidence either that the complete giving away and surrender to love for people who are alive ends in the area of self-annihilation. This intimate portrait of love-seekers is written as a liturgically philosophical ode of love of nothingness.

Pokrovitelj
Mestnega gledališča ljubljanskega

PETROL

Energija za življenje

DRAMSKO BESEDILO

Ivan Viripajev

Neznosno dolgi objemi

Igra

Иван Вырыпаев, Невыносимо долгие объятия

Prevedla Tatjana Stanič

2020

Prvi postulat: Zakoni fizike so invariantni (tj. identični) v vseh inercialnih sistemih (nepospešenih koordinatnih sistemih), tj. takrat, ko je vsota sil enaka 0.

Albert Einstein, Dva postulata posebne teorije relativnosti

Vidiš tisto sinjo piko, sinko?
Vstopi vanjo.

(Posvečeno mojemu sinu Geni.)

Impulz

CHARLIE: Zdaj te primem za roko in te peljem k oltarju.

MONIKA: Zdaj grem s tabo k oltarju.

CHARLIE: Zdaj duhovnik opravlja poročni obred in midva postajava mož in žena.

MONIKA: Zdaj gospod Bog blagoslavlja najin zakon.

CHARLIE: Zdaj naju duhovnik s pooblastili, ki mu jih je podelil gospod Bog, razglaša za moža in ženo.

MONIKA: Zdaj, po poročni večerji, se vračava domov.

CHARLIE: Zdaj ti slačim poročno obleko in vstopam vate.

MONIKA: Zdaj se ti predajam in se raztapljam od užitka.

CHARLIE: Zdaj se spermij združuje z jajčecem in nastaja novo človeško bitje.

MONIKA: Mesec in pol kasneje gre Monika v bolnišnico, da bo naredila splav.

CHARLIE: Charlie nič ne ve o tem, on že nekaj časa živi z mislijo, da bo kmalu čas, da postane oče.

MONIKA: Zdaj se Monika uleže v specialni sedež in razmakne noge.

CHARLIE: Zdaj se Charlie mirno sprehaja po ulici in uživa v sončnem jesenskem dnevu. V zadnjem novembrskem dnevu.

MONIKA: Zdaj zdravnik izpraska iz Monike koščke živega bitja in potem te koščke vrže v smetnjak, namenjen takim odpadkom.

AMY: In zdaj – Amy.

CHARLIE: Zdaj Charlie na sprehodu sreča svojo bivšo punco Amy in gresta k njej domov, da se bosta pogovorila o tem, kako kurčevo se oba počutita »na tem zajebanem plastičnem svetu, kjer nobeden nima nobenih čustev, in kako kaže, da se je cel planet zdaj pa dokončno pogreznil v pizdarijo«.

MONIKA: Zdaj Monika pride domov in se izčrpana zruši na posteljo. Hlipa, ker čuti, da je naredila nekaj groznega. Zdi se ji, da je ubila človeško bitje, zato ker majhni koščki živega tkiva, ki jih je zdravnik vrgel v smetnjak, namenjen takim odpadkom, so bili oblika življenja, ki je

bilo prekinjeno, ker Monika noče imet otroka, posebej pa ne zdaj.

Pavza.

MONIKA: Zdaj Monika leži na postelji in hlipa.

CHARLIE: Zdaj Charlie sleče Amy spodnje hlačke in se uleže nanjo.

AMY: Zdaj Charlie počasi vstopa v Amy, Amy pa z zaprtimi očmi tiho šepne, moj cilj je, da bi prišla v nebesa, Charlie.

CHARLIE: Jaz nisem gospod Bog, Amy, jaz sem čisto navaden Charlie, šepne Charlie.

AMY: Živjo, Charlie, šepne Amy, dobrodošel v mojem notranjem, notranjem svetu. Zdaj se Amy zdi, da bi onadva s Charliejem morala bit skupaj, ampak zajebani plastični svet se pač vrti tako, da je za njiju vse zgrešeno in narobe.

MONIKA: Zdaj Monika leži na postelji in joka, po pomoč bi se rada obrnila k Bogu, ampak točno v takih trenutkih svojega življenja se zmeraj kristalno jasno zave, da Boga ni.

CHARLIE: Ko Charlie pride domov, Monika že spi. Pri kuhinjski mizi prebere sporočilo, ki mu ga je pustila. Charlie, ubila sem najinega otročka. Ne dotikaj se me. Charlie gre v sobo, kjer spi Monika, usede se na posteljo, gleda spečo Moniko in joka. Kaj naj naredim s tem zajebanim življenjem?, razmišlja Charlie. Ena napaka za drugo, pa se itak nič ne naučim, zakaj kurac potem sploh rabim vso to zajebano lekcijo?

– Zakaj sploh rabiš vso to zajebano lekcijo, Charlie?

Pavza.

AMY: Zdaj Amy v popolni temi leži na postelji. Zdi se ji, da je svet okoli nje narejen iz zelo cenenega materiala. V čem je smisel tega življenja brez kvalitete?, razmišlja Amy in med prsti zgnete kroglico iz Charliejeve sperme, ki se je posušila na njenem telesu. Dobro, zdaj verjetno ni pravi čas za iskanje odgovorov, zdaj je verjetno treba ustavit konje in počakat, da bo minilo.

CHARLIE: Zdaj je treba samo počakat, da bo minilo, si misli Charlie. Gre v kuhinjo, vzame iz hladilnika steklenico vodke Absolut in se ga nažre ko svinja. Zdaj je treba ustavit konje in počakat, da bo minilo.

Pavza.

MONIKA: Zdaj Monika spi in v sanjah zagleda nenavadno raznobarvno podobo, kot da bi z njo vzpostavila stik nekakšna tuja zavest. Sanja se ji, da je k njej priletelo bitje iz druge galaksije, in to samo zato, da bi jo nekaj naučilo.

– Kako ti je ime?, vpraša Monika.
– Nikoli si ne bi mogla zapomnit in izgovorit mojega resničnega imena, zato si predstavljaj, da se s tabo pogovarja vesolje.
– Ampak si ženska?, sprašuje Monika v sanjah.
– Trenutno sem, odgovori prijeten ženski glas.
– Me lahko česa naučiš? Nič ne vem. Stara sem trideset let, pa nič ne vem, dobesedno popolnoma nič. Nauči me. Lepo te prosim, nauči me vsaj nekaj. Vsaj to, kako naj se vzamem v roke in neham bit en kos polietilena.
– Lahko te naučim, kako bit živa, odgovori vesolje in Monika se vsa objokana zbudi.

CHARLIE: Zdaj se pijano Charliejevo telo zvali s stola naravnost pod kuhinjsko mizo. Charlie je popolnoma odklopljen od resničnosti.

MONIKA: Ob dveh zjutraj pride Monika v kuhinjo, tam na tleh spi Charlie, zvit kot zarodek, ob njem leži prazna steklenica vodke. Monika se usede na stol in gleda Charlieja.

CHARLIE: Zdaj Charlie spi in sanja o prazni ulici. Na tej ulici ni nikogar. Potem se na tej ulici pojavi pes. Potem se na tej ulici pojavi kača in začne se skrajno realistična krvava mora, tako strašna mora, da Charlie zakriči in odpre oči. Bulji v Moniko, ne da bi se čisto zavedal, kje je in kaj se z njim dogaja.

MONIKA: Kako si kaj?, vpraša Monika.

Pavza.

AMY: Zdaj je dve zjutraj, ampak Amy ne spi. Odloči se, da bo Charlieju poslala sms. Ne da bi vedela, zakaj, napiše, Charlie, ljubim te, pritisne tipko »Pošlji« in skoraj v istem trenutku Charliejev telefon, ki leži na kuhinjski mizi, zavibrira in spusti melodijo, ki opozarja, da je prišel sms.

MONIKA: Charliejev telefon leži na mizi, Monika pa sedi na stolu zraven, zato avtomatično vzame telefon, ko zasliši melodijo, in prebere sms.

CHARLIE: Charlie pride k sebi, gleda Moniko, potem skloni glavo in utrujeno reče, zelo kurčevo se počutim, Monika.

MONIKA: Nič hudega, Charlie, zato te pa Amy ljubi, reče Monika in položi Charliejev telefon na mizo.

Pavza.

AMY: Zanimivo; kakšne akcije se mora lotit človek, da bi začutil, da je živ?

MONIKA: Za to, da boš začutila, da si živa, moraš vstat in odit iz kuhinje, v Monikini glavi reče glas bitja iz druge galaksije. In Monika odide. Za to, da boš začutila, da si živa, se moraš malo potrudit in odit iz stanovanja. In Monika odide. Za to, da boš začutila, da si živa, moraš odit v park in se usest v travo. In Monika gre v park, ampak park je ponoči zaprt, in potem gre Monika do avtobusne postaje nedaleč od parka, sede na klopco, zapre oči in se trudi začutit, da je živa.

CHARLIE: Charlie pa gre v spalnico, zleze v posteljo, se zvije v klobčič in zaspi. V spanju ponovno sreča psa in potem ga spet preplavi neverjetno kruta resničnost in potem še totalna pizdarija s kačami in kosi krvavega mesa.

AMY: Amy se odloči, da ji bo malo kakšne akcije mogoče pomagalo, da bo začutila, da je živa. Čisto naga leži v postelji in masturbira, medtem ko si predstavlja, kako Charlie poriva svoj organ v njeno rit.

CHARLIE: Zdaj Charlie spi in sanja o krvavi kači, ki se zvija po njegovi beli blazini.

MONIKA: Zdaj Monika sedi na avtobusni postaji in se uči, kako naj bo resnično živa. Za to, da boš živa, se boš morala prebit skozi pekel, v Monikini glavi reče nežni ženski glas vesolja. In naenkrat začne padat sneg. Jebena zima, si misli Monika.

– Monika, poglej, kako je lepo!, reče vesolje, avtobusna postaja, pet zjutraj, sneg pada. Prvi sneg to jesen!
– Zafukana jebena zima, si misli Monika in vstane, da bi šla.

AMY:

– Morala se boš prebit skozi pekel, se nepričakovano oglasi neznan glas v Amyjini glavi in v naslednji sekundi Amy doživi orgazem.

MONIKA: Vse me boli po tem splavu. Moje telo kriči od bolečin. Morala bi ležat v postelji, jaz pa sedim tukaj na tem mrazu, na tej jebeni avtobusni postaji in povrh vsega pada še ta jebeni sneg. A se moram čisto zares prebit skozi ves ta pekel, da bom začutila, da sem živa, ali kaj?

AMY: A se bom čisto zares morala prebit skozi pekel?, razmišlja Amy, tik preden zaspi. V njeni zavesti pobliskne rdeča neonska črka P in izgine.

CHARLIE: Charlie odpre oči in se zave, da je o krvavi kači na blazini samo sanjal. Ampak na beli blazini je kljub temu veliko krvi – zakaj? In v tem trenutku Charlie ugotovi, da mu iz nosa teče kri. Pritisk, si reče Charlie, jebeni pritisk z vseh strani, od zunaj in od znotraj.

MONIKA: Zdaj Monika pride domov, sleče plašč in sezuje škornje, zmanjka pa ji moči, da bi slekla še obleko. Kar oblečena se spravi pod tuš, usede se na ploščice in sedi pod toplimi curki vode. Neznosno težko ji je. In ne počuti se niti malo živo. Zdaj je v peklu in mora se prebit skozi ta pekel.

AMY: In zdaj – Krištof.

Pavza.

KRIŠTOF: In zdaj Krištof.

AMY: Zdaj Krištof kupuje letalsko vozovnico od Berlina do New Yorka.

KRIŠTOF: Zdaj Krištof čaka v vrsti za registracijo, ker mora oddat prtljago.

AMY: Zdaj Krištof vstopi v letalsko kabino in išče svoj sedež.

KRIŠTOF: Zdaj Krištof spi na svojem sedežu ob oknu, pod glavo si je zložil modro odejo.

AMY: Zdaj je pristal na letališču J. F. Kennedy in gre na vlak za City.

KRIŠTOF: Zdaj Krištof vstopi v vegansko restavracijo v Brooklynu. O tej restavraciji je bral na internetu in si že zelo dolgo želi, da bi jo sprobal.

AMY: To je ena najboljših veganskih restavracij v New Yorku.

KRIŠTOF: Krištof se je rodil in odrasel na Češkem. Zadnjih nekaj let živi v Berlinu. V svojih tridesetih letih je bil že marsikje, v New Yorku pa je prvič, čeprav že od nekdaj fantazira o tem, da bi obiskal New York.

AMY: To je resnično ena najboljših veganskih restavracij v New Yorku.

KRIŠTOF: Zdaj Krištof uživa v hrani v eni najboljših veganskih restavracij v New Yorku. Krištof je vegan. Ne je mesa, rib in mlečnih izdelkov. Kadar pride v nov kraj, zmeraj poišče najboljšo vegansko restavracijo, da bi primerjal ponudbo s prejšnjimi restavracijami. In zdi se, da se je tokrat Krištof znašel v restavraciji, ki je veliko, veliko boljša kot vse prejšnje. Pravzaprav je to zdaleč najboljša veganska restavracija od vseh, kar jih je sprobal.

AMY: To je zdaleč najboljša veganska restavracija, Krištof, prav si naredil, da si prišel sem.

KRIŠTOF: Zdaj Amy vstopi v vegansko restavracijo, da bi popila sok iz rdeče pese in pojedla jabolčni zavitek: brez kvasa, brez sladkorja in s kepico sladoleda iz sojinega mleka.

AMY: In v istem trenutku zagleda Krištofa.

KRIŠTOF: Tako se zgodi to srečanje.

AMY: Preprosto zagledata drug drugega.

KRIŠTOF: In takoj začutita medsebojno privlačnost.

AMY: Živjo, reče Amy, kot da bi se poznala že od nekdaj.

KRIŠTOF: Živjo, reče Krištof in je malce presenečen nad tako hitrim prijateljstvom.

AMY: Kako kaj?, vpraša Amy in se brez povabila usede za njegovo mizo.

KRIŠTOF: Me veseli, da sva se spoznala, jaz sem Krištof, odgovori Krištof in se nasmehne.

AMY: Jaz sem Amy in imam občutek, da sem morala prit v to restavracijo, da bi te srečala. Okej?

KRIŠTOF: Če te prav razumem, imaš občutek, da sva oba morala prit v to restavracijo, da bi srečala drug drugega. Okej?

AMY: Imam občutek, da – ja.

KRIŠTOF: Jaz sem iz Češke, iz Prage. Prvič v New Yorku. Itak vem, da ste tukaj vsi odbiti, ker je to pač New York, in načeloma sem bil pripravljen, ampak poslušat je eno, da kar prvi dan dejansko doživiš nekaj odbitega, je pa kul za popizdit. Vse je čisto tako, kot kažejo v filmih in pišejo na forumih. Najboljše veganske restavracije in najbolj kul modeli z vsega sveta. Dobrodošel v New York Cityju, Krištof. Že vidim, da sem prišel v najboljšem možnem času. Pozna jesen je fenomenalen čas, da si prvič v lajfu v New Yorku.

AMY: Zdaj Krištof in Amy sedita v restavraciji in debatirata kot stara prijatelja.

KRIŠTOF: In, si že dolgo veganka, Amy?

AMY: Ma ne, nobena kurčeva veganka nisem, samo rada jem v tej restavraciji.

KRIŠTOF: Aha. Jaz sem pa že tri leta vegan. Nobene hrane živalskega izvora.

AMY: Zakaj pa, če ne zameriš?

KRIŠTOF: Od takrat, ko je moj oče umrl za rakom. Zelo dolgo je bil bolan in imel je same najboljše zdravnike in en zdravnik mu je ves čas nabijal, da raka povzročajo živalske beljakovine in nasploh živalska maščoba. To je bil odličen zdravnik, pravi znanstvenik, profesor pa to. In potem me je pred smrtjo oče poklical k sebi in smrtno resno rekel, Krištof, doktor mi je povedal, da umiram zato, ker sem jedel čisto preveč živalskih beljakovin, in zategadelj bi ti rad rekel, sin moj … jej vse, kar ti poželi srce, ker itak boš umrl od nečesa čisto drugega.

Krištof se skoraj zaduši od smeha. Amy gleda Krištofa in se tudi sama začne smejat. Oba se krohotata.

CHARLIE: Zdaj gre Charlie v kopalnico, tam pa na tleh tuš kabine leži Monika. Nanjo se zliva voda iz prhe. Charlie jo strese, ampak ona se ne premakne. Charlie jo dvigne in jo odnese v spalnico.

MONIKA: Zakaj v svoji notranjosti ne čutim nobenega življenja? Zato, ker si izgubila stik, z lepim ženskim glasom odgovori vesolje. V tvoji notranjosti je življenje, drugače ne bi bila živa, ampak ti ne čutiš stika s tem življenjem. Ne čutiš stika z izhodiščem. Z izhodiščem vsega. Kaj pa je izhodišče vsega?, vpraša Monika, medtem ko jo Charlie nezavestno nese proti spalnici. Izhodišče vsega je impulz, odgovori vesolje.

Stvar je v tem, da je treba najt stik z izhodiščem in živet polnovredno življenje, zelo prepričljivo razlaga ženski glas, tako kot to počnejo drevesa, rastline, živali in celo kamenje. Zakaj pa ljudje tega ne morejo?, vpraša Monika, medtem ko Charlie polaga njeno mlahavo, mokro telo na posteljo. Zato, ker vas je vesolje predvidelo za nekaj večjega, odgovori glas. Za kaj pa?, spet vpraša Monika. Za to, da se boste nekoč lahko prebili skozi pekel, odgovori vesolje. Kaj pa Bog?, hlastne Monika. Bog?, ponovi ženski glas. Mislim, ja. A Bog obstaja?, vpraša Monika, medtem ko Charlie odpenja gumbe na njeni premočeni obleki. Bog je nekaj zelo, zelo preprostega, reče vesolje, vsi mislijo, da je Bog nekaj zapletenega, ampak je, prav nasprotno, nekaj zelo, zelo preprostega. Bog je nekaj tako preprostega, da se vam zdi nemogoče, da bi to verjeli. Jaz tega ne verjamem, reče Monika, medtem ko Charlie vleče obleko z nje. Morala boš skozi pekel, da boš to začutila. Tako ali tako sem že v peklu. Morala se boš prebit skozi ta pekel.

CHARLIE: In zdaj Charlie obrne Moniko na hrbet, da bi potegnil izpod nje mokro obleko, in na lepem opazi, da iz Monike teče kri. Močna krvavitev iz mednožja.

MONIKA: Zdaj izgubljam kri. Pred štiriindvajsetimi urami sem naredila splav in morala bi počivat, jaz pa sem odkorakala naravnost v resnični pekel in tako zdaj krvavim in očitno me zdaj res čaka huda pizdarija.

CHARLIE: Zdaj Charlie kliče v bolnišnico, temu sam ne bo kos. Tukaj bo potrebna strokovna zdravniška pomoč.

KRIŠTOF: Amyjino stanovanje. Zdaj Krištof in Amy sedita na tleh, kadita travo, poslušata muziko in svoji notranji ladji usmerjata zmeraj bliže drugo proti drugi.

AMY: Damien Rice, njegove komade sem poslušala ful daleč nazaj, ko sem šele dobro prišla v New York, pred trinajstimi leti, in zdaj me je na lepem prijelo, da bi ga spet poslušala. O, kristus! Damien Rice, sploh nič ni zastarel. Tako je čustven, tako zajebano v dno duše segajoč. In Amyjina notranja ladja spusti sidro ob Krištofovi notranji ladji.

KRIŠTOF: Do zdaj sploh nisem mogel prenašat tega tipa muzike, danes se mi pa zdi, da v njej nekaj je. Damien Rice, to je košček sladkorja, ki se topi na jeziku, osladno pocukrano, ampak ko pogoltneš, bi pa hotel še enkrat. In Krištofova notranja ladja vrže ladijske vrvi, spletene iz konoplje, na palubo Amyjine notranje ladje in ladji se stisneta druga k drugi. Krištof in Amy se znajdeta v postelji. V točno tisti postelji, kjer je bila pred samo dvanajstimi urami s Charliejem. In kjer je pred osmimi urami masturbirala, medtem ko si je predstavljala, kako Charlie svoj organ zabija v njeno rit.

AMY: In zdaj ona pri priči začne točno s tem – z desnico prime Krištofov organ in ga usmeri med svoji ritnici.

KRIŠTOF: Krištof se ničemur več ne čudi, ker to je pač New York City.

Pavza.

MONIKA: Ta ženski glas v moji notranjosti, to ni nobeno vesolje. To govori tista punčka, ki so jo pred štiriindvajsetimi urami izpraskali iz mene in vrgli v smetnjak, namenjen takim odpadkom. Bila bi ženska z lepim glasom in mogoče z valovitimi lasmi. Tisti majhni koščki tkiva, vrženi v smetnjak, bi mogoče postali čudovita ženska, ki bi morala dobit ime Gloria ali Caroline ali Julia. Zdaj pa se iz mojega mednožja izliva reka krvi, tako joka Julia. To so Julijine solze. To so potoki solz nerojene Glorie, ki tečejo iz mene v krvavi reki.

CHARLIE: Zdaj Charlie pripoveduje zdravniku prve pomoči o opravljenem splavu. Nisem imel pojma, da se je odločila, da ga bo šla delat, razlaga Charlie, jaz ji tega ne bi dovolil. To me ne zanima, reče zdravnik, vašo ženo morate odpeljat v bolnišnico. Tukaj ji ne morem nudit nujno potrebne pomoči. Ampak krvavitev boste ustavili?, sprašuje Charlie.

MONIKA: To ni kri, to so solze tvoje nerojene hčerke, Charlie, pomisli Monika in v isti sekundi se njene misli spremenijo v raznobarvno podobo.

CHARLIE: Zdaj z zdravnikom peljeva Moniko v bolnišnico.

MONIKA: Monika je prišla v New York pred osmimi leti iz Poljske. Rojena je bila v Vroclavu, zelo lepem, zgodovinskem mestu. Monika se hoče počutit živo, ampak očitno je obtičala globoko v tem lepkem peklu, podobnem neskončni nočni mori.

KRIŠTOF: Zdaj Krištofu pride v istem trenutku kot Amy, kar ga neizmerno povzdigne v lastnih očeh.

AMY: Zdaj Amy pride v istem trenutku kot Krištofu, ampak tudi pri Charlieju ji je prišlo v istem trenutku, ker preprosto zna doživet orgazem, kadarkoli hoče. Čeprav ji je Krištof vseeno bolj všeč kot Charlie, ker Charlie se je rodil in odrasel v New Yorku in ve vse o tem jebenem plastičnem svetu, Krištof pa je tako kot Amy iz drugačnega sveta in se mu zato vse zdi skrivnostna in čarobna pustolovščina in mogoče, če bo konzumiral zadosti mehkih drog in si našel udobno službico, mogoče potem nikoli ne bo ugotovil, da je ta skrivnostni in čarobni svet v resnici ena navadna plastična vreča, polna smeti, ki jo je gospod Bog fuknil na smetišče.

Pavza.

CHARLIE: Zdaj Moniko peljejo po ozkem bolnišničnem hodniku, Charlie pa gre podpisat neke papirje. Počuti se tako obupno, da tega sploh ne more nobenemu povedat. Sicer pa niti nima nobenega, da bi mu povedal. Charlie se je rodil in odrasel v New Yorku in seveda ima frende, s katerimi se lahko zapija in žurira, ampak koga, da bi z njim lahko govoril o svojem resničnem življenju, koga takega med njegovimi frendi ni. S starši že dolgo nima več pristnih odnosov, z Moniko pa do tega trenutka še zmeraj nista vzpostavila tistega nujnega iskrenega stika.

MONIKA: Zato ker je Monika zmeraj nekje daleč, daleč.

CHARLIE: Monika je zmeraj, zmeraj nekje daleč, Charlie pa je čisto navaden dedec. Čisto navaden dedec, ki nima nobenih, ampak absolutno nobenih duhovnih ambicij.

Pavza.

AMY: Poslušaj, Krištof, če nimaš kje bit, lahko nekaj časa stanuješ pri meni. In … in če ti ni do tega, da bi vsako noč spala skupaj, v isti postelji, ti bova kupila modroc in si boš postlal na tleh.

KRIŠTOF: Veš, mislim, da hočem vsako noč spat s tabo, v isti postelji.

AMY: A to pomeni, da sem ti všeč?

KRIŠTOF: Zelo si mi všeč. Sploh sem čisto zadet od vsega, kar se dogaja. Komaj pridem v New York, že se znajdem v najboljši veganski restavraciji in tam srečam najboljšo bejbo v svojem življenju.

AMY: Vidim, da si gurman, a?

KRIŠTOF: Ja, zelo velik gurman.

AMY: In najbrž ljubitelj desertov?

KRIŠTOF: Zelo velik ljubitelj desertov.

AMY: Super, ker potem ti lahko ponudim hišno specialiteto, pristno newyorško fafanje. Si pripravljen?

KRIŠTOF: Se mi zdi, da sem te našel, Amy, z drobnim nasmeškom reče Krištof.

AMY: In Amy vzame v usta Krištofov organ, kolikor globoko gre. Tako globoko, kolikor je sploh mogoče.

KRIŠTOF: Tako, ja, kolikor je sploh mogoče.

Kratka pavza.

CHARLIE: Zdaj se Charlie vrača domov iz bolnišnice. Gre skozi park. Ustavi se in se usede na klopco. Še dobro, da se je spomnil in vzel jakno in kapo, ker zdaj pada sneg.

MONIKA:

– Nikar se ne boj, zdaj boš začutila nekaj zelo nenavadnega.
– Kaj je to?
– To je impulz.
– Kaj? Kaj je to?
– To je impulz.
– Kristus, kaj je to?!
– To je impulz. Ne boj se, popolnoma naravno je. Tako je nastalo vesolje. Bil je impulz. Začelo se je gibanje.
– Kristus, to je kot orgazem!
– Ne, to je impulz.
– Ampak tako prijetno je!

– To je tisto, zaradi česar se vse giblje. To je tisto, zaradi česar si ti, zaradi česar je življenje, tisto, zaradi česar je orgazem, tisto, zaradi česar živiš. To je impulz.
– Kristus, kako čudno! Najbolj neverjeten občutek, kar sem jih doživela v življenju.
– Zdaj si začutila impulz. Vsak tvoj gib, vse tvoje misli, vsa tvoja dejanja izvirajo iz tega impulza.
– Zdi se mi, da se je lihkar zgodil najvažnejši dogodek v mojem življenju.
– Impulz je najvažnejši dogodek v vesolju.
– Kristusjezus, kako čudno je to, to je čisto neverjetno! Počutim se tako popolnoma živo. In vse okoli mene je tako živo. Čutim življenje. Živim.
– To je impulz.

Zdaj je Monika nezavestna, v bolnišnici je. Na njene roke so pritrjeni merilci različnih naprav, ki beležijo srčni utrip, pritisk in še veliko drugega. V žilo ima napeljano zdravilo, ki se pretaka po vsem njenem telesu. Monika je v nezavesti. Morala se bo vrnit, vrnit od tam, kjer je trenutno.

CHARLIE: Zdaj Charlie sedi na klopci v parku. Pada sneg. Jebeni sneg, razmišlja Charlie, zakaj kurac delam vse te napake, če se iz njih nič ne naučim? Petintrideset let sem star, pa se mi niti ne sanja, kaj je smisel mojega lajfa. Zdaj sedim tukaj v tem jebenem parku, gledam vse te ljudi, ki hitijo, zaviti v šale, in razmišljam, kaj je to življenje, to je dejansko ena neverjetna, kurčeva mizerija. Sneg pada. Zakaj?
– Zato, ker se usipa iz oblakov.
– Kaj?
– Sneg pada zato, ker se usipa iz oblakov. Sneg nastaja v oblakih, saj to menda veš, ne?
– Valjda da vem.
– Sneg pada zato, ker se natanko zdaj nad tvojo glavo usipa iz oblakov. Razumeš?
– Ne.
– Kaj pa je pri tem nerazumljivega?
– Nerazumljivo je, kdo to govori.
– To govori vesolje.
– Ne razumem, kdo je to?
– Jaz sem prišlek iz zelo oddaljene galaksije, pojavil sem se znotraj tebe, da bi ti pomagal postat živ.
– Nehaj, vem, da je to vse en kurac in jebena halucinacija, ampak brez skrbi, delam na tem, sestavil se bom in se bom izvlekel iz tega dreka.
– Tukaj sem zato, da bi ti pomagal.
– V tri pizde materine se bom šel konverzacijo z enim tipom v moji notranjosti. Ne mislim znoret. Ne, ne, ne.

Pavza.

– Sneg pada. Zelo lepo.
– Kaj je tukaj lepega?
– Sneg. Kako pada. Počasi naletava, vsaka snežinka ima svoje natančno določeno mesto.
– Poslušaj zdaj ti mene, buljim v ta sneg in si mislim, to je čisto navaden zafukan mrzli sneg, kaj je v njem lahko lepega?
– Ne veš, kaj je tukaj lepega?
– Ne, ne vem.
– Ampak lahko bi izvedel, če bi hotel.
– Izvedel kaj?
– Izvedel, kaj je resnično življenje.
– Saj vem, kaj je življenje. Življenje, to je ena jebena, kurčeva mizerija, ki je nobeden pol kurca ne rabi.
– Mogoče pa bi želel izvedet o tem malo več?
– Malo več?
– No, čisto malo več kot to, da je življenje »ena jebena, kurčeva mizerija, ki je nobeden pol kurca ne rabi«, a ne bi želel izvedet o življenju čisto malo več kot samo to?
– Očitno se mi bo vsak čas strgalo. A se res pogovarjam sam s sabo? Očitno bom moral k zdravniku.
– Jaz sem tvoj zdravnik.
– Kdo si ti?
– Jaz sem tukaj zato, da bi te naredil živega.

In takrat Charlie skoči pokonci in začne teč. Zdaj Charlie teče.

AMY: Zdaj Krištofu pride v Amyjina usta in Amy pogoltne vso spermo do zadnje kapljice. Zdi se mi, da sem si dovolila napako, pomisli Amy, od tukaj naprej, na tej točki v mojem življenju se

lahko začne prav tisti pekel, skozi katerega se bom morala prebit.

KRIŠTOF: Istega dne zvečer je Krištof še enkrat prosil Amy, naj mu omogoči užitek.

Pavza.

CHARLIE: Zdaj Charlie teče. Teče skozi park. Teče po ulici. Teče vzdolž rdečega opečnatega zidu. Teče po kamnitih stopnicah navzgor. Teče po kamnitih stopnicah navzdol. Teče prav do svojega doma, prav do svojega stanovanja v tretjem nadstropju. In potem se uleže naravnost na hodnik in tam leži z zaprtimi očmi, »zafukani sneg« pa še naprej pada naravnost v njegovi glavi.

MONIKA: Zdaj se Monika s taksijem vrača domov. Vzame telefon in pokliče Charlieja. Ojla. Prihajam s taksijem. Boš prišel dol, ker nimam denarja, da bi plačala?

CHARLIE: Zdaj se Charlie počasi spravi na noge, odide iz stanovanja in gre proti liftu.

AMY: Naslednje jutro, komaj se je dobro zbudil, je Krištof spet prosil Amy, naj mu omogoči užitek.

KRIŠTOF: Amy je najprej vtaknila Krištofov organ med svoji ritnici, potem mu ga je pofafala, potem sta si očistila zobe in odšla v vegansko restavracijo.

AMY: Nekoč so Amy klicali Biljana, ker se je rodila v Beogradu, glavnem mestu Jugoslavije, in je Srbkinja. Biljana je odraščala v pravoslavni družini, njen oče je bil velika živina med kriminalci, mati pa gospodinja, seveda sta bila oba aktivna vernika, zato je skupaj z drugimi pravoslavnimi vrednotami Biljana vsrkala tudi prepričanje, da srečo lahko dosežemo samo z neizogibnim trpljenjem in da samo trpljenje očiščuje in da je smisel življenja, da trpimo na tem svetu in si s tem prislužimo nebesa. Ampak ko je v njeni državi prišlo do vojne in so Američani začeli bombardirat Beograd, se je njen oče kljub pravoslavnim vrednotam na hitro odločil, da morajo stran. Uspelo mu je, da je družino pripeljal v Nemčijo, in celo, da je v Berlinu kupil majhno stanovanje. Tako so bili izruvani iz enega sveta in vrženi v popolnoma drugačnega. Čez nekaj časa, ko je Biljana dopolnila trinajst let, je njen oče zbolel za rakom in shiral dobesedno v nekaj mesecih, ko pa jih je imela osemnajst, je za rakom zbolela še mati in ravno tako precej hitro zapustila ta svet.

V Berlinu ljudje umirajo za rakom, je pomislila Biljana, prodala stanovanje in se preselila v New York. Zdaj ji je ime Amy in ta Amy se ukvarja s precej dvomljivimi posli, nekaj preprodaja, se z nekom o nečem dogovarja, drugega o nečem prepričuje, s tretjim seksa, četrtega goljufa in z denarjem, ki ga nabere s temi posli, plačuje najemnino za stanovanje v Brooklynu. Ker ji življenje ne prinaša niti najmanjšega veselja, je Amy toliko bolj trdno prepričana, da se z bliskovito, bliskovito hitrostjo bliža nebesom. Res pa je, da bliže ko so ta nebesa, bolj nadležno se v Amy oglaša neprijetna misel o tem, da se bo morala prebit skozi pekel.

KRIŠTOF: Daj, povej mi, kakšne cilje imaš v lajfu?, je nepričakovano vprašal Krištof.

AMY: Moj cilj so nebesa.

KRIŠTOF: Kaj misliš s tem?

AMY: Nebesa, to je to, da se imaš nonstop, brez prekinitve faking carsko.

KRIŠTOF: Ampak, a je to sploh možno?

AMY: Po smrti, valjda.

KRIŠTOF: A obstajajo kakšni dokazi?

AMY: Dokazi o čem?

KRIŠTOF: O tem, da po smrti sploh kaj je.

AMY: Kdo rabi dokaze?

KRIŠTOF: Kako lahko nekaj verjameš, če ni dokazov?

AMY: Jaz osebno že dolgo ne rabim nobenih dokazov.

KRIŠTOF: Te lahko vprašam, koliko si stara?

AMY: Saj si me že. Dvaintrideset sem stara. Pa ti?

KRIŠTOF: Petintrideset.

AMY: Ti je všeč, kako ti ga fafam?

KRIŠTOF: Zelo.

AMY: Tukaj imaš dokaze.

KRIŠTOF: Kako to misliš?

AMY: Lahko sem, kakršna hočem bit. Lahko sem, kdor hočem bit. Lahko sem tvoja in lahko sem od koga drugega. Lahko sem hudobna, lahko sem dobra. Lahko sem srečna ali pa ne.

Lahko se jezim, lahko se veselim. Tisoč imen imam. Sploh ne vem, kdo sem v resnici. Nimam nobenega stališča, nobenega prepričanja. Nobenega nimam rada, vse imam rada. Lahko počnem vse, kar hočem, lahko spim, s komer hočem, lahko ga fafam, komur hočem, lahko mi pride, kadar hočem. Lahko jem, kar hočem. Lahko sem vegetarijanka, lahko jem svinjino, vseeno mi je. Lahko rečem, da sem pravoslavna kristjanka, lahko sem pa tudi ateistka ali pripadnica fundamentalistične islamske skupine. Nimam nobenega stališča, nobene vere, nobenega nagnjenja. Nimam jedra. Nimam nobenih interesov. Nimam nobenih življenjskih ciljev, razen enega. Enostavno vem, da bom enkrat zavestno prekinila vse to. Končala bom s tem življenjem. Sama, z močjo lastne volje bom končala ta lajf, ki tako ali tako nikoli nisem razumela njegovega smisla. Sama bom to naredila. In vem tudi, da bom v tem primeru morala skozi pekel. Šla bom skozi pekel in se znašla tam, kjer je zmeraj, zmeraj carsko.

KRIŠTOF: Boš naredila samomor?

AMY: Zakaj pa ne? To je moj lajf in z njim lahko naredim, kar hočem.

KRIŠTOF: A ti to resno, čisto res bi lahko ubila samo sebe?

AMY: Verjetno jutri zjutraj.

KRIŠTOF: Ti si absolutno fuknjena. Čeprav itak ne verjamem, da misliš resno.

AMY: Ja, po vsej verjetnosti jutri zjutraj. Ob petih zjutraj, tako da se ne ustraši, ko se zbudiš. V kopalnici bom.

KRIŠTOF: Ti si absolutno fuknjena. Ampak bom jaz pazil nate in bo vse v redu. Si že pojedla? Krištof komaj čaka, da bosta spet seksala, Amy pa ni še niti naročila svojega najljubšega malinovega zavitka s kepico sladoleda iz sojinega mleka.

AMY: Hočeš, da greva?

KRIŠTOF: Ja, hočem domov.

AMY: Kaj pa, če bi šla v Metropolitanski muzej? To je blazno dober muzej.

KRIŠTOF: Odkrito rečeno, bi se najrajši malo crkljal v postelji. Po kosilu greva pa lahko v muzej.

AMY: Verjetno bi spet rad ustno preverjanje?

KRIŠTOF: Odkrito rečeno, ja.

AMY: Malo preveč navlečen si na desert, Krištof.

KRIŠTOF: Kaj pa ti?

AMY: Jaz pa sem navlečena na omogočanje užitka. Pejva.

Pavza.

CHARLIE: Zdaj Charlie in Monika sedita drug nasproti drugemu za kuhinjsko mizo. Monika pije čaj in je sendvič s sirom. Charlie vleče čik. Zakaj mi nisi povedala, da si noseča?

MONIKA: Tebi dol visi za otroka, Charlie. Nisem te hotela zaplest v umor človeškega bitja. Zdaj si ti nedolžen, otroka pa tudi ni več.

CHARLIE: Zakaj misliš, da meni dol visi za otroka?

MONIKA: Nehaj, Charlie.

CHARLIE: Nikoli ti nisem rekel, da nočem otroka.

MONIKA: Nikoli pa tudi nisi rekel, da ga hočeš.

CHARLIE: Ampak ti bi lahko povedala in bi se skupaj odločila, kaj bova.

MONIKA: Nehaj, Charlie, utrujena sem.

CHARLIE: Monika, ti sploh veš, kaj je ljubezen?

MONIKA: Ti sploh veš, kaj je impulz, Charlie?

CHARLIE: Oprosti, ampak ne morem več živet s tabo.

MONIKA: Jutri bom šla, Charlie.

CHARLIE: Kam?

MONIKA: V Berlin.

CHARLIE: Kam?

MONIKA: Domnevam, da ne boš imel nič proti, če dvignem denar mojih staršev z najinega računa?

CHARLIE: V Berlin? Za koji faking kurac?

MONIKA: Zato, ker je Berlin menda čisto kot New York, samo bistveno cenejši.

CHARLIE: Prav, ti se kar preseravaj, če misliš, da moraš zamenjat okolje. Ampak ne preseravaj se predolgo, ker se hočem uradno ločit od tebe.

MONIKA: Misliš, da se ti bo posrečilo še enkrat poročit?

CHARLIE: Zase se brigaj.

MONIKA: Ti nisi normalen, Charlie.

CHARLIE: Ti si pa ena navadna prasica. In Charlie vstane in gre iz kuhinje. Monika položi glavo na mizo in joka. Charlie gre v spalnico in se z obrazom navzdol vrže na posteljo. Rad bi zbežal od doma, ampak nima kam zbežat, zunaj

sneži, prijateljev pa nima.

MONIKA: Nobenega, niti najmanjšega upanja ni, da bi zmogla to preživet. Skozi ta pekel se ne bom prebila, se zaveda Monika in prvič v življenju se v njej pojavi resnična potreba po mamilih. Monika vstane in odide iz stanovanja. V torbici ima denarnico, v njej je kartica, na kateri je petnajst tisoč dolarjev, darilno nakazilo njenih bogatih poljskih staršev. Zdaj gre Monika po ulici in si lahko privošči kar precej.

CHARLIE: Charlie z obrazom navzdol leži na postelji, kar naenkrat pa skoči na noge, očitno se je prvič v življenju domislil nekega načrta ...

Pavza.

AMY: Najprej je bilo fafanje, potem sta šla v Metropolitanski muzej, potem sta večerjala v restavraciji, prvič po dveh dneh ne v veganski. Spila sta flašo vina, se ob pol polnoči vrnila domov, se slekla, usedla na tla, zvila džojnt in prižgala muziko.

KRIŠTOF: Mogoče imava že malo dosti tega Demiana Ricea?, je vprašal Krištof.

AMY: Danes zadnjikrat, je rekla Amy in potegnila džojnt.

CHARLIE: Zdaj Charlie razkopava omaro, v kateri so Monikine stvari, in najde duplikat njene kartice. Monika ima dve kartici, če bi eno slučajno izgubila, kar se je zgodilo že več kot enkrat. Charlie vzame kartico in odide iz stanovanja. V telefonu ima shranjene vse PIN-kode vseh kreditnih kartic, ki jih uporabljata on in Monika.

MONIKA: Zdaj Monika pokliče znanca Poljaka, ki mu je ime Wojciech. Wojciech že nekaj let živi v New Yorku, dela kot barman in ve, kje se dobijo najrazličnejše, v tem primeru tudi »najstrože prepovedane psihoaktivne snovi«.

KRIŠTOF: Zdaj Amy vleče Krištofov organ tako globoko v grlo, kolikor je to sploh mogoče.

CHARLIE: Zdaj Charlie pride do bankomata, vstavi Monikino kartico in začne dvigat Monikin denar, toliko, kolikor je to sploh mogoče z enkratnim dvigom.

MONIKA: Zdaj Monika dobi več sms-jev zapored, ki jo obveščajo, da je bil z njenega računa dvignjen denar, že dva, zdaj pa že tri tisoč dolarjev.

AMY: Zdaj Amy pogoltne spermo, vso, do zadnje kapljice, in se trudi, da bi omogočila Krištofu največji možni užitek.

CHARLIE: Zdaj Charlie dviga denar na bankomatu, v žepu mu zazvoni telefon, to je Monika, ampak Charlie ne odgovori, hoče dvignit toliko denarja, kolikor mu bo uspelo in kolikor mu bo dovolil limit na tem računu.

MONIKA: Zdaj Monika kliče Charlieja, ampak on ne odgovori. Potem steče k najbližjemu bankomatu, vstavi kartico, bankomat pa jo obvesti, da »je limit enkratnega dviga presežen«. Monika prebere sms, ki ga je poslala banka, dvignjenih je bilo pet tisoč dolarjev, to je limit. Na računu je ostalo še deset tisoč dolarjev, ampak ta denar bo možno dvignit šele jutri. Moniki je jasno, da ima Charlie v krempljih njeno rezervno kartico in da bo jutri najverjetneje spet naprej kradel njen denar. Kaj naj naredi?

CHARLIE: Zdaj se Charlie pelje na letališče. V svojem iphonu išče seznam najhitrejših povezav za Berlin.

MONIKA: Zdaj Monika kliče banko in blokira svojo kartico. Kartica je zablokirana, ampak Monika ima pri sebi samo tristo dolarjev, s tem drobižem ne more letet do Berlina. Po drugi strani pa ta vsota zadostuje, da si lahko privošči drugačno, bolj zanimivo potovanje. In Monika se dogovori za srečanje s svojim frendom, barmanom Wojciechom.

CHARLIE: Zdaj je Charlie na letališču J. F. Kennedy in kupuje letalsko vozovnico do Berlina. Ni mu preveč jasno, kaj se dogaja, ampak o nečem je prepričan – nujno mora v Berlin.

MONIKA: Zdaj Monika odloži injekcijsko iglo, se uleže na tla in zapre oči. Po njenih žilah se pretaka topel in največji možni užitek.

CHARLIE: Zdaj Charlie sedi v kavarni v brezcarinski coni in pije pivo.

AMY: Zdaj se je Amy zaklenila v kopalnico in brska po majhni viseči omarici. Najde plastično stekleničko določenih tabletk, strese tabletke v dlan, tabletk je zadosti, pravzaprav več kot zadosti, polno prgišče. Polno prgišče svetlozelenih tabletk.

MONIKA: Zdaj se Monika potaplja v topli in lepki sirup, njene roke, noge in vse njeno telo bliskovito izgubljajo težo.
AMY: Zdaj Amy stopi iz kopalnice in gre v kuhinjo, vzame prenosni telefon in napiše sms, ki ga ne pošlje takoj, ampak nastavi čas, kdaj naj se pojavi pri prejemniku. Ta sms bo čez dve uri avtomatsko poslan prejemniku.
MONIKA: Gospod, lepo te prosim – stoj.
AMY: Zdaj Amy in Krištof ležita v postelji. Krištof poriva svoj organ v Amyjino rit. Amy zapre oči. Živjo, s čudnim glasom reče Amy.
KRIŠTOF: Živjo, odgovori Krištof, ki nič ne razume in očitno misli, da je v New Yorku navada reč »živjo,« ko ti ga nekdo zarine v rit.
AMY: Živjo, se nasmehne Amy in zapre oči. Morda za zmeraj zapre oči.
MONIKA: Se bom lahko kdaj prebila iz tega toplega sirupa nazaj na površino, pomisli Monika in v tem trenutku dokončno izgubi sposobnost razmišljanja. Zdaj mehko in nepovratno izginja v toplem, lepkem, neskončnem heroinovem sirupu.
CHARLIE: Zdaj Charlie vstopi v letalo in se namešča na svojem sedežu pri oknu. Tik preden izključi telefon, prebere novo sporočilo, ki ga je prejel pred nekaj sekundami, to je sporočilo od Amy in v njem je samo ena beseda: Živjo. Charlie izključi telefon in ga spravi v žep.
KRIŠTOF: Zdaj Krištofu pride. Odpre oči in pogleda Amy, rad bi vedel, kaj čuti ona. Amy, zdi se mi, da te ljubim, reče Krištof, v tem trenutku še ne ve, da se njegov organ nahaja v ritni luknji ženske, ki je umrla.
Pavza.
CHARLIE: Zdaj se Charliejevo letalo pripravlja na vzlet.
Pavza.
AMY: Zdaj se Amy nahaja v peklu.
Pavza.
KRIŠTOF: Zdaj Krištof doživlja najhujši možni šok. Potegne svoj organ iz mrtvega Amyjinega telesa in šele zdaj čisto zares razume, kaj je to New York.
Pavza.
MONIKA: Zdaj Moniko nese v črno luknjo.
AMY: Zdaj Amy nese v grozljivo neskončnost.
CHARLIE: Zdaj Charlieja nese v Berlin.
AMY:
– Vidiš tisto sinjo piko?
– Vidim neverjetno grozno nočno moro. Samo to si želim, da bi me čim prej raztrgalo na koščke.
– Vidiš tisto sinjo piko čisto v središču? Ne glej ničesar, kar je okoli, glej naravnost v središče. A vidiš piko?
– Moj Bog, pomagaj mi.
– Vidiš piko?
– Gospod moj Bog, lepo te prosim, Bog, pomagaj mi. A! Aaaa!! Aaaa aaaa! Moj Bog, odpusti mi! Pomagaj mi! Pomagaj mi!!! Nočem vsega tega!! Strašno napako sem naredila!!! Odpusti mi!!!! Pomagaj mi!!!
– Dosti je. Zdaj se pomiri in me pozorno poslušaj. Naredi samo to, kar ti bom rekla. Pomiri se.
– Ampak če se ne morem, ne morem se!
– Moreš, če bi se zares iskreno rada prebila skozi vse to.
– Obupno strašno mi je.
– To zdaj ni važno. Važno je samo eno. Naravnost pred tabo je majhna sinja pika. Jo vidiš?
– Ja.
– Torej glej samo vanjo in nikamor drugam. Samo vanjo. Vidiš piko?
– Ja.
– Glej samo vanjo.
– Gledam. Gospod moj Bog, pomagaj mi!
– Če potrebuješ pomoč, je naravnost pred tabo. Ta mala sinja pika je namreč edino, kar ti lahko pomaga v tvojem položaju. Si razumela?
– Ja. A lahko prosim še gospoda Boga?
– V trenutnem položaju je ta sinja pika pred tabo dejansko gospod Bog. A razumeš?
– Ja.
– Zdaj gledaš samo v piko in nikamor drugam. A gledaš?
– Ja. Kaj je ta pika?
– To je tvoje središče.

– Prej si pa rekla, da je to Bog?
– To je eno in isto. Trenutno nimaš časa, da bi se šla filozofijo. Edino, kar ti lahko pomaga, je zgolj in samo ta sinja pika pred tabo, glej vanjo in ne odmakni pogleda. To je tvoje središče. Zdaj boš začela vstopat v piko.
– Ampak meni je strašno!
– Trenutno to sploh ni važno. Delat moraš samo to, kar ti rečem. Zdaj boš vstopila v piko. Si pripravljena?
– Ne vem. Obupno strašno mi je. Gospod moj Bog, a mi lahko odpustiš?
– Nobenega Boga ni razen te sinje pike pred tabo. In zdaj boš počasi vstopila vanjo. Pripravi se. Štela bom do pet in ti boš začela vstopat. Lahko začnem štet?
– Moj Bog, moj Bog!!!
– Začenjam štet. Ena, dve, tri ...
– Moj Bog, pomagaj mi!
– Nobene druge izbire nimaš, kot da narediš točno to, kar ti rečem. Napni vse svoje moči in pojdi. Štiri. Pet. Pojdi.

Pavza.

KRIŠTOF: Zdaj Krištof kliče policijo in razlaga o Amyjini smrti.

CHARLIE: Zdaj Charlie potuje z letalom iz New Yorka v Berlin. Star je dvaintrideset let in prvič v življenju prestopa mejo Združenih držav Amerike.

MONIKA:
– Kaj je to?
– To je povezava.
– Povezava?
– Povezana si z impulzom. Prek te povezave začutiš impulz in tako nastane gibanje. Vse se giblje samo zato, ker je vse nerazdružljivo povezano z impulzom. Vse čuti impulz, zato se vse giblje.
– Ampak jaz nisem imela blage veze o tem, kaj šele, da bi tako živela.
– Ja, ker do zdaj sploh še nisi resnično živela.
– Kaj pa je potem bilo vse tisto prej, vseh mojih trideset let?
– Tisto je bila priprava na to, da boš enkrat lahko začela živet.
– A se bom izvlekla od tukaj?
– Od povsod se je mogoče izvleč. Kjer je vhod, je neizogibno tudi izhod.
– A nisem v peklu?
– Mogoče si v peklu, ampak saj si se tako morala prebijat skozi ta pekel.
– A se da prit iz pekla?
– Hja, če je možno prit v pekel, potem je možno prit tudi iz njega. Povsod, kjer je vhod, je tudi izhod.
– A pekel ni za večno? V cerkvi so nam nabijali, da je pekel za večno.
– Verjetno so si samo zelo želeli, da bi bilo tako.
– A je odvisno od tega, kaj si želimo?
– Seveda.
– Pa saj si nisem želela, da bi se znašla v peklu.
– Seveda si si želela.
– In bila sem prepričana, da pekel v resnici ne obstaja.
– Želje niso odvisne od razmišljanja, ampak je razmišljanje odvisno od želja.
– A ni tako, da razmišljanje poraja želje?
– Ne, popolnoma narobe – želje porajajo razmišljanje. Od nekdaj si si želela, da bi se prebila skozi pekel, in glej, zdaj se prebijaš skozi pekel.
– Ampak nisem prepričana, če bom zmogla.
– Zmogla boš. Ta trenutek ležiš na tleh, tvoja kri je preplavljena s heroinom, tvoja zavest je potopljena v lepki sirup, ampak ti sama si tukaj. Prišla si sem, da bi se naučila, kako bit resnično živa. Prišla si k meni, da bi te jaz lahko to naučila. In zdaj sem tvoja učiteljica. Zdaj te bom naučila, kaj pomeni »biti živa«. Si pripravljena?
– Mogoče pa res. Kdo sploh si ti?
– Povedala sem ti že, da je moje resnično ime v vašem jeziku nemogoče izgovorit, zato sem zate čisto navaden delček vesolja, tak delček vesolja, kot si tudi ti.
– A nisi ti tista punčka, ki so jo izpraskali iz mene in vrgli v smetnjak, namenjen takim odpadkom?
– Ne, jaz sem živo bitje iz popolnoma druge galaksije. In mimogrede, tisto, česar si se

znebila, je bil fantek.
– Kaj, kdo?
– Tisti koščki žive snovi, ki si se je znebila, ko si naredila splav, bi postali fantek. Ampak usojeno jim je bilo čisto nekaj drugega.
– A nisem naredila smrtnega greha?
– Stvar je v tem, da smrtni grehi ne obstajajo, ker sploh ni nobene smrti.
– To pomeni, da ljudje lahko počnejo vse, kar hočejo?
– Saj ljudje že tako počnejo vse, kar hočejo. Vsak dela vse, kar se mu zahoče, in za povračilo dobi vse, kar si zasluži.
– A zaradi tega, ker sem ubila tistega nerojenega otročka, ne bom strašno trpela?
– Kaj mogoče ne trpiš?
– Ampak morala bi še bolj trpet.
– Če to hočeš, tako tudi bo, če pa hočeš končat svoje trpljenje in začutit povezavo z impulzom, potem poslušaj mene in naredi točno to, kar ti bom rekla.
– Ampak meni je strašno.
– Trenutno to sploh ni važno. Če si prišla sem, da bi se česa naučila, moraš pozabit vse svoje strahove in sumničenja. Moraš napet vse svoje moči in naredit to, kar ti rečem. Si pripravljena?
– Ne vem.
– Kdo pa bo to vedel, če ne ti?
– Gospod moj Bog, pomagaj mi, jaz sem v peklu!
– Delaj točno to, kar ti rečem. Si pripravljena?
– Bom poskusila.
– V bistvu sploh ni tako zapleteno. Vidiš tisto sinjo piko, naravnost pred tabo ...

Pavza.

KRIŠTOF: Zdaj Krištof sedi v kuhinji Amyjinega stanovanja in daje izjavo očividca. Nasproti njemu sedi policistka, v drugi sobi, tam, kjer leži Amyjino truplo, pa sta še dva policista in dva zdravnika prve pomoči. V katerem trenutku ste ugotovili, da je mrtva?, vpraša policistka. In iz Krištofovih ust se nikakor ne morejo prebit besede, da je to ugotovil v tistem trenutku, ko je hotel potegnit svoj organ iz Amyjine riti. Ne vem, odgovori. Seksala sva. To žensko ljubim. Zelo slabo se počutim. Nujno moram nekaj popit. A lahko nekaj popijem, tam v kredenci je viski? Točno v tem trenutku se iz sosednje sobe zasliši glas zdravnika, ta ženska je živa. Kaj?, zajeclja Krištof, ne da bi sploh še kaj razumel, obupno se mu vrti v glavi. Policistka hitro vstane in gre iz kuhinje. Krištof skoči na noge, plane h kredenci, prevrača kozarce, škatle s piškoti in drugo embalažo, potem najde flašo viskija, s tresočimi rokami jo odpre in pije. Pije. Pije. Spije skoraj polovico flaše, v kateri je liter in pol viskija, in bi še več, če se ne bi v kuhinjo vrnila policistka in rekla, tvoja prijateljica je še živa, zdajle jo bojo odpeljali v bolnišnico, bi rad šel zraven? In lepo prosim, nehaj se nalivat, mogoče bomo še rabili tvojo pomoč.

Pavza.

CHARLIE: Zdaj je Charlie v letalu. Spi. Kot ponavadi se mu sanja o krvavi kači. Dolga krvava kača se splazi naravnost v Charliejeva usta.
– Kaj za ena kurčeva mizerija je to? Zakaj?
– Zato ker so tvoji možgani čisto navadno smetišče.
– Moji možgani so smetišče?
– Ja, kaj sam ne vidiš tega? Natančno poglej. Oglej si svoje možgane, v njih so same smeti. Kepe blata, krvave kače, strahovi in kompleksi.
– In kaj naj naredim?
– Moral boš očistit svoje možgane, Charlie.
– A lahko primem in spucam svoje lastne možgane?
– To si moraš zelo močno zaželet, Charlie, potem ti bom lahko pomagal.
– Ti?
– Ja.
– Kdo pa si ti?
– Povedal sem ti že, da sem prišlek iz daljne galaksije in da sem tukaj zato, da bi ti pomagal. Lahko skleneva dogovor. Ti se odloči, da boš očistil svoje možgane, jaz pa ti bom pri tem pomagal. No, kako, Charlie, se ti zdi to sprejemljivo?
– Moram razmislit.
– Razmisli. Samo ne pozabi, da kar naprej razmišljaš eno in isto že dobrih petintrideset

let.
– Kakšen pa si, a si te lahko ogledam?
– Oprostite.
– Kaj?
– Oprostite, gospod, in Charlie odpre oči. Pred sabo zagleda čedni obrazek mlade stevardese, prosim, da vzravnate naslonjalo in si pripnete varnostni pas. Pristali bomo.

Pavza.

KRIŠTOF: Zdaj Krištof sedi na hodniku bolnice, kamor so pripeljali Amy. Zelo je pijan, ker je kljub vsemu zlil vase še ostanek poldrugega litra viskija, preden se je usedel v rešilca. In zdaj Krištof s povešeno glavo ždi na plastičnem stolu. Njegovo telo se rahlo pozibava. Niha na meji med spanjem in budnostjo. Občasno se odklopi, ampak neka moč ga zmeraj znova prisili, da odpre oči. Nasproti njega na enakem plastičnem stolu sedi starejši moški južnoameriškega videza. Moški je videt zelo spokojen. Kot da bi bil točno tam, kjer mora bit. Fak, kako sem lačen!, na lepem vzklikne Krištof. Tčšš, se hipoma zasliši sikanje. Krištof dvigne glavo in pogleda moškega. Moški spusti čuden sikajoč zvok, tčšš, tčšš, kot da bi sikala kača, potem pa se ta zvok spremeni v blago požvižgavanje, ampak še zmeraj sikajoče, šju-šju, šju-šju, šju-šju. Krištof osuplo strmi v moškega, ki spušča take čudne zvoke. Kaj je s tabo, a se delaš, da si kača?, ga vpraša. Stari Južnoameričan se mu v odgovor nasmehne. Kaj je s tabo, a si zmešan?, se začne razburjat Krištof. Umirjam kačo, z nasmeškom, ampak zelo samozavestno odgovori moški. Kaj, a si ti kača?, vpraša Krištof. Ne, kača si ti, še bolj prepričano odgovori moški. Jaz sem kača? Ti torej misliš, da sem jaz kača, kaj? Kdo si pa potem ti? Jaz sem lovec na kače. Ha!, zavpije Krištof, a to pomeni, da me boš ujel? Sem te že ujel, z rahlim nasmeškom čisto spokojno odgovori moški. A da si me ujel? No, to mi je pa novo. Kaj je s tabo, stari? A se ti je zbledlo? Kaj sploh delaš tukaj? Moja žena umira, z enakim nasmeškom in enako spokojno odgovori moški. Pička ti materina, stari! Tvoja žena umira, ti pa sediš tukaj in afne guncaš? Ne, afne guncaš ti, jaz samo sedim in čakam. Čakaš, da bo tvoja žena umrla? Mogoče bo res umrla, zelo spokojno reče moški. Kaj pa ti, a tebi je to čisto kul? Mogoče mi je kul, odgovori moški in se nasmehne z zelo zelo žalostnim nasmeškom. Zakaj pa si sikal?, vpraša Krištof in nenadoma začuti, da se začenja treznit. Da bi pomiril kačo, odgovori moški. Pa kje ti vidiš kačo? Kača je v tvoji notranjosti. Kaj, kaj?! Tčš-š-ščju, spet zasika moški. Medtem se jima po hodniku približa bolničar. Moški neha sikat in vstane. Bolničar stopi k moškemu. Zelo mi je žal, ampak vaša žena je umrla, ne da bi prišla k zavesti. Greste lahko zdaj z mano? Ja, ja, zelo spokojno odgovori moški, potem pa se obrne h Krištofu in s še zmeraj blagim nasmeškom reče, v tvoji notranjosti je črna kača, ali jo boš pregnal ali pa te bo požrla. In moški za bolničarjem odide po hodniku. Od kod si se vzel, stari?, vpije za njim Krištof, iz Mehike? Iz Peruja, odgovori moški. Kako naj preženem to črno kačo?, še enkrat zavpije Krištof. To lahko naredi ženska, odgovori moški in odide po hodniku.

MONIKA:
– Kaj je to?
– To je gibanje.
– To je gibanje?
– Tako nastaja gibanje. Tukaj je njegov začetek in tukaj je njegovo nadaljevanje.
– Zdaj sem čisto v središču.
– Ja. Zdaj si v samem središču.
– Jaz sem središče.
– Ja, ti si središče.
– In kaj je tisto, kar moram spoznat?
– Spoznat moraš glavni princip.
– O čem pa govori?
– O gibanju.
– In kaj je tisto, kar moram spoznat?
– Moraš spoznat, kako nastaja gibanje.
– V središču?
– Ja, v središču.
– To je gibanje?
– Ja, to je gibanje.
– Kristus, kako je to čudovito.

– Zato, ker si se prebila skozi svoj pekel.
– Ampak počutim se tako osamljeno, kot da bi se vrnila v otroštvo. V otroštvu sem čutila, da me nobeden, nobeden na svetu ne ljubi.
– Jaz te ljubim.
– A res?
– Ne znam drugače. Ljubezen je v resnici glavni princip gibanja.
– Tako sem osamljena.
– Te lahko objamem?
– Mislim, da ja.
– Tako.
– O, Bog!

Pavza.

CHARLIE: Zdaj je zgodnje jutro. Charlie pride iz letališke stavbe v Berlinu in se usede v taksi. Imam povratno vozovnico za čez tri dni, razmišlja, imam tri tisoč dolarjev. In Charlie za trenutek zapre oči, v zavesti mu hipoma pobliskne krvava kača. Charlie odpre oči. Vsaj enkrat v življenju si bom probal privoščit maksimalen užitek, se odloči. V središče Berlina, reče taksistu. Berlin nima središča, odgovori taksist in avto se premakne s parkinga.

KRIŠTOF: Zdaj je zgodnje jutro. Krištof pride iz bolnišnice, kjer je prebil noč. Rahlo se opoteka. To je bila najhujša noč v njegovem življenju, poleg tega, da je stankal liter in pol viskija. Zdravniki menijo, da bo Amy mogoče preživela, čeprav je bila zastrupitev zelo huda, bila je klinično mrtva, potem pa se je po nekem čudežu vrnila v življenje. Zdaj Krištof sedi na klopci v parku. Pada sneg. Jebeni sneg, pomisli Krištof. Čeprav, mogoče sem pa jaz tisti, s katerim nekaj ni v redu? Tako se Krištofu prvič v življenju porodi misel, da z njim nekaj ni v redu. A gre mogoče za to, da nisem pravi čas prišel v New York? Hladno je že. Moral bi prit poleti. Celo poletje sem zapravil v Berlinu. Služil denar. V Berlinu sem se imel prav super. Ampak jebi ga, kljub temu sem ves čas fantaziral o New Yorku. Očitno sem prišel izven sezone. Sem je treba prit zgodaj spomladi, jaz pa sem prišel pozno jeseni. Očitno sem se zmotil. Zimo je itak najboljše preživet v Berlinu. In glede na to, da bo kmalu zima, bom očitno moral ponovno spokat, se vrnit v Berlin in viset tam do pomladi. Je tako? Vse kaže, da je tako. Zgodaj spomladi pa v New York. Nekje v marcu. Po mojem bo tako prav, a? Po mojem na tem nekaj je, a? To se pravi, da moram zdaj v Berlin? Naravnost iz tega parka na letališče in pičim v Berlin. Ampak kaj pa Amy, saj jo menda kao ljubim? Ma ne, to ni nobena ljubezen. Stvar je samo v tem, da zna odlično fafat, jaz pa naravnost obožujem užitek.

– Ti obožuješ užitek, Krištof?
– Ja, ga, koga pa to zanima?
– Trenutno ni važno, koga to zanima, trenutno je važno, da se tebi niti ne sanja, kaj je to resnični užitek.
– Ne me jebat! In s kom se jaz to kao pogovarjam v svoji glavi?
– Resnični užitek je takrat, Krištof, ko si popolnoma, popolnoma, do samega skrajnega vrhunca zadovoljèn. Tega pa ti še nikoli nisi doživel.
– In s kom se jaz zdaj pogovarjam?
– A verjameš, da v drugih, daljnih galaksijah obstajajo razumna bitja?
– Oh, fak! Očitno se mi trga. To mesto res kurčevo deluje name, skrajni čas je, da se vrnem v Berlin, je pomislil Krištof in odšel iz parka naravnost na letališče.

Pavza.

AMY:

– Kaj je to?
– To si ti.
– To sem jaz?
– Ja.
– Kje pa je Amy?
– Tukaj.
– To je Amy?!
– Tiste Amy, ki si jo poznala, preden se je to zgodilo, ni več.
– Ampak kaj je to?
– To si ti.
– To sem jaz?!
– Ja.
– Kje pa je pekel?
– Prebila si se skozenj.

– Tako hitro?
– Dvaintrideset let in štiri mesece.
– Jaz sem stara dvaintrideset let in štiri mesece.
– Prebila si se skozi to.
– Kaj pa zdaj?
– Zdaj boš resnično živela.
– Kdaj pa bom začela?
– Si že začela.
– Kaj pa naj zdaj naredim?
– Zdaj bi te rada objela. Lahko?
– Oprosti, ampak kdo si ti?
– Jaz sem vesolje, nič drugega, in zdaj bi te rada objela. Pridi k meni. No, tako.
– Kristus! Kristusjezus, še nikoli, še nikoli nisem ...

Pavza.

AMY: Zdaj Amy odpre oči. Leži v bolniški postelji na oddelku za oživljanje. Po njenem telesu so napeljane cevke s števci, na njenem obrazu je kisikova maska. Amy odpre oči in začuti bolečino. Strmi v strop, kjer je nešteto majhnih luknjic, verjetno zato, da bi zrak nemoteno krožil. Amy strmi v strop, po licih ji tečejo solze. Boli jo in prvič v življenju se počuti živo.

Pavza.

CHARLIE: Zdaj se Charlie v taksiju pelje z letališča v zahodni del Berlina. Sedi na zadnjem sedežu in gleda skozi okno. Berlin. Charlie poskuša ugotovit, v čem se Berlin razlikuje od New Yorka. Vidi, da razlika obstaja, ampak v čem je ta razlika? Prvo, kar mu pride na misel, so nebotičniki, v Berlinu ni tako visokih. Pa tudi ljudje na ulicah so videt malo drugačni. Ampak to kljub vsemu ni največja razlika. Kaj pa je? Kje je tista razlika?, razmišlja Charlie. In takrat dojame, da je največja razlika v njem samem.

MONIKA: Ena, dve, tri, štiri, pet, Monika odpre oči. Izvlekla se je. Monika leži na tleh cenene sobe nekega hotela v Harlemu. Po licih ji tečejo solze, zebe jo, glavo ji bo razneslo od bolečine, ampak ona je srečna, prvič po dolgih, dolgih letih se počuti srečno. Zdi se mi, da sem živa, šepeta Monika in joka. Zdi se mi, da sem živa, šepeta Monika in se smehlja. Živa sem, šepeta Monika in joka. Živa sem, šepeta Monika in se smehlja. Živa sem, šepeta Monika in joka. Živa sem, šepeta Monika in se smehlja. Živa sem, šepeta Monika in joka. Živa sem, šepeta Monika in se smehlja. Živa sem, šepeta Monika in joka. Živa sem, šepeta Monika in se smehlja. Živa sem, šepeta Monika in v prastarem gozdu se z mogočnih črnih dreves dvigne jata črnih ptic in poleti proti luni. Črne silhuete čudnih ptic drsijo po zvezdnatem nebu, obsijane s srebrno lunino svetlobo. Prva ptica doseže luno in postane tako srebrna kot luna. Druga ptica doseže luno in postane tako srebrna ... Poslednja ptica doseže luno in postane ... In naenkrat Monika odraste. Začuti, da se je to zgodilo točno zdaj. Stara je trideset let in prvič se popolnoma jasno zaveda, da je njeno otroštvo minilo. Zdaj je resnično odrasla ženska, ki zna spoštovat samo sebe. Monika je stara trideset let in zdaj je dosegla luno in postala tako srebrna kot luna.

Pavza.

CHARLIE: Ustavite, prosim, zraven tiste ribje restavracije. Charlie stopi iz taksija, zapasalo mu je, da bi si privoščil ribo z belim vinom.
– Riba se je ujela na trnek, kaj, Charlie?
– Riba? Kakšna riba?
– Riba si ti, Charlie.
– Blanširanega brancina z rižem in zelenjavo in buteljko belega vina, naroči Charlie natakarju, ki je pristopil k njemu.
– Kakšno vino bi želeli?, se v slabi angleščini pozanima natakar.
– Prinesite mi najboljše nemško vino, odgovori Charlie in zazdi se mu, da zdaj pa res ni več daleč čas, ko se bo počutil naravnost odlično.

KRIŠTOF: Zdaj Krištof sedi v bifeju na letališču, do odhoda njegovega letala v Berlin so še tri ure. Krištof izprazni že četrti kozarec piva, zapre oči in utone v spanec.
– Poznaš Moniko, Krištof?
– Ne. Kdo sprašuje?
– Nujno jo moraš poklicat.
– Kdo je to?
– Zvedel boš, ko boš poklical.
– Kako pa naj jo pokličem?
– Tole je njena številka: +19177934321.
– Kaj pa naj ji rečem?

– Reci ji, da ta trenutek oba nujno potrebujeta drug drugega.
– Kdo pa je ta Monika?
– To je prav tista ženska, ki bo iz tebe izgnala črno kačo.

MONIKA: Zdaj Monika vstopi v pisarno svoje banke, da bi odblokirala račun in dobila začasno kartico.

CHARLIE: Zdaj Charlie je kosilo v ribji restavraciji nekje v zahodnem delu Berlina. Precej boljše se počuti in je že kar dobro razpoložen, očitno mu je manjkalo ravno tega – zraka. V mestu, v katerem se je rodil, se je začel dušit. Zdi se mu, da je bil dobesedno kot novorojenček, ki se ne more in ne more prebit iz materinega trebuha. Dvaintrideset let je preživel v trebuhu svoje matere z imenom New York, v trebuhu svoje matere z imenom »cel teden garam za to, da bi se čez vikend sprostil in se ga nažgal s frendi, kot se šika«. In tako je končno svoboden. Prebil se je iz trebuha, pojavil se je na svetu. Charlie je ribo in jo zaliva z odličnim nemškim belim vinom. Mater, kakšna sreča, da sem spizdil iz New Yorka, razmišlja, hvala Monikinim tastarim za njihov keš.

MONIKA: Zdaj Monika odhaja iz banke, zdaj ima novo kartico z limitom deset tisoč dolarjev, in teh deset tisoč dolarjev nihče ne ogroža, no, v končni fazi jih predvsem ne ogroža tista baraba Charlie.

CHARLIE: Zdaj Charlie odhaja iz restavracije v središču Berlina, odlično razpoložen in s približno tri tisoč dolarji v žepu jakne. Najprej kakšna vrhunska roba in alko, se odloči, in seveda obvezno seks turizem. Še enkrat blazno hvala Monikinim tastarim za njihov keš.

KRIŠTOF: Zdaj se Krištof zbudi na barskem stolčku. Gre na stranišče. Zdaj je Krištof na stranišču, ščije in bulji v belo porcelanasto steno pred sabo. Nenadoma v njegovo zavest priplava telefonska številka +19177934321. Strašno slab spomin imam, kako to, da se spomnim te cifre, razmišlja Krištof, in a ni bilo zraven še eno žensko ime?

– Monika.
– Ja, Monika.

MONIKA: Zdaj se Monika pelje na letališče, vozovnico je že kupila prek spleta. Niti sama ne ve, zakaj ravno Berlin. V otroštvu se je s starši pogosto vozila v Berlin, ker je iz njenega rojstnega mesta Vroclav do Berlina z vlakom samo nekaj ur. Zakaj Berlin? Zakaj New York? Zakaj Vroclav? Zakaj Charlie?

– Zato, ker je to gibanje, Monika. Vse v našem vesolju se giblje in nič ne miruje.
– Zdi se mi, da sem nekaj spoznala. Gibanje in zato Vroclav, gibanje in zato New York, gibanje in zato Berlin, gibanje in zato Charlie, gibanje in zato jaz. Gibanje in točno v tem trenutku zazvoni Monikin telefon.

KRIŠTOF: Dober dan, a je to Monika?

MONIKA: Zdaj Monika vstopi v letališko stavbo in gre proti pultu za registracijo, medtem ko se pogovarja po telefonu. Ja, jaz sem Monika, dober dan.

KRIŠTOF: Moje ime je Krištof. Odkrito rečeno, niti ne vem, zakaj sem vas poklical.

MONIKA: Kdo ste vi?

KRIŠTOF: Saj sem rekel, ime mi je Krištof. Kličem vas, zato ker … kristus! Pojma nimam, zakaj vas kličem. Mogoče bi se lahko dobila in se pogovorila, čeprav jaz v bistvu lihkar odhajam iz New Yorka.

MONIKA: Zakaj bi se morala dobit? In mimogrede, jaz tudi ravnokar odhajam iz New Yorka.

KRIŠTOF: Ne vem, kako naj vam to razložim. Samo nikar ne mislite, da sem nor. Ampak en glas v moji notranjosti mi je povedal vašo številko. Medtem ko sem spal. Se je z mano kao pogovarjalo vesolje, če razumete, kaj mislim. O, fak! Absolutno razumem, kaj si zdajle mislite o meni, ampak res nisem nor, dejansko sem sanjal vašo številko in potem mi je glas rekel, da se moram dobit z vami … Ja, razumem, vse to zveni popolnoma sfuzlano in očitno vse skupaj deluje kot totalno sranje. Oprostite, Monika. Ne bom vam več težil. Na svidenje.

MONIKA: Počakte. V bistvu bi se rada dobila z vami.

KRIŠTOF: A res?

MONIKA: Ampak problem je v tem, da jaz zdajle potujem v tujino.
KRIŠTOF: Pa saj jaz tudi zdajle potujem v tujino.
MONIKA: Jaz sem že na letališču.
KRIŠTOF: Jaz sem tudi na letališču, Monika … Hej, čak mal! Na katerem letališču pa ste, Monika?
MONIKA: JFK.
KRIŠTOF: Kam letite, Monika?
MONIKA: V Berlin.
KRIŠTOF: Let 2819?
MONIKA: Ja.
KRIŠTOF: Monika, v moji notranjosti živi črna kača in samo vi jo lahko preženete iz mene, okej?
CHARLE: Zdaj Charlie brez hlač sedi na postelji v svoji hotelski sobi, pred njim pa kleči prostitutka in mu ga vleče. Na mizici ob postelji so flaše viskija in martinija in seveda ploščat krožniček, na katerem je raztresen kralj večera, kokain. Monikinim staršem v Vroclavu se verjetno precej kolca, ker Charlie že skoraj štiriindvajset ur malodane vsako uro omenja njuni imeni v gorečih besedah zahvale.
AMY: Zdaj Amy spi. Sanja o delfinu. Kot da bi bila v vodi, delfin pa plava poleg nje.
– Živjo. Kako ti je ime?, vpraša Amy.
– Delfini nimamo imen, odgovori delfin.
– Kako pa nagovarjate drug drugega?, zanima Amy.
– Pošiljamo si signale.
– Ampak kaj pa, če želite nagovorit čisto konkretnega delfina, da bi vas slišal samo on, samo on?
– Zmeraj te bo slišal tisti, ki ga nagovarjaš, če boš nagovarjala natanko tistega, ki te mora slišat.
– To si moram pa zapomnit. A lahko, prosim, poveš še enkrat?
– Seveda. Zmeraj te bo slišal tisti, ki ga nagovarjaš, če boš nagovarjala natanko tistega, ki te mora slišat.
– To si moram obvezno zapomnit.
– Pa še telefonsko številko.
– Kaj?
– Obvezno si moraš zapomnit še tole telefonsko številko: +19569732328.
– Zakaj?
– Pokliči to številko, ko boš začutila, da nekdo zelo nujno potrebuje tvojo pomoč, reče delfin in Amy se zbudi.
KRIŠTOF: Zdaj Krištof in Monika sedita drug zraven drugega v letalu. Oba letita v Berlin. Zmeraj sem fantaziral o tem, da bi obiskal New York, ampak nekako se nikoli ni izšlo. Premalo časa ali premalo denarja. Potem pa se mi je posrečilo, da sem v Berlinu nekaj malega zaslužil, in sem pičil.
MONIKA: No, in kakšen se ti zdi New York? Na sosednjem sedežu, desno od Monike, sedi mlado dekle in z napeto pozornostjo posluša njun pogovor.
KRIŠTOF: Zelo kurčev, odkrito rečeno. V začetku je bilo več kot v redu. Veganske restavracije, jaz sem namreč vegan, dobre bejbe, potem pa sem se na lepem znašel v pravem peklu. Ampak ne bi šel v detajle o tem, kakšne sorte pekel je to bil, okej?
MONIKA: Okej. Kako pa si zdaj?
KRIŠTOF: Odkrito rečeno, ravno tako kurčevo kot prej.
MONIKA: Kaj pa ti manjka?
KRIŠTOF: Odkrito rečeno, nimam jebene blage veze. Mogoče mi preprosto manjka spoštovanja do samega sebe?
MONIKA: Najbrž si misliš, kakšno govno si, kaj?
KRIŠTOF: No … Bi rekel, da ja. To si mislim. In bi rekel, da ne gre samo za to, da tako mislim, ampak tudi za to, da dejansko sem govno.
MONIKA: In zato hočeš kar naprej doživljat užitek, kaj?
KRIŠTOF: Kar naprej. Zdi se mi, da mi stalno manjka energije. Nehal sem celo jest meso in sem šel med vegane, zato ker težka hrana kuri energijo, veganska prehrana pa je zelo lahka in daje veliko moči.
MONIKA: In vsakič, ko doživiš užitek, te prešine, da to ni čisto to, kar bi želel čutit, kaj?
KRIŠTOF: Vsakič si želim nekaj večjega, nekaj zares resničnega. V bistvu pogrešam užitek, pogrešam resnični užitek, ko si popolnoma zadovoljèn. Pogrešam popolnost. Pogrešam celovitost.

Pogrešam resnično resničnost. Vse je kot v nekakšnih sanjah, kot v nekakšnem plastičnem ovitku. A štekaš? V tem trenutku mu dekle, ki sedi desno od Monike, nenadoma skoči v besedo. To pa zelo dobro razumem, skoraj zakriči dekle, kot da mi vsi skupaj živimo v plastični embalaži. Kot da smo zamotani v nekakšen polietilen.

MONIKA: Oprostita, da se vmešavam v vajin pogovor, reče dekle. Monika in Krištof jo pogledata. Ime mi je Žana in sem iz Rusije. Letim v Moskvo s transferjem v Berlinu, ker je to najcenejša varianta.

KRIŠTOF: Slučajno sem slišala vse, kar sta se pogovarjala, in to je točno to, o čemer tudi jaz nonstop razmišljam, nadaljuje dekle. Tudi jaz nekako živim, jem, pijem, seksam, ampak globoko v sebi zelo dobro vem, da vse to ni to, da je vse umetno, da nič ni resnično, da je vse to ene vrste ponaredek, ene vrste kopija, kot da so me zbasali v plastično embalažo in se ne morem izmotat iz nje, izmotat ven, na zrak, vse okrog mene je nekako neresnično. In zato kar naprej hočem več, še več, več, še več. Občutek imam, da sem za nekakšnim steklom, in rada bi razbila to steklo in se nadihala resničnega zraka, resničnega življenja. Menda razumeta, kaj vama hočem povedat?

MONIKA: Kaj pa, če bi probal in dopustil samemu sebi?, Monika vpraša Krištofa.

KRIŠTOF: Dopustil kaj?, najprej ne razume Krištof.

MONIKA: Vse.

KRIŠTOF: Kaj to pomeni, vse?

MONIKA: Vse pomeni absolutno vse. Enkrat bi zbral pogum in v svoji notranjosti dopustil samemu sebi absolutno vse.

KRIŠTOF: Celo tisto najbolj grozno?

MONIKA: Vse.

KRIŠTOF: Vse, vse?

MONIKA: Vse, kar si resnično želiš. Samo ne v zunanjem svetu, ampak v svoji notranjosti.

KRIŠTOF: Vse, vse?

MONIKA: Tisto, kar si želiš. Moraš si dopustit vse, kar si želiš in kar zatiraš v sebi. Dopustit, da se potlačena dejanja uresničijo. Preprosto vse osvobodit. Vse, vse vse.

KRIŠTOF: Ampak saj se moramo imet pod nadzorom!, ne zdrži dekle Žana iz Rusije, ki sedi zraven Monike, ne smemo si dopustit absolutno vsega, ker nam Bog tega ne dovoli.

MONIKA: Kdo nam je to rekel?

KRIŠTOF: Bog.

MONIKA: Bog da nam je to rekel? Kdaj?

KRIŠTOF: Ko nam je dal svoje Zapovedi: ne ubijaj, ne kradi pa to.

MONIKA: Jaz bi lahko ubijala, pa ne ubijam, lahko bi kradla, pa ne kradem. To je resnična zapoved svobodnega bitja. Poleg tega Bog ni nikoli nikomur zapovedal, kaj mora delat. Vse to si je izmislil človek iz strahu pred samim sabo. Bog, to je impulz. Jaz čutim svoj stik z impulzom in počnem samo to, kar moram. Sama sebi dopuščam vse, ampak delam pa samo to, kar moram. To je glavni princip vesolja. Sama sebi dovolim vse, pravico imam do vsega. Ker čutim impulz, pa delam to, kar moram.

KRIŠTOF: Jaz ne čutim impulza. Črna kača mi preprečuje. Zaprla je dostop do tistega najbolj važnega v moji notranjosti.

MONIKA: Potem jo spusti.

KRIŠTOF: Kaj jo mogoče jaz držim?

MONIKA: Kdo pa drug?

KRIŠTOF: Jaz jo držim?

MONIKA: Mi sami vse držimo.

KRIŠTOF: Seveda, jaz sem tista! Jaz vse držim v sebi in ne morem spustit, na lepem skoraj zavpije Žana.

MONIKA: Kaj, če bi malo zadremali, ful sem utrujena, reče Monika in zapre oči. Ampak Žana iz Rusije na stolu zraven Monike se ne more umirit. Ne more zaspat. Muči jo spoznanje, da je očitno sama kriva za vse, za vse. Žana prime Monikino roko in položi njeno dlan na svoje prsi. Iz Monikine dlani se izvije tanek žarek sinje svetlobe in ta svetloba prodre v samo središče dekletovih prsi, česar pa Žana ne opazi. Sedi z zaprtimi očmi in naenkrat, prvič v vsem svojem življenju, začuti resnično spokojnost.

KRIŠTOF: Živjo, moja črna kača. Daj, da si te ogledam. Zdaj Krištof spi in sanja o svoji črni kači. Prvič v življenju se srečata iz oči v oči.

MONIKA: Neskončno sem ti hvaležna, da si me naredila živo, Monika nagovori sinjo piko v svoji notranjosti. Mehka sinja svetloba jo napolnjuje od znotraj in Monika zaspi v varnem objemu vesolja.

Pavza.

CHARLIE: Zdaj Charlie potegne zadnjo črtico kokaina in ugotovi, da mu je en gram premalo. Plača prostitutki in ona odide. Mogoče bi si tudi jaz moral pretegnit noge, se odloči Charlie in začne iskat svoje hlače.

AMY: Zdaj Amy leži v bolnišnični postelji. Kako se počutite?, jo vpraša mlad zdravnik. Amy pogleda zdravnika, ampak zaenkrat še težko usmeri pozornost na eno samo stvar. Mislim, da bistveno boljše, tiho odgovori.

– Naš psiholog bi se danes po kosilu rad pogovoril z vami, če nimate nič proti?
– Bi lahko šla domov?, vpraša Amy.
– Mislim, da je še malo prezgodaj, odgovori mladi zdravnik, torej bo naš psiholog danes po kosilu prišel k vam, prav, Amy?
– Prav, odgovori Amy in zapre oči, tam za zaprtimi očmi pa je delfin.

CHARLIE: Zdaj je noč. Charlie hodi po prazni ulici v neznanem delu Berlina. Ni mu povsem jasno, kako je zašel sem. V njegovi glavi istočasno razbijata dva neprijetna zvona: zvon – kokain in zvon – alkohol. Charlie hodi in se opoteka z ene strani temne ulice na drugo. Izza vogala stavbe se pojavi pes in teče proti Charlieju. Samo še krvava kača manjka, pa bo čisto tako kot v moji nočni mori, pomisli Charlie in izza vogala stavbe se pojavi banda nevarnih tipov. To je mora, na glas reče Charlie, da bi se zbudil. In v naslednjem trenutku ga začnejo zverinsko pretepat.

AMY: +19569732328, ponovi delfin in odplava nekam v globine Amyjine zavesti.

CHARLIE: Zdaj se Charliejev nos premakne nekam postrani in spremeni v krvavo kašo, razmazano po obrazu. In zdaj v njegovem desnem ušesu zaradi močnega udarca z nogo nekaj čudno tleskne, kot da bi odčepil buteljko šampanjca. Charlie zvit kot zarodek leži na tleh, okoli njega pa se gnetejo tipi in z okovanimi bulerji brcajo življenje iz njega. Charliejeva zavest z živordečo krvjo izteka iz njegovih ust, iz nosu, iz ušes, iz glave. Vprašanje je, kakšen namen imajo ti tipi, vprašanje, če jim je sploh do tega, da bi Charlieja oropali, čeprav eden potegne iz Charliejevega žepa njegov denar, dva tisoč dolarjev, tipom se je neverjetno usralo, čeprav je res vprašanje, ali pretepajo Charlieja samo zaradi denarja. Veliko bolj verjetno je, da so preprosto delček obče vesoljske zamisli. Ti tipi so delček vesolja, ki je z nogami v okovanih bulerjih izbrcalo zadnje koščke možganov iz Charliejeve glave. Tako hoče vesolje. Brca v prsni koš in rebri se zlomita kot dva grisina, Charliejeva pljuča zalije notranja krvavitev, tak je načrt vesolja. Tipi se med zezanjem poberejo in pustijo Charlieja ležat na asfaltu v luži lastne krvi. Tak je načrt vesolja.

– Zdaj se moraš zelo zbrat, Charlie.
– Kaj?
– Zdaj se moraš zbrat. A me vidiš?
– Ne.
– Poglej, tukaj sem.
– Vidim, da v moji notranjosti plava nekakšen delfin.
– Točno. Zdaj te bom objel. Okej?
– Kdo govori to?
– Me vidiš?
– Vidim, kako plava delfin.
– Točno. Zdaj te bom objel, ker je to edini način, da se prebiješ skozi ves ta pekel. Si pripravljen?
– Strašno mi je. Bojim se.
– Nimaš druge možnosti. Zmehčaj se in mi dovoli, da te objamem.
– Ne vem. Čisto nič ne vem. Pogovarjam se z enim kurčevim delfinom, izgubljam kri, izgubljam zadnje koščke možganov …
– Zdajle te bom objel. No tako, Charlie.
– Kaj je to?
– To je objem.
– Zelo je čudno. Kaj je to?
– To so objemi.

– Ampak tako čudno je! Tako silovito je, da je naravnost neznosno.
– Ti dobesedno pojma nimaš, kaj je resnična nežnost, Charlie.
– Tisti tipi, ki so me prebutali, zakaj so to naredili?
– Zato, ker nič ne vejo o nežnosti.
– Kristus, kako mi je lepo! Ampak zakaj se vse to dogaja ravno meni?
– Tega pa nobeden ne ve. Tak je načrt vesolja in tako to je.

KRIŠTOF: Zdaj je šest zjutraj. Monika in Krištof sta ravnokar pristala v Berlinu. Krištof bere sms na svojem telefonu. Moj prijatelj piše, da so ključi od stanovanja pri sosedu, on pa se vrača šele prihodnji teden. Tako da lahko živiva pri njem cel teden, v super stanovanju v prestižni soseski. Zdaj bova šla na avtobus in v dobri uri sva tam.

MONIKA: Ne počutim se preveč dobro, reče Monika, pejva s taksijem, jaz plačam.

KRIŠTOF: To bo najmanj petdeset evrov.

MONIKA: Imam denar.

KRIŠTOF: Nič nima proti, da bo živela z mano v istem stanovanju, razmišlja Krištof, verjetno se bova dala dol. Zanima me, kdaj. Mogoče že danes? Vsekakor je zelo simpatična bejba. Nasploh se lajf nekam izboljšuje. Očitno New York ni moje mesto. Tukaj v Berlinu pa se počutim kot doma.

CHARLIE: Zdaj je šest zjutraj. Neka ženska naleti na Charliejevo telo, ki leži v luži lastne krvi, in pokliče prvo pomoč. Zdaj Charlieja peljejo v bolnišnico. Nezavesten je.
– Kristus, zakaj sem vendar moral skozi ves ta pekel?
– Tega nobeden ne ve, Charlie, odgovarja delfin, tak je načrt vesolja.

AMY: Zdaj je v New Yorku noč in Amy spi. Sanja o neznanem dekletu.
– Ime mi je Žana, reče dekle, in sem iz Rusije.
– Zdaj sem na letalu in letim iz Berlina v Moskvo. Spim in ti se mi sanjaš. Kako ti je ime?
– Jaz sem Amy.
– Zdaj se mi sanja o tebi, Amy.
– Ampak a ne sanjam jaz tebe, Žana?
– Ne vem.
– Mislim, da sanjava druga drugo, ti mene, jaz pa tebe. Obe sva v istih sanjah.
– To je pa res čudno, da obe sanjava iste sanje.
– Ta trenutek od tebe prihaja toliko nežnosti, hvala ti za tvojo nežnost, Žana.
– Hvala tudi tebi, Amy, za te sanje.
– Želim ti miren let, Žana, in Amy se zbudi, ker ji medicinska sestra daje injekcijo v zadnjo plat.
– V redu, v redu, sem že končala, pravi sestra, kar zaspi nazaj, ljubica, in medicinska sestra odide.

KRIŠTOF: Zdaj Krištof in Monika sedita v kuhinji v stanovanju Krištofovega prijatelja. Zajtrkujeta.

MONIKA: Zdaj Monika vstane izza mize in se gre stuširat.

KRIŠTOF: Zdaj Krištof postilja posteljo, v tem stanovanju je samo ena postelja. Krištof poišče čiste rjuhe in dve blazini. Ampak odeja je samo ena.

MONIKA: Zdaj Monika pride iz kopalnice, zavita v brisačo. Stopi h kovčku, potegne iz njega belo majico in hlačke, ju natakne na svoje privlačno golo telo, zleze v posteljo in se pokrije. Ful sem utrujena, reče, se obrne na bok in zaspi.

KRIŠTOF: Krištofovi hormoni s kratkim impulzom odreagirajo na privlačno Monikino telo. Okej, pomisli Krištof, bomo videli, kaj še bo, in gre, da se bo tudi on stuširal.

Pavza.

AMY: Zdaj je štiri zjutraj. Amy leži v svoji bolniški postelji. Ravnokar se je zbudila in v njeno zavest priplava telefonska številka +19569732328. Amy je presenečena, da si je tako natančno zapomnila to številko. Pokliči, ko boš začutila, da nekdo rabi pomoč, se spomni in začuti, da mora poklicat. Pritiska cifre na svojem telefonu, potem pritisne tipko »Klic« in na ekranu se pojavi Charliejevo ime. To je Charliejev telefon, se posveti Amy. Nikoli nisem znala njegove telefonske na pamet. Tista številka v moji zavesti, to je Charliejeva telefonska. Nekaj se mu je zgodilo. Amy čaka na zvezo. »Živjo. Poklicali ste Charlieja Hightona. Prosim, pustite sporočilo,

poklical vas bom kasneje,« reče avtomatski odzivnik s Charliejevim glasom. Amy fizično začuti, da je s Charliejem nekaj hudo narobe.

CHARLIE: Zdaj Charliejevo telo leži na bolniških nosilih v operacijski dvorani. Na obrazu ima kisikovo masko, njegovo telo je priključeno na sistem umetnega vzdrževanja življenja. Nad njim se sklanja nekaj zdravnikov, ki poskušajo ugotovit, ali to telo še lahko povrnejo v življenje. Poskušajo ugotovit, ali temu obrazu lahko povrnejo prejšnji nos. Ogledujejo si luknjo v njegovi glavi, gledajo v to črno vesoljsko luknjo, oblepljeno s strdki posušene krvi, in notri, v tej črni luknji, je moč videt snov, ki se ji reče »Charliejevi možgani«. Zdravniki otipavajo Charliejeva polomljena rebra in vzdihnejo, s temle mladeničem je zelo zelo slabo, je njihova preliminarna diagnoza.

AMY: Zdaj Amy hodi po ozkem bolnišničnem hodniku. Hoče pobegnit iz bolnišnice. Čuti, da mora nujno poiskat Charlieja, in ker kaže, da je ne bojo tako hitro spustili domov, se je odločila, da bo odšla brez odpustnice. Zdaj se Amy spušča po stopnicah, noče se peljat z dvigalom, ker se boji, da ne bi naletela na koga od osebja. Iz šestega nadstropja se peš spušča po stopnicah. Zdaj pride v halo v pritličju. Zdaj išče vrata, ki vodijo na cesto. Zdaj se ji zvrti v glavi, izgubi ravnotežje in pade. Zdaj Amy zagleda večbarvno podobo. Sto in sto raznobarvnih črt se prepleta med sabo in ustvarja neverjetno zapleten vzorec. Ta vzorec se nenehno spreminja, živi svoje nerazložljivo življenje. Nekaj se v vzorcu pojavi, nekaj drugega izgine, ta podoba prelivajočih se barv je v neskončnem gibanju. En nepredstavljivi vzorec se preobrazi v drugega, še bolj nepredstavljivega. In prav tukaj, točno tukaj v srcu te podobe se Amy nenadoma združi s Charliejem. Nemogoče je pojasnit, kako pride do tega. Besede, ki bi lahko opisale to dejanje, ne obstajajo. Kot da bi milijoni živih delcev z imenom »ljubim te, Charlie« leteli proti milijonom živih delcev z imenom »oprosti, Amy, ampak jaz ljubim svojo ženo Moniko«. In ti milijoni delcev, ki si letijo naproti, trčijo z nepredstavljivo hitrostjo in se stisnejo v neznosno dolge objeme. Delec »ljubim te, Charlie« stiska delec »oprosti, Amy, ampak jaz ljubim svojo ženo Moniko« v neznosno dolgem objemu. Milijoni delcev so sredi neskončnega vesolja našli drug drugega. Milijoni delcev se objemajo z milijoni drugih delcev. To so resnično resnični objemi.

CHARLIE: Tako se Amy sreča s Charliejem in Charlie se sreča z Amy. In za to sploh ne rabita telefona. Drug drugega sta našla na čisto drugačen način. Milijoni njunih živih delcev so našli drug drugega in se stisnili v resnične vesoljske objeme.

AMY:

– No, vidiš, Amy, tako je sestavljeno vesolje, se zasliši znani glas bitja iz druge galaksije.
– Sploh nimam besed, to je top šit!, odgovori Amy in milijoni njenih delcev še močneje stisnejo k sebi milijone Charliejevih delcev.

CHARLIE:

– No, vidiš, Charlie, tako je sestavljeno vesolje, reče delfin.
– To je top šit!, zavpije Charlie.
– Pustil te bom samega z Amy, nežno reče delfin in izgine nekam v Charliejevo notranjost.

Pavza.

MONIKA: Zdaj Monika spi. V spanju začuti, kako moške roke božajo njeno telo. Monika odpre oči.

KRIŠTOF: Zdaj se znajde v Krištofovem objemu. Zavese na oknih so do konca zagrnjene in v sobni je temno, čeprav je zunaj že dan.

MONIKA: Krištofove roke drsijo po Monikinem telesu, smuknejo pod njeno mikico in pobožajo njene prsi, drsijo nižje po telesu, se prikradejo pod elastiko hlačk in še naprej. V njen najgloblji del.

KRIŠTOF: Zdaj Monika zavzdihne in se obrne h Krištofu. Krištof jasno vidi, kako se ji v temi bleščijo oči.

MONIKA: Če hočeš doživet resnični užitek, pozabi vse, kar si do te minute mislil, da veš o seksu, nežno, ampak odločno reče Monika.

KRIŠTOF: In v naslednji sekundi milijoni Monikinih živih delcev poletijo naproti milijonom

Krištofovih delcev. Monika se bolj in bolj približuje Krištofu. Njeni živi delci globlje in globlje pronicajo v Krištofa. Krištof se uleže na Moniko in ji razmakne noge.

MONIKA: Ne boš ga mogel spravit vame, ker sem pred nekaj dnevi naredila splav, zato ne bi smela tega počet.

KRIŠTOF: Krištof se ustavi.

MONIKA: Ni treba, da ustaviš svoje gibanje, Krištof. Seks je najboljši način, da spoznava drug drugega, pridi vame s samim sabo, ne s svojim tičem, in ne ustavljaj se. In Monika dokonča objem.

KRIŠTOF: Pizda, kaj je to?

MONIKA: Objemi me čisto tako, kot zdaj jaz objemam tebe.

KRIŠTOF: In Krištof še močneje privije Moniko k sebi.

MONIKA: Ne gre za fizično moč, Krištof. Objemi me tam, kjer jaz objemam tebe.

KRIŠTOF: Kje pa je to?

MONIKA: Točno tukaj. In Monika še močneje stisne Krištofovo dušo k svoji duši.

KRIŠTOF: Kako si to naredila? Kaj je to?

MONIKA: To je objem. Objemi me.

KRIŠTOF: Ampak jaz tega ne znam.

MONIKA: Samo zato, ker nisi nikoli poskusil. Ves čas si bil usmerjen v rezultat, hotel si doživljat orgazme. Ampak resnični užitek je v resnici tukaj, Krištof, a čutiš to?

KRIŠTOF: Kristus, to je skoraj neznosno!

MONIKA: Zato ker je to užitek, ki se nikoli ne začne in nikoli ne neha. To je resnično življenje, Krištof, objemi me.

KRIŠTOF: In v tem trenutku je Krištof zajokal. Kristusjezus, kaj se zdaj dogaja?

MONIKA: To je najvažnejši dogodek v vesolju – življenje se srečuje z življenjem.

KRIŠTOF: Živ sem, šepeta Krištof in joka. Živ sem, šepeta Krištof in se smehlja. Živ sem, šepeta Krištof in joka. Živ sem, šepeta Krištof in se smehlja. Živ sem, šepeta Krištof in črna kača se spremeni v »saj se mi ni niti sanjalo, da je v meni skrite toliko nežnosti«. In že v Krištofovi notranjosti ni nobene črne kače več, ampak samo: »Saj se mi ni niti sanjalo, da je v meni skrite toliko nežnosti.« In zdaj milijoni Krištofovih delcev letijo naproti milijonom Monikinih delcev. In zdaj se stisnejo v neznosno dolge objeme. Saj se mi ni niti sanjalo, da je v meni skrite toliko nežnosti, Monika, šepeta Krištof.

MONIKA: Prihajam ti naproti in ti prihajaš naproti meni. Moja nežnost se srečuje s tvojo in zato se vesolje širi. To je tista največja skrivnost.

KRIŠTOF: To je top šit!

MONIKA: In zdaj Monika doživi orgazem, čeprav Krištof sploh ni šel vanjo.

KRIŠTOF: Top šit! Krištof doživi orgazem in vesolje se razširi.

MONIKA:

- Zato, ker si zdaj postala zelo odzivna, se oglasi glas vesolja v Monikini notranjosti.
- Hvala ti za vse, zašepeta Monika.
- Prosim, odgovori vesolje in potoki sinje svetlobe stečejo skozi Monikino srce.

KRIŠTOF: Zdaj se pramen sinje svetlobe izlije iz Monikinih prsi in se pretoči v Krištofovo srce. Top šit!, kar naprej ponavlja Krištof, Monika! Monika! To je top šit!

- A vidiš, kaj je resnični užitek, Krištof, si zdaj razumel?, vpraša glas vesolja v Krištofovi notranjosti.
- Užitek, to je življenje, ki se ne more nikoli končat, in čisto nič drugega, a ne?, zašepeta Krištof naravnost v Monikino uho.
- Ja, odgovori Monika.
- Hvala ti za vse, zašepeta Krištof.
- Prosim, odgovori Monika in reka sinje svetlobe napolni Krištofa čisto do vrha. Top šit!, zajeclja Krištof in vesolje se razširi.

Pavza.

CHARLIE: Zdaj Charlie odpre oči. In zdaj Charlie odpre oči. Charlie odpre oči. Amy, si tukaj?, vpraša Charlie. Kako se počutite?, ga vpraša zdravnik. Charlie odpre oči. Leži v sobi za intenzivno nego, na robu njegove postelje sedi zdravnik. Kako se počutite, Charlie?, še enkrat vpraša zdravnik. Charlie dvigne roke k svojemu obrazu, obraz je čisto povit.

- Počutim se živega, gospod doktor, pa vi?

– Jaz?, se začudi zdravnik.
– Ja, kako se počutite vi?
– No … danes sem bolj slabo spal, odgovori zdravnik, potem pa na lepem zelo odkrito reče, moj najboljši prijatelj ima raka in zelo trpi. Najbrž bo kmalu umrl.
– Žal mi je, odgovori Charlie. Nekje zelo zelo globoko v svoji notranjosti se počuti živega.

AMY: In zdaj Amy odpre oči. Ponovno je v svoji bolniški sobi. Ob njej je medicinska sestra. Ne smete zapustit bolnišnice brez zdravnikovega dovoljenja, reče sestra, ne delajte več tega, prosim. Prav, zašepeta Amy, ne bom. Čuti, da nima nobene fizične moči več. Naš psiholog bi se rad pogovoril z vami, vam je prav, če se oglasi po kosilu, se vljudno pozanima sestra. Prav mi je, zašepeta Amy in točno v tem trenutku se v njeni notranjosti razcvete rdeč cvetek. No, pa kaj, razmišlja Amy, nimam moči, ampak zato se je v moji notranjosti razcvetel rdeči cvetek. Živjo, reče na glas. Kaj?, se zdrzne sestra. Ne govorim z vami, zašepeta Amy, zapre oči in zdrsne naravnost v središče razcvetenega cvetka.

KRIŠTOF: Zdaj Krištof hodi po ulici. Po noči, ki jo je preživel z Moniko, po najlepši noči v svojem življenju, po najbolj nežni noči od takrat, ko ga je mama nehala privijat k sebi, po tej noči z vonjem po neskončnosti je Krištof na lepem začutil, da mu postaja neznosno, neznosno težko. Kot da bi se nekaj v njegovi notranjosti začelo upirat, da bi živel, da bi nadaljeval z življenjem. Izgleda, da se nekaj v meni upira, da bi nadaljeval z življenjem, je pomislil Krištof in odšel iz stanovanja, da bi se malo sprehodil. Zdaj hodi po Wrangelstrasse in se bliža majhnemu supermarketu na križišču. Naenkrat njegovi možgani zaznajo nekaj zelo znanega in v naslednjem trenutku se Krištof zave, da posluša češke besede. Skupina umazanih in pijanih moških in žensk stoji pred vhodom v supermarket in prešteva drobiž, da bi zbrali za pijačo. Pogovarjajo se v češčini. Pa res že zelo dolgo nisem slišal materinščine, pomisli Krištof. Ti Čehi so prišli v Berlin brez vsakega cilja in posledično počasi pristali na samem družbenem dnu mesta. Krištof gre mimo njih, ne da bi se ustavil. Kam sem namenjen?, se vpraša. In vprašanje se na lepem razraste, kot da bi ga kdo vtaknil pod velikansko povečevalno steklo. »Kam sem namenjen?« odzvanja ogromno, orjaško vprašanje. Stoj, reče Krištof samemu sebi in se ustavi. Stoj!, spregovori na glas. In potem zakriči, kolikor more glasno, Krištof, stoj! Stoj! Stoj! Krištof, stoj! Stoj! Stoj! Stoj!, kriči čez celo ulico, kriči v češčini in pijani Čehi pred supermarketom ga gledajo in se trudijo, da bi razvozlali znake, ki jim jih pošilja njihov jebeni rojak. Stoj!, kriči Krištof čez celo ulico, stoj!, in v njegovi notranjosti se resnično vse ustavi, Krištof se počasi sesede na tla, objame glavo z rokami, se zvije v klobčič in utihne. Pijani Čehi se mu oprezno približajo.
– Če nimaš nobenega cilja, živiš kot brezveznež, se v Krištofovi notranjosti oglasi glas vesoljskega bitja iz druge galaksije.
– Kako naj izvem, kaj je cilj, sprašuje Krištof v svoji notranjosti, na zunaj pa še zmeraj leži na tleh, z rokami, ovitimi okoli glave.
– Kaj pa si želiš bolj kot vse na svetu?, vpraša prišlek.
– Želim si miru, odgovori Krištof.
– No, pa imaš cilj, mu reče prišlek in v Krištofovi notranjosti zabrli majhna sinja pika.

MONIKA: Zdaj Monika sedi na klopci v parku. Prvič po dolgih letih, mogoče celo prvič v življenju čuti spokojnost. Monika vzame telefon in pokliče. Pokliče Charlieja.

CHARLIE: Zdaj Charlie leži na bolniški postelji, glavo ima v povojih, telo se mu trga od bolečine, v roki drži telefon. Telefon je ugasnjen, ampak pozivna lučka utripa z močnimi srebrnimi signali. Charlie se obotavlja, ker vidi, da ga kliče Monika.
– Sprejmi klic, Charlie, morata se pogovorit, zasliši glas v svoji notranjosti.
– A res?, vpraša tistega, ki mu je to rekel.
– Res, reče tisti, ki se pogovarja z njim.
– In kazalec Charliejeve desne roke pritisne na risbico zelene slušalke sredi kroga.

»Charlie!« zasliši znani Monikin glas. In točno v tisti sekundi Charlie zatrdno ve, da se je v resnici poročil z Moniko zato, ker jo ljubi.

MONIKA: Ojla, Charlie.
CHARLIE: Živjo, Monika.
MONIKA: Kako si?
CHARLIE: Kar v redu. Pa ti?
MONIKA: Zelo v redu, Charlie. Ljubim te.
CHARLIE: Ljubim te, Monika, reče Charlie in z Moniko se stisneta v dolg, neznosen objem neskončnosti.
Pavza.
KRIŠTOF: Zdaj je Krištof zelo pijan. Skupaj s Čehi loka vodko na vogalu pred supermarketom na križišču Wrangelstrasse in Falckensteinstrasse. S svojimi rojaki se z užitkom pogovarja v domačem jeziku. Zdaj Krištof loka vodko in spušča iz sebe vse, vse, vse. Zdaj si njegovi rojaki mislijo, da ko bo ta frik spustil iz sebe vse, vse, vse, mu bojo valjda spizdili jakno, čevlje, hlače in denarnico plus telefon.
AMY: Zdaj Amy čuti, da jo moči zapuščajo. Nahaja se v notranjosti čudovitega rdečega cvetka in očitno samo zaradi tega njen organizem še vztraja pri življenju. Dober dan, Amy, jaz sem Eric Byron, psiholog, bi se lahko pogovorila?, se zasliši neznani glas iz zunanjega sveta, v notranjem svetu pa se Amy nahaja v središču rdečega cvetka. Me slišite, Amy?, jo kliče zunanji svet.
– Amy, kaže, da se že ne moreš več vrnit, reče rdeči cvetek.
– Kaže, da moje telo nima več moči, da bi živelo, a ne?
– Kaže, da res, Amy.
– Ja, vse tako kaže. Kam naj pa zdaj grem?, z otroško brezskrbnostjo vpraša Amy.
– Lahko skupaj z mano odideš za zmeraj, lahko pa se ponovno rodiš tukaj na tej Zemlji in preživiš še eno čudno življenje. Sama se moraš odločit.
– A to pomeni, da lahko s tabo odpotujem v drugo vesolje?
– Vesolje je samo eno, nežno odgovori glas, toda tisto, za kar si si prizadevala od najbolj zgodnjega otroštva, je zdaj naravnost pred tabo.
– Ampak zmeraj sem si prizadevala prit naravnost v nebesa.
– A veš, kaj so nebesa, Amy?
– Zdaj že ne več, odgovori Amy.
– Nebesa so tisti trenutek, ko se rdeči cvetek popolnoma, popolnoma razcveti.
– Kaj pa ta cvetek potem postane?, vpraša Amy.
– Postane popolnoma razcveteni cvetek. In Amy zadnjikrat v svojem življenju odpre oči. Zraven njene postelje sedi psiholog. Amy ga gleda skozi narahlo priprte oči.
– Jaz sem Eric Byron, se predstavi psiholog.
– Živjo, odgovori Amy in se nasmehne, jaz sem cvetek, ki se bo čez pet minut popolnoma razcvetel.
KRIŠTOF: Zdaj Krištof leži na tleh pod mostom. Je brez čevljev, jakne, puloverja, v žepu njegovih hlač pa ni več ne telefona ne denarnice. Potem ko so odtujili njegovo lastnino, so njegovi rojaki že zdavnaj potegnili črto.
– A si zdaj miren, Krištof?
– Skoraj čisto miren sem, ker se je moj lajf, ki je nenehno nekam norel, zdaj ustavil.
– Očitno se življenje človeka z imenom Krištof zaključuje.
– Ja, očitno se res.
– In zdaj se boš moral odločit: ali se boš ponovno rodil in ponovno preživel eno nerazložljivo življenje ali boš za zmeraj odšel z mano? Odločit se boš moral, Krištof.
– Kaj pa me čaka tam, kamor me vabiš?
– Verjetno tisto, kar imaš najrajši na svetu. Kaj imaš najrajši na vsem svetu, Krištof?
– Najrajši na vsem svetu imam jebeno, jebeno neskončnost in sneg, ki počasi naletava.
– Vse to je tam, kamor te vabim.
– Če je tako, potem se mi zdi, da si želim odit.
– Torej boš izbral neskončnost in sneg, Krištof?
– Izbral bom absolutni mir.
– Pa ti veš, kaj je absolutni mir, Krištof?
– Verjetno to, da je moje srce popolnoma zadovoljeno.
– In kdaj bo tvoje srce popolnoma zadovoljeno?
– Bi rekel, da šele takrat, ko se bo njegovo utripanje ustavilo.
– Si pripravljen ustavit svoje srce, Krištof?
– Zdi se mi, da ja.

– Potem reci svojemu srcu stoj! in bova šla. In takoj po teh besedah Krištof za nekaj sekund odpre oči. Leži na hrbtu, nad njim se pne sivi betonski most. Krištof sliši, da na most pripelje vlak berlinskega metroja, most in tla okoli njega se tresejo. Stoj, reče Krištof, in vlak se ustavi naravnost na sredini mostu. Stoj, reče Krištof, in njegovo srce se ustavi naravnost na sredini mostu. Stoj, in njegovih petintrideset let nerazložljivega trpljenja se konča. Počasni sneg in jebena neskončnost! In most se ustavi na sredini mostu. In most se ustavi na sredini mostu. In most se ustavi na sredini mostu.

Pavza.

MONIKA: Zdaj gre Monika v bolnišnico, v kateri je Charlie. Pelje se z metrojem. Zapre oči in v njeni notranjosti se pojavi delfin.

– Živjo, reče delfin, prinašam ti pozdrav od Amy. A poznaš Amy?
– Ne, odgovori Monika, kdo je to?
– To je prijetna punca, s katero boš kmalu živela v popolnoma drugi galaksiji.
– Kaj bom živela v drugi galaksiji?, vpraša Monika in se rahlo nasmehne, zdi se ji namreč precej smešno, da se mora pogovarjat z delfinom.
– Ne bi hotela prit nekam, kjer živa bitja živijo na čisto drugačen, čisto drugačen način?
– Kakšen način pa je to?, vpraša Monika.
– To je način absolutnega medsebojnega razumevanja, odgovori delfin in se v naslednji sekundi spremeni v raznobarvno podobo, trenutek zatem v črno ptico, ki je priletela do srebrne lune, v naslednjem trenutku pa se po vsej Monikini notranjosti razprši počasi padajoči sneg.
– Mislim, da razumem, zašepeta Monika.

AMY: Mislim, da razumem, zašepeta Amy in njeno srce se počasi ustavlja.

– Amy, Amy, kaj vam je, prestrašeno zavpije psiholog Eric Byron.
– Živjo, reče Amy svojo poslednjo besedo in začne vstopat v sinjo piko, naravnost v sredino svojega zaustavljenega srca.
– Amy, Amy, odmeva glas psihologa iz zunanjega sveta. In nekdo največji, največji v vesolju izpusti Amy iz svojega toplega objema. In nekdo najbolj starodaven razklene svoj neznosno dolgi objem okoli tega čudnega, tako čudnega življenja in razkrije se črna luknja v mamljivo jebeno neskončnost. Objemi se rahljajo in Amy z vsem svojim krhkim bistvom zdrsne iz njih in pade tja, kamor počasi naletavajo bele snežinke. In Amy se preobrazi v sneg. Počasi, počasi v belih snežinkah pada Amy. Pada nekam. Pada nekam v nebesa. Pada nekam v drugo galaksijo, kjer bo zdaj za vekomaj ... Kjer bo za zmeraj, zmeraj carsko.

Pavza.

CHARLIE: Zdaj mineva čas. Nekaj minut. Dve uri. Tri ure. Pet. Sekunde in ure. Sekunde in ure. Osem ur. Devet ur. Zdaj Charlie odpre oči in ob njegovi postelji stoji Monika. Prišla je, da bi ga vzela s sabo.

MONIKA: Zdaj Monika in Charlie odhajata iz bolnišnice, Monika drži Charlieja za roko in mu pomaga, da se usede v taksi. Charliejeva glava je vsa povita in na tistem mestu, kjer bi moral bit nos, je še zmeraj improviziran obliž.

CHARLIE: Zdaj se Charlie z velikimi težavami tlači v avto, ker ga bolijo zlomljena rebra.

MONIKA: Zdaj ju taksi pelje v hotel v zahodnem delu Berlina.

CHARLIE: Zdaj Charlie in Monika sedita na postelji v svoji sobi in gledata drug drugega.

MONIKA: Zdaj bi ti rada povedala nekaj pomembnih stvari, Charlie, a si pripravljen?

CHARLIE: Monika, ljubim te.

MONIKA: Trenutno to sploh ni važno, ljubi moj, ker ni nič drugega kot prazne besede o eni ljubezni.

CHARLIE: O eni ljubezni?

MONIKA: O eni ljubezni, ki mogoče je, mogoče je pa ni.

CHARLIE: Meni se zdi, da je, Monika.

MONIKA: Ampak mogoče je pa tudi ni, Charlie.

CHARLIE: Ampak jaz nekaj čutim.

MONIKA: Mogoče pa tudi ne.

CHARLIE: Mogoče pa tudi ne?

MONIKA: Mogoče pa tudi ne.
CHARLIE: In kaj naj zdaj s tem?
MONIKA: Morava stran od tukaj, ljubi moj, ker sva se znašla na ne najbolj primernem kraju za najino ljubezen.
CHARLIE: S tem misliš Berlin?
MONIKA: S tem mislim našo galaksijo, Charlie. Zdi se mi, da ta galaksija ni najbolj primeren kraj za najino ljubezen.
CHARLIE: In kaj lahko ukreneva glede tega?
MONIKA: Morava se premaknit v drugo vesoljsko dimenzijo, tja, kjer so živa bitja odprta za ljubezen.
CHARLIE: Pa taka dimenzija sploh obstaja? Ja, se oglasi znani glas nekoga v Charliejevi notranjosti. Ja?, Charlie ponovi vprašanje, tokrat namenjeno bitju iz druge galaksije v njegovi notranjosti. Ja, odgovori bitje iz druge galaksije.
MONIKA: In v tem trenutku Monika potegne iz torbice ljubko plastično stekleničko.
CHARLIE: Kje si to sunila?, ironično vpraša Charlie.
MONIKA: Kupila sem od sestre, ki je skrbela zate.
CHARLIE: Pa ne da so nemške medicinske sestre sposobne česa takega?
MONIKA: Nemške medicinske sestre so sposobne vsega, tako kot vsi drugi ljudje na tem planetu, še posebej, kadar deluje močan impulz.
CHARLIE: Charlie jo vprašujoče gleda.
MONIKA: Tri tisoč evrov je zadosti močan impulz, celo za nemško medicinsko sestro.
CHARLIE: Charlie ima še vedno vprašujoč izraz na obrazu.
MONIKA: Vse, kar delaš, je prav, reče glas bitja iz druge galaksije v Monikini notranjosti in Monika strese vsebino plastične stekleničke na posteljo. En kupček zate, ljubi moj, in eden zame. In Monika razdeli vse tabletke na dva enaka kupčka.
CHARLIE: Ti se čisto zares ne hecaš, Monika?, vpraša Charlie in začenja čutit nenavadno vznemirjenje.
MONIKA: Že več kot eno leto sva poročena, pa še zmeraj ne vem, če si kdaj probal ostrige, ljubi moj.
CHARLIE: Kakšno zvezo ima zdaj to vprašanje, Monika?
MONIKA: V bistvu čisto nobene. Samo na lepem me je prešinilo, da se poznava skoraj dve leti, pa se mi niti ne sanja, če si kdaj jedel ostrige. Kot tudi o marsičem drugem v zvezi s tabo ne. In po teh besedah Monika strese v svoja usta polno prgišče tabletk.
CHARLIE: Zdaj jo Charlie vprašujoče gleda.
MONIKA: Zdaj Monika žveči tabletke in se spači zaradi grenkega okusa.
CHARLIE: Zdaj Charlie pobere preostali kupček tabletk v svojo dlan.
MONIKA: Zdaj Monika stopi k mizi, na kateri je steklenica vode.
CHARLIE: Zdaj Charlie gleda kupček tabletk v svoji dlani.
MONIKA: Zdaj Monika popije vodo in vse, kar je imela v ustih, zdrsne navzdol.
CHARLIE: Zdaj v Charliejevi notranjosti zveni nekakšna čudna glasba. Nekaj čudovitih tonov ponavlja eno in isto melodijo.
MONIKA: Zdaj gre Monika k postelji, se uleže na hrbet in gleda v strop.
CHARLIE: Zdaj Charlie posluša glasbo v svoji notranjosti.
AMY: Zdaj je Amy v nebesih, preobrazila se je v najbolj neverjeten cvetek v vsem vesolju.
KRIŠTOF: Zdaj Krištof prestopi meje svoje galaksije in se znajde v popolnoma drugi vesoljski dimenziji.
MONIKA: Charlie, pridi k meni, šepne Monika.
CHARLIE: Mislim, da bi res lahko, malce vznemirjeno reče Charlie in si strese prgišče tabletk v usta.
AMY: Mislim, da te lahko objamem.
KRIŠTOF: Mislim, da si lahko dovolim, da te bom objel.
MONIKA: Objemi me, Charlie.
CHARLIE: Mislim, da te zdaj lahko.
AMY: Mi dovoliš, da te objamem?
KRIŠTOF: Ti dovoliš sebi, da te objamem?
MONIKA: Ti dovoliš sebi, da me objameš?
CHARLIE: Jaz dovolim sebi, da te objamem.
KRIŠTOF: Jaz dovolim tebi, da me objameš.

AMY: Jaz dovolim sebi, da objamem sebe.
MONIKA: Jaz dovolim sebi ...
CHARLIE: Jaz dovolim tebi ...
MONIKA: Ti objemaš mene ...
AMY: Jaz tebe ...

ZAVESA

Moskva, New York, Vroclav, Berlin –
oktober 2014

Priloga gledališkega lista Mestnega gledališča ljubljanskega
Letnik LXXI, sezona 2020/2021, številka 3

Gledališki list Mestnega gledališča ljubljanskega
Letnik LXXI, sezona 2020/2021, številka 4
Izdaja Mestno gledališče ljubljansko
© 2020 Mestno gledališče ljubljansko

Za izdajatelja Barbara Hieng Samobor
Urednice Alenka Klabus Vesel, Eva Mahkovic, Petra Pogorevc, Ira Ratej
To številko je uredila Eva Mahkovic
Lektor Martin Vrtačnik
Avtor fotografij Peter Giodani
Oblikovalka Mojca Višner

Tisk MatFormat
Naklada 200 izvodov
Ljubljana, Slovenija, december 2020

Po 13. točki prvega odstavka 42. člena ZDDV-1 davek ni obračunan.

sezona 2020/2021